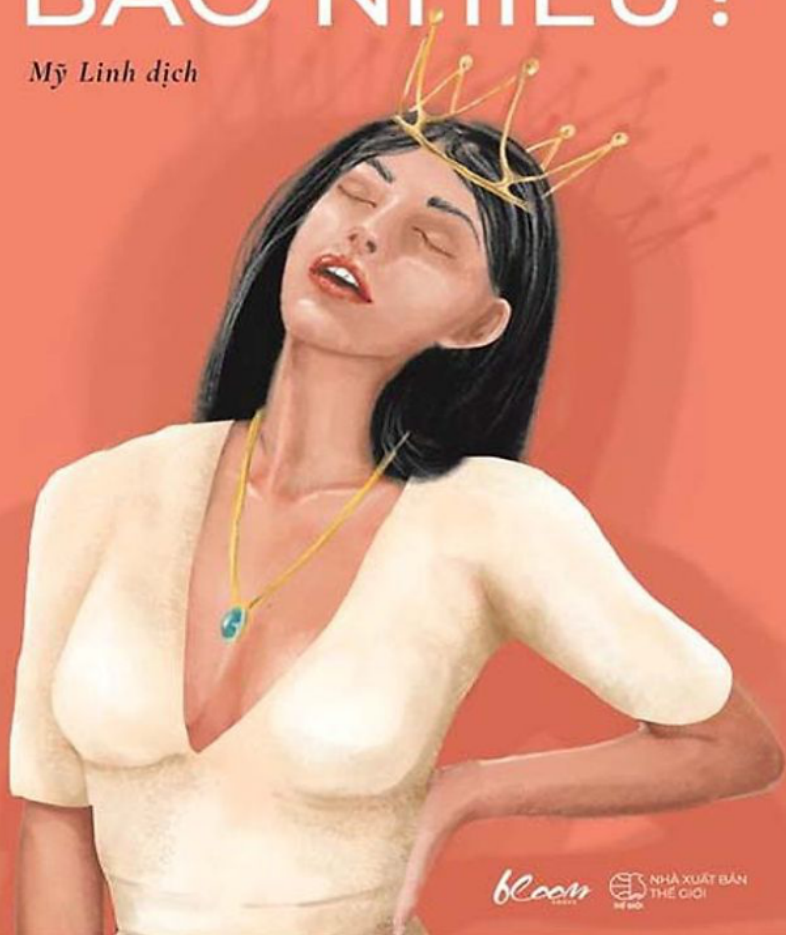

VĂN TÌNH

BẠN đặt giá BAO NHIÊU?

Mỹ Linh dịch

bloom

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Duong Kobo's Book Club

*Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo*

SCAN TO JOIN

Chương 1

SỰ THỎA HIỆP CÓ LÀM BẠN HẠNH PHÚC?

Cô bạn S của tôi rất mê sườn xám, mỗi lần họp mặt lại thấy mặc một bộ sườn xám khác nhau. Cô ấy bảo rằng, kiếp này giấc mộng lớn nhất là mở tiệm sườn xám ngày ngày mặc sườn xám để đón khách. Chúng tôi đều ủng hộ ý tưởng ấy, cho rằng chắc chắn S sẽ kinh doanh tốt, bởi vì cô ấy yêu sườn xám đến thể cơ mà. Dưới sự ủng hộ của chúng tôi, S quyết định bất chấp tất cả để mở tiệm, đời này cô ấy chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi như vậy, không làm được thì chẳng mất chốc mà già. Thế là S bắt đầu tìm kiếm địa điểm mở tiệm, nguồn nhập hàng, bận tới tới tầm mắt mũi.

Tới khi họp mặt, chúng tôi hỏi bao giờ thì tiệm sườn xám khai trương, chắc chắn sẽ tới ủng hộ. S đang trò chuyện vui vẻ, nghe chúng tôi hỏi vậy thì bỗng ừ rừ chán nản, cô ấy than, không mở tiệm được, nói rồi thở dài buồn bã

Chúng tôi vội hỏi, rốt cuộc cô ấy gặp khó khăn gì, nói ra xem chúng tôi có giúp được không.

S do dự một thoáng rồi đáp, chồng cô ấy không đồng ý, cho rằng công việc hiện tại của cô vừa ổn định vừa vẻ vang, thu nhập cũng tốt, lại tiện chăm sóc cha mẹ con cái. Nếu mở tiệm thì thời kì đầu, tiền vốn và thời gian bỏ ra cho nó sẽ cực kì lớn, hơn nữa S lại chưa có kinh nghiệm kinh doanh, nên chồng không tin tưởng năng lực của cô. Anh ta nghĩ ý tưởng này quá bốc đồng, còn bảo thêm cha mẹ đôi bên cùng tạo áp lực, cha mẹ cũng khuyên cô đừng liều lĩnh, đang yên đang lành tự nhiên mở tiệm làm gì! Nếu tiệm làm ăn chẳng ra sao mà tình cảm vợ chồng còn bị ảnh hưởng thì đúng là mất nhiều hơn được.

Dưới sự phản đối của tất cả mọi người, S do dự, dù rằng cô ấy rất

yêu sườn xám, dù rằng giấc mộng ấp ủ bao lâu nay là mở một tiệm sườn xám, nhưng cô ấy cũng đành từ bỏ ý tưởng này.

Chúng tôi đều thở dài, chẳng biết nói gì thêm, dù sao đó là cuộc đời cô ấy, là lựa chọn của cô ấy, chúng ta nên tôn trọng thì hơn.

Trên đường về, S tự giễu : " Tớ tưởng tớ chỉ thỏa thiệp một lần, ai ngờ tớ lại thỏa hiệp cả đời"

Tôi quen S rất nhiều năm, cô ấy vừa hiền lành vừa tốt tính, chẳng tranh chấp với ai bao giờ, gặp chuyện gì cũng nghĩ cho người ta trước.

Khi học đại học, S muốn học ngành Âm nhạc nhưng trong mắt cha mẹ cô ấy thì đó không phải nghề tử tế, học cũng chẳng làm gì. Họ buộc S phải chọn học ngành Tài Chính vì cô của S là giám đốc một chi nhánh ngân hàng. S rất buồn nhưng cuối cùng vẫn vâng lời cha mẹ, chọn học ngành Tài Chính mà cô ấy chẳng hề yêu thích. Trong suốt 4 năm đại học, tôi đã nghe S oán trách cha mẹ không dưới một lần, nhưng cô ấy cũng không dám lìa theo ý nguyện của chính mình.

Sau khi tốt nghiệp, có hai chàng trai cùng theo đuổi S. Một người điều kiện gia đình không được tốt lắm, nhưng rất yêu S, S cũng rất thích anh ta. Người còn lại là chồng hiện tại, điều kiện gia đình rất tốt, song S luôn cảm thấy anh ta quá ích kỷ. Thế nhưng cha mẹ S không ủng hộ lựa chọn của S, họ cho rằng S không thể hạnh phúc nếu thiếu đi điều kiện cơ bản về vật chất tiền tài. Lần này S không chịu nghe theo, cha mẹ S cực kì tức giận, bức ép S bằng nhiều phương pháp khắc nghiệt hơn xưa, thậm chí còn tới tận công ty bạn trai S để gây sự. S mau chóng thỏa hiệp chịu thua. Bạn trai S vừa rơi nước mắt vừa nói với cô ấy : " Anh không quan tâm cha mẹ em đối xử với anh thế nào chỉ cần được ở bên em thì anh có thể chịu đựng tất cả" Nhưng S cũng không đủ dũng khí để chống lại cha mẹ, hai người chia tay trong đau khổ. Sau đó S lấy người chồng mà cha mẹ yêu cầu.

Sau khi kết hôn, S là người hiền lành, nên gặp chuyện gì cô ấy cũng nhượng bộ thỏa hiệp, bởi vậy cô ấy cũng sống êm ấm bên người chồng hiện tại, nếu không vì chuyện mở tiệm lần này thì có lẽ hai người vẫn sống an ổn như trước.

Hầu hết mọi người đều thấy S sống rất tốt, thu nhập của hai vợ chồng khá giả. Nếu so với nhiều người khác thì S vô cùng may mắn.

Nhưng sau một buổi họp mặt, S gọi điện cho tôi: " Cậu biết không, hôm nay tới gặp lại anh ấy, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ấy, tớ chỉ có một suy nghĩ, tớ đã lấy lầm người rồi, tớ không vui vẻ, thực sự không vui vẻ chút nào."

Tôi hoàn toàn hiểu được tâm tình của cô ấy, S đã đánh mất cuộc đời của chính mình, sống một cuộc đời không có chờ mong và khát vọng, thì dù những thứ khác có đủ đâu cũng vẫn là sống hoài sống phí.

Có người bạn kết hôn được một năm, khi uống say đã nói với tôi: " Tớ vừa gặp được người trong mộng, nhưng tớ đã kết hôn rồi....Nếu như anh ấy xuất hiện sớm hơn một năm.....Nếu như tớ cố gắng đợi thêm một năm nữa, có lẽ đời tớ đã khác, nhưng thế gian này làm gì có nếu như, tớ chưa ngoại tình, nhưng bây giờ tớ ngày càng cảm thấy chồng mình ngứa mắt, cứ như vậy thì rất nguy hiểm, tớ phải làm sao bây giờ?"

Thấy cô ấy đau khổ như vậy, nhưng tôi cũng chỉ biết thở dài, không thể giúp được gì.

Tôi từng đọc được một câu nói, trong chúng ta, có rất nhiều người cố gắng cả đời cũng không thể tìm thấy tình yêu chân thành, bởi vì chúng ta đã thỏa hiệp với cuộc sống trước khi tình yêu ấy xuất hiện. Dưới sự thúc giục của mọi người xung quanh và sự ám thị của chính mình, chúng ta sớm trói buộc bản thân với một người mà mình không yêu, nhưng được xem như " phù hợp nhất", thậm chí rất nhiều người viện cớ " Trên thế gian này nào có tình yêu trong sáng, cuối cùng đều quy về củi gạo dầu muối mà thôi" để an ủi chính mình. Tình yêu trong sáng, cuộc sống mỹ mãn chắc chắn tồn tại, chẳng qua còn phải xem bạn có đủ dũng khí để kiên nhẫn đợi nó hay không.

Chúng ta thường than thở cuộc sống không được như ý, hôn nhân vô vị như một cốc nước lọc, còn công việc thì khô khan nhàm chán, chẳng có niềm vui.

Nhưng bạn thân yêu ơi, bạn cũng từng đặt nhiều hi vọng vào hôn nhân và tình yêu, cũng từng có ước vọng định hướng cho sự nghiệp, sao cuối cùng lại thành ra thế này? Bạn đã từng nỗ lực hay chưa? Bạn có kiên nhẫn tới cùng hay không? Bạn có dũng khí ngăn cản mọi áp lực trước khi tìm thấy tình yêu chân thành, chỉ để tìm một người bầu bạn tri âm tri kỷ? Bạn có đủ dũng khí ngăn cản mọi nghi hoặc và cảm dỗ, chỉ để theo đuổi giấc mộng của chính mình? Bạn thỏa hiệp bao nhiêu thì sẽ đánh mất bấy nhiêu,

cuối cùng trái tim bạn chỉ còn lại oán hận và tiếc nuối.

Chúng ta cứ nghĩ thỏa hiệp đôi chút, nhượng bộ đôi chút thì thế giới này sẽ cho ta một góc nhỏ nhoi, nhưng cuối cùng ngoài việc đánh mất ngày càng nhiều thứ thì chúng ta chẳng nhận lại được gì, chỉ có những oán hận là tích tụ theo những tháng năm. Sau mỗi quyết định thỏa hiệp là một mục đích chân thực, hoặc là sợ đánh mất, hoặc là vì nhân nhượng cho xong chuyện, rất nhiều người tưởng hạ thấp tiêu chuẩn thì có thể đạt được kết quả mình mong muốn. Thực ra không phải như vậy, giới hạn mà bạn nắm giữ mới quyết định công việc liệu hạn có đánh mất thứ gì hay không. Một khi bạn bỏ qua giới hạn ấy thì chẳng mấy chốc bạn sẽ bại trận, những thứ bạn quan tâm sẽ dần mất đi. Đúng là bạn có thể nhận được sự yên ồm tạm thời, nhưng sau đó bạn sẽ phải đưa ra thỏa hiệp lớn hơn, cho tới khi bạn đánh mất mọi sự nguyên tắc, và bị buộc sống dày xuống mười tám tầng địa ngục.

Có nhiều người nghĩ mãi không thể hiểu nổi, tại sao mình đã lùi bước nhiều như thế mà vẫn không thể đạt được kết quả như mong muốn? Lùi một bước chưa chắc đã là trời cao biển rộng, mà rất có thể là vách núi cheo leo. Trên thế gian này chỉ có một kiểu người xứng đáng để bạn thỏa hiệp, đó là người thực sự trân trọng và biết ơn sự hi sinh của bạn. Song người như vậy sẽ không bắt bạn phải thỏa hiệp, sẽ không buộc bạn phải hi sinh chính mình. Ví dụ như bạn lấy được một người chồng thấu hiểu và trân trọng bạn, bạn sẽ sẵn sàng từ bỏ công việc để chăm lo cho gia đình, bạn sẽ sẵn sàng từ bỏ đam mê để anh ấy theo đuổi ước mơ - nhưng anh ấy sẽ không cho bạn làm vậy, anh ấy sẽ tôn trọng cuộc đời và sự hi sinh của bạn.

Một người luôn yêu cầu bạn phải thỏa hiệp và nhượng bộ, thì không thể cho bạn cuộc đời mà bạn mong muốn. Sự thỏa hiệp của bạn sẽ không thể khiến đối phương hài lòng, anh ấy chỉ ngày càng đòi hỏi nhiều hơn mà thôi. Sự thỏa hiệp của bạn cũng không thể làm bạn hạnh phúc, bởi vì mỗi quyết định thỏa hiệp đều sẽ có mục đích, khi mọi chuyện chẳng được như mong muốn của bạn, cam lòng hay không, đáp án có ở trong lòng mỗi người.

Vậy nên, chẳng cần hâm mộ những người sống tự do phóng khoáng, họ cũng chẳng hề xuất sắc hơn bạn, chẳng qua họ đã sống cuộc đời thuộc về chính họ, họ có lý tưởng và khát vọng, cũng có đủ dũng khí và lòng kiên trì. Quan trọng hơn là bạn có dũng khí đó không thôi.

Chương 2

KHÔNG CẦN TRỞ THÀNH MỘT CÔ GÁI ĐƯỢC TẤT CẢ MỌI NGƯỜI YÊU QUÝ

Tôi có một cô bạn thân rất tốt, tạm gọi cô ấy là Dương Dương nhé. Hồi mới quen nhau, cô ấy vừa độc miệng vừa sắc sảo, chỉ cần biết tôi và ông xã cãi nhau là cô ấy đã muốn cho tôi một bạt tai, rồi kéo tai tôi ra mà hét: "Buồn phiền vì một người đàn ông, sao cậu kém cỏi thế hả, không thích thì lấy người khác chứ sao!"

Ban đầu tôi cũng không chịu nổi nhưng về sau thân hơn tôi mới quen dần với cách biểu đạt mạnh bạo của cô ấy. Đến giờ thì tôi cực kỳ yêu quý Dương Dương. Vì cô ấy sống quá phóng khoáng luôn tràn đầy sức sống, có thể thẳng thắn cự tuyệt một người, cũng có thể lạnh lùng đáp trả ác ý của người khác, hoàn toàn sống theo ý nguyện của mình. Song tôi cũng rất lo lắng, có lần tôi hỏi Dương Dương rằng nếu sống tùy ý như vậy, không sợ đắc tội với người khác sao?

Dương Dương lườm tôi đầy khinh bỉ " Thế cậu thấy tớ có thiếu bạn bè không?"

Tôi ngẫm nghĩ lại thì bỗng nhận ra, cô ấy còn nhiều bạn hơn khối người, đây cô gái dịu dàng chu đáo hơn cả Dương Dương, còn chẳng được yêu quý bằng cô ấy.

Hồi ấy Dương Dương chưa nghỉ việc, ở bộ phận cơ ấy có một cô gái tên là Tiêu Ly vào làm. Tính tình của Tiêu Ly hoàn toàn trái ngược với Dương Dương- Tiêu Ly vừa dịu dàng vừa nhiệt tình, lại vừa tốt bụng. Lần đầu tôi tới thăm Dương Dương, Tiêu Ly hết pha trà rồi lại lấy đồ ăn vặt cho tôi, có lúc Dương Dương đi vệ sinh, Tiêu Ly sẽ ân cần trò chuyện với tôi, sợ tôi ở một mình thì rất buồn chán, tôi

trưa cô ấy lại nhiệt tình gọi cơm cho tôi. Tôi thầm cảm thán trong lòng đúng là một cô gái hiền lành ấm áp! Tôi cũng chẳng che giấu sự quý mến của tôi với Tiêu Ly, thẳng thắn hỏi Dương Dương "Cậu có thấy cô gái như vậy sẽ được rất nhiều người quý mến không? Nếu là đàn ông thì nhất định tớ phải cưới cô ấy "

Ý ngầm ở đây là Dương Dương nên dịu dàng hơn, Dương Dương tức tối lườm tôi một cái, rồi bảo trong bộ phận chẳng mấy ai thích Tiêu Ly cả. Câu trả lời này khiến tôi rất hoang mang, một cô gái tốt bụng như thế, sao lại bị ghét được?

Buổi chiều tôi ngồi lướt web trong văn phòng Dương Dương, Tiêu Ly quay lại phòng nghỉ, ôm theo một túi hoa quả, phát cho từng người trong phòng làm việc. Nhưng cô ấy chỉ nhận được hai chữ cảm ơn lạnh lùng từ người khác, có người còn chỉ ở một tiếng, chỉ vào một chỗ nào đó trên bàn làm việc, ý bảo hãy đặt ở đó, còn có người thẳng thắn bảo không cần. Đi hết một vòng nhưng cô gái này thậm chí không nhận được một câu cảm ơn chân thành. Cô ấy lảng lảng về vị trí của mình, bắt đầu xử lý công việc, bấy giờ có người đồng nghiệp nhận được một cuộc điện thoại, vội xách túi lên: "Tiêu Ly, tôi có việc phải ra ngoài một chút, cô giao thứ này cho phòng Tài chính giúp tôi nhé!"

Tiêu Ly lập tức nhiệt tình đồng ý, tỏ vẻ chắc chắn sẽ làm tốt, người kia cười rồi cảm ơn, nhưng sao tôi nghe cái tiếng cảm ơn ấy giả tạo vô cùng. Tiêu Ly ngừng giải quyết công việc của mình, vội vã mang văn kiện lên phòng Tài Chính.

Hai tiếng sau, đồng nghiệp kia quay về, thuận miệng hỏi, Tiêu Ly liền nói cô ấy đã giao văn kiện cho ai đó ở trong phòng Tài Chính.

Người đồng nghiệp kia nghe vậy thì tái mặt " Cô giao cho cô ta làm gì, phải giao cho Tiểu Thẩm mới đúng, biết thế không nhờ cô, đúng là giúp cho xong chuyện."

Tiêu Ly không ngừng xin lỗi, cố gắng giải thích với người kia, nhưng người kia chỉ giận dữ lườm Tiêu Ly một cái rồi lăm lăm tức tối đi đến phòng Tài Chính.

Cô gái đáng thương tựa như một đứa trẻ bị mắc lỗi ra sức bù đắp lỗi lầm của mình. Tôi để ý thấy suốt buổi chiều cô luôn cố gắng quan sát động tĩnh xung quanh, chỉ cần có người nhờ giúp việc gì, thậm chí nói chuyện một câu, cô ấy cũng thấy như được đặc xá

Tôi nhìn mà lòng thương hại, hỏi Dương Dương trên QQ(*) xem có nên an ủi cô gái này không, Dương Dương trả lời " Nếu tớ bị đối xử

như vậy thì tố mong mọi người đều vờ như không biết, đó là sự tôn trọng lớn nhất giành cho tớ."

Tôi thoáng ngẫm nghĩ, rồi cũng đành thôi.

Khi tan làm, tôi và Dương Dương xuống nhà để xe dưới hầm, trò chuyện về Tiêu Ly, tôi không khỏi bất bình thay cô ấy, Dương Dương thản nhiên nói : " Cô ấy muốn tất cả mọi người đều yêu quý mình, sợ đắc tội với người khác, nên đã đánh mất tự trọng, bởi vậy chỉ nhận lại sự thiếu tôn trọng từ người khác mà thôi"

Tôi nói, bộ phận của cậu cũng quá đáng, Dương Dương bèn hừ lạnh một tiếng: " Một bộ phận cũng giống như xã hội thu nhỏ, xã hội này có rất nhiều người thích lấy lòng những kẻ chẳng coi mình ra gì, nhưng lại không tử tế với những người thực sự tốt với mình, đây là bản tính con người. Tiêu Ly không thấu hiểu điều này nên chắc chắn sẽ bị tổn thương."

Dương Dương nói tiếp " Cô ấy quá bận tâm tới cái nhìn của người khác, nhưng làm vậy chỉ khiến bản thân mệt mỏi chứ chẳng nhận lại được gì."

Nghĩ đến việc Tiêu Ly cẩn thận lấy lòng tất cả mọi người, tôi cũng mệt thay cô ấy. Nếu mệt mà xứng đáng thì thôi, nhưng có những người rất khó làm thân, thậm chí khi họ nhận ra bạn muốn làm thân với họ, họ chẳng coi bạn ra gì, bởi những người này có quý bạn hay không cũng chẳng quan trọng. Trong đời mỗi chúng ta đều sẽ gặp phải vài người như vậy.

Năm tôi 8 tuổi, cô tôi đi Thượng Hải về mua tặng tôi chiếc váy làm quà sinh nhật. Tôi rất ấn tượng với nó - một chiếc váy màu vàng nhạt thêu hoa, nơ công chúa, ở những năm 80 thì chiếc váy này đủ để làm mọi bộ đồ khác lu mờ. Trẻ con thời đó toàn mặc kiểu quần áo mà mẹ mua một vài mét vải từ tiệm sau đó may lại. Chưa tới việc tay nghề may lại cao hay không, hầu như kiểu dáng đều na ná nhau, trong cái thị trấn nhỏ của chúng tôi vốn không thể tìm được một chiếc váy đẹp thế này. Khi tôi nhận được món quà ấy thì vo cùng yêu quý nó, cô bảo tôi mặc vào cho các bạn xem, tôi chỉ mặc một lúc rồi cởi ra, luôn sợ làm bẩn làm rách. Suốt một tháng sau, ngày nào tôi cũng mang nó ra ngắm mà không dám mặc.

Song một buổi chiều nọ, một bà dì hàng xóm sang nhà tôi mượn chiếc váy cho con gái mặc đi một ngày, bà muốn dẫn con gái đi ăn cưới nhưng không có quần áo phù hợp. Dương nhiên tôi không

đồng ý, đến chính tôi còn không nỡ mặc nó nguyên một ngày ấy chứ!

Bà ta bực bội nói với mẹ tôi "Ừ giờ, con gái chị keo kiệt thế, chỉ mượn mặc có một ngày thôi, mặc xong là sẽ giặt sạch trả lại nó cơ mà"

Đương nhiên mẹ tôi không muốn tôi bị người ta mắng là keo kiệt, vội vã đoạt lấy chiếc váy từ trong tay tôi rồi đưa cho bà dì kia, không hề bận tâm tới nước mắt và sự thương tâm của tôi.

Váy bị lấy đi, tôi đã khóc rất lâu, suốt một ngày không ăn cơm, cũng chẳng nói chẳng rằng, mẹ tôi không vui vì tôi 'keo kiệt' như vậy, cho rằng tôi không kế thừa được một chút hào phóng nào từ cha mẹ.

Sau tận mấy người, bà dì xóm nọ mới đến trả váy thấy tôi không để tới bà ta thì còn móc mĩa tôi " Khiếp, trả này, có cái váy thôi mà làm như ghê gớm lắm, đúng là đồ keo kiệt chẳng giống cha mẹ chút nào, không ai ưa nổi loại người như thế."

Không biết lúc ấy tôi lấy đâu ra dũng khí mà đáp lại " Cô không ưa cháu, cháu lấy làm vinh hạnh, vừa hay cháu cũng không ưa cô."

Thế là tôi liền bị mẹ mắng một trận ra trò, nhưng tôi lại cực kì thoải mái. Hậu quả sau này là bà dì hàng xóm kia đi kể lể khắp nơi rằng tôi "keo kiệt", còn thêm mắm dặm muối thuật lại tôi vô lễ ra sau.

Mẹ tôi nhắc nhở rất lâu, bà vẫn luôn cố gắng để mọi người không nghĩ về tôi như vậy, bà sợ sau này mọi người đều ghét tôi thì tôi phải làm sao. Từ đó, chiếc váy kia được đặt trong tủ, tôi không bao giờ mặc nó nữa.

Tôi không hề lo lắng như mẹ, tôi chỉ thấy tiếc nuối vì khi đó mình còn quá nhỏ, không thể bảo vệ thứ mà mình yêu quý

Khi trưởng thành, tôi hiểu ra rằng, có một số kẻ chỉ tạm thời vui vẻ hoặc giả tạo cảm ơn khi bạn không ngừng hi sinh lợi ích của mình để thỏa mãn yêu cầu của họ, chỉ cần một lần bạn lỡ không làm họ hài lòng, họ sẽ khiến bạn tổn thương gấp bội. Có những kẻ không thể lấy lòng, cũng không nhất thiết phải lấy lòng họ.

Sau đó, tôi lại hỏi về tình hình của Tiêu Ly, Đương Đương nhún vai " Vẫn thế thôi, hoặc là một ngày nào đó cô ấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, hoặc là cứ như vậy mãi, tùy vào cô ấy thôi. Muốn làm vừa

lòng tất cả mọi người, cuối cùng chỉ khiến tất cả mọi người đều không thích mình. Dù ai nói gì thì cô ấy cũng tán thành, một người không có lập trường và chính kiến, thì trong mắt người khác chỉ là loại gió chiều nào xoay chiều ấy, là một kẻ a dua nịnh hót. Còn một người có chính kiến thì dù không ai thích cô ấy, nhưng người có cùng quan điểm sẽ quý mến cô ấy. Một người có lập trường nào sẽ luôn có người muốn làm bạn với họ, chỉ có người luôn cố làm vừa lòng tất cả thì mới không ai muốn làm thân thôi."

Có lần tôi gặp Tiêu Ly ở trung tâm thương mại, có lẽ vì cô ấy tạo cho tôi ấn tượng quá tốt đẹp nên tôi vẫn không kìm lòng được mà khuyên cô ấy vài lời thật lòng, đại ý là phải thật xuất sắc thì mới có được mọi thứ mình muốn. Cô ấy gật đầu nghe theo, tôi không biết những lời này có ích gì với Tiêu Ly hay không, nhưng sau đó nghe cô ấy đã xin thôi việc.

Tôi nhớ tới những lời Dương Dương nói " Tớ có phải nhân dân tệ đâu mà ai cũng thích tớ, dù tớ có là nhân dân tệ thì cũng có người chỉ thích đô la Mỹ, thích đồng Euro, thế nên tớ chẳng cần tất cả mọi người phải thích tớ."

Trên thế gian này, không phải hi sinh chính mình, suy nghĩ cho người khác là sẽ được người ta yêu quý. Cho dù chúng ta xuất sắc, tốt bụng tới đâu thì cũng sẽ có kẻ căm ghét chúng ta, bởi vậy không cần làm khổ chính mình.

Không cần trở thành một cô gái được tất cả mọi người yêu quý, nhưng nhất định phải trở thành cô gái mà mình thích - không a dua, không bợ đỡ

QQ(*) : Phần mềm nhắn tin trò chuyện thông dụng tại Trung Quốc, tương tự Zalo, Viber

Chương 3

NGƯỜI CÓ NỘI TÂM MẠNH MẼ MỚI LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG CUỐI CÙNG

H - bạn tôi là người phụ nữ của công việc, bình thường chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Đợt này tôi đi công tác ở thành phố của H nên quyết định tới thăm cô ấy một chuyến.

Khi tới tòa nhà văn phòng nơi H làm việc tôi phát hiện tầng hai tòa nhà đang treo biển cho thuê. Tôi sững sốt nhưng cũng không mấy bất ngờ, thậm chí : Cuối cùng cô ấy cũng thắng.

Văn phòng của H nằm ở tầng ba, khi tôi bước vào, cô ấy đang ngồi trước tường kính của văn phòng làm việc, vừa uống cà phê vừa thưởng thức dòng xe đi lại như mắc cửi bên ngoài. Tôi nghi ngờ phút này chắc chắn cô ấy rất vui vẻ.

Tôi đưa tay chào: " Cuối cùng kẻ đó cũng thua rồi?"

H mỉm cười đầy tự tin " Chỉ là chuyện sớm muộn"

Ân toán tình cừu giữa H và bà chủ công ty ở tầng hai chắc chắn có thể viết thành một bộ tiểu thuyết đấu đá thương trường.

H không phải người thành phố này, cô ấy dựng nghiệp tất cả với hai bàn tay trắng. H là người rất có đầu óc kinh doanh, thương hiệu của cô ấy mau chóng trở thành nhất nhì trong thành phố. Trong lúc cô ấy định mạnh tay mở rộng kinh doanh thì một thương hiệu đẳng cấp bỗng muốn cạnh tranh, đối phương cũng giống cô ấy, là một "nữ cường nhân".

Chiến tranh giữa hai người phụ nữ không bao giờ có mùi thuốc

súng nhưng lại là thứ tàn khốc nhất.

Đầu tiên, đối phương chuyển trụ sở tới tầng dưới công ty của H, trang trí cực kì phô trương. Cấp dưới của H ngày ngày nhìn họ làm vậy thì khá mất bình tĩnh, có người còn nói với H " Tổng giám đốc H, tôi nghĩ chúng ta nên làm một bảng hiệu nổi bật hơn rồi đặt ở một nơi thật bắt mắt, để đánh tan nhuệ khí của bọn họ."

H bác bỏ đề nghị này, lý do đơn giản, làm một bảng hiệu nổi bật hơn thì có ích gì? Chỉ kích thích đối phương làm một bảng hiệu ngày càng nổi bật hơn mà thôi, có khi cuối cùng ở tầng một chỉ có bảng hiệu hai công ty này là nổi bật nhất, người tinh ý liếc qua là biết hai công ty đang so bì hạ bệ nhau. Bởi vậy không nhất thiết phải tỏ ra chi li hẹp hòi như thế.

Một thời gian sau, đối phương trang hoàng xong, chính thức đi vào làm việc, trận chiến giữa hai công ty chính thức mở màn. Đầu tiên, đối phương tăng lương cho mọi nhân viên của họ, cao hơn lương công ty của H kha khá, hai công ty một ở tầng trên một ở tầng dưới, vốn chẳng giấu nổi nhau chuyện gì, hướng chỉ đối phương còn chủ động để lộ cho phía H biết.

Trưởng phòng nhân sự công ty H không giữ nổi bình tĩnh, vội tới nói với H " Gần đây nhân viên đều đứng ngồi không yên, họ cho rằng, đều làm công việc giống nhau mà nhân viên tầng dưới lại được trả lương cao hơn, hay là chúng ta cũng tăng lương cho nhân viên?"

H vẫn bác bỏ đề nghị này của trưởng phòng nhân sự. Cô ấy triệu tập toàn bộ nhân viên trong công ty lại để mở cuộc họp, trong buổi họp, H nói " Tôi biết gần đây mọi người đều có ý kiến với vấn đề tiền lương, nhưng tôi muốn hỏi mọi người, tôi trả lương cho mọi người có thấp không? Có xứng với công sức các bạn đã bỏ ra không? Đúng là công ty tầng dưới đã tăng lương cho nhân viên, nhưng tăng hoặc giảm một cách mù quáng đều không phải hành vi lý trí, bọn họ có thể nhận số lương cao đó trong mấy tháng? Có ổn định không? Đương nhiên nếu các bạn thực sự thấp tiền lương thấp, công sức các bạn bỏ ra nhiều hơn tôi trả, vậy bạn có thể tới gặp tôi, chỉ cần bạn có đầy đủ lý do thuyết phục được tôi, tôi sẽ tăng lương cho các bạn ngay lập tức."

Những lời này của H đã làm yên lòng rất nhiều nhân viên, song công ty tầng dưới lại mau chóng bật đèn xanh cho họ " Đừng chấp nhận lương thấp, chúng tôi hoan nghênh các bạn về với công ty chúng tôi" Thông tin này lạng lẽ lan truyền giữa các nhân viên

công ty H, thế là chẳng bao lâu sau, có rất nhiều người chuyển sang làm cho công ty tầng dưới. Trưởng phòng nhân sự lại tới tìm H "Đã có rất nhiều người xin nghỉ việc rồi, những người khác cũng đang dao động, tôi nghĩ hay là chúng ta tăng lương cho mọi người đi? Cứ thế này thì công ty tầng dưới sẽ cướp hết nhân viên của chúng ta mất."

H kiên quyết nói " Không cần níu kéo những người đã xin nghỉ việc, cũng không cần nhắc lại chuyện tăng lương, việc anh cần làm lúc này là mau chóng tuyển người mới cho tôi. Cô ta cướp mười người thì chúng ta tuyển mười người. Cô ta cướp năm mươi người thì chúng ta tuyển năm mươi người. Để xem công ty của cô ta có thể nuốt nổi bao nhiêu người."

Chẳng bao lâu, công ty dưới lầu đã thừa nhân viên, không cướp thêm người nữa. Nhân viên H thấy cô ấy bình tĩnh như vậy, cũng không nghĩ tới chuyện tăng lương nữa. Nhưng lúc này, H lại chủ động tuyên bố tăng lương cho những nhân viên ở lại công ty, khen ngợi sự kiên định của mọi người. Còn những kẻ mà công ty dưới cướp về cũng không được trọng dụng như họ tưởng, trái lại còn xích mích mâu thuẫn với những nhân viên cũ của công ty đó, rất nhiều người thậm chí hối hận vì đã nhảy việc. Sau hiệp đấu này, công ty H càng đoàn kết hơn, trong khi công ty tầng dưới lại có bộ máy tổ chức công kênh, hiệu suất làm việc sụt giảm.

Hiệp đấu đầu tiên, H thắng đầu vẻ vang.

Đương nhiên công ty dưới không chịu ngồi yên, họ mau chóng ra đòn thứ hai. Thời điểm đó tầng một của tòa nhà trụ sở công ty H cuối cùng cũng bắt đầu cho thuê, H định mở một cửa hàng Flagship(*) thật hoành tráng ở tầng một, vừa gần trụ sở công ty vừa mở rộng danh tiếng thương hiệu. Khi H vừa thuê vị trí Đông thì công ty tầng dưới lập tức thuê vị trí Tây, cũng định mở một cửa hàng Flagship.

Hiệp đấu mới giữa hai công ty lại bắt đầu, công ty tầng dưới mời công ty thiết kế và trang trí tốt nhất với mục đích mở cửa trước công ty H. Khi họ trang trí vừa xong, H mới bắt đầu trang trí, có điều cô ấy đã bỏ ý định mở cửa hàng Flagship, thay vào đó cô ấy muốn mở một Trung tâm chăm sóc khách hàng dành cho hội viên và khách VIP. Công ty tầng dưới vốn định cướp khách hàng của H, nhưng không ngờ H lại chẳng làm theo lẽ thường mà thông thả lập ra Trung tâm chăm sóc khách hàng, có rất nhiều khách từ cửa hàng Flagship của công ty tầng dưới đã ghé qua Trung tâm của H để trải nghiệm dịch vụ, rồi thành Hội viên của công ty H.

Cửa hàng Flagship lại trở thành nơi thu hút khách hàng tuyệt nhất cho công ty H, nhưng đã trót đầu tư nhiều tiền vào cửa hàng đó như vậy, không phải muốn đóng là đóng được ngay, tức muốn chết mà không thể làm gì.

Hiệp đầu này, H lại thắng một cách vẻ vang.

Công ty tầng dưới ngày càng mất bình tĩnh, họ quyết định đánh H một đòn chí mạng

Chẳng bao lâu sau, hai công ty lại gặp gỡ trên cùng một lối vào. Lúc chọn vị trí đặt cửa hàng, họ cùng chọn vị trí lối ra vào. Vị trí đó nổi bật, số lượng khách hàng đi qua rất lớn, nếu chỉ có một công ty muốn thuê có lẽ giá chỉ 30 vạn tệ, nhưng bây giờ hai công ty đều vừa ý chỗ đó đương nhiên giá sẽ cao hơn một chút, dự tính là 40 vạn tệ.

Lần này, H nói với mọi người công ty mình " Không thể nhường bọn họ nữa, lần này nhất định tôi phải giành được vị trí đó, dù giá đội lên đến sáu mươi, bảy mươi vạn thì tôi cũng chấp nhận." Mọi người nghe vậy thì rất vui mừng, cảm thấy cuối cùng có thể nở mặt nở mày rồi.

Hai bên đều muốn thuê nên phía cho thuê cũng bắt đầu gây khó dễ, họ muốn hai công ty cạnh tranh công bằng. H đề nghị công khai ra giá, ai ra giá cao hơn thì người đó thắng thầu, nhưng công ty dưới không đồng ý, họ kiên quyết đòi ra giá ngầm, H tỏ ra hào phóng mà nói rằng vậy thì cứ làm theo lời công ty dưới.

Ngày đầu thầu, bà chủ của hai công ty gặp nhau trong phòng họp, bề ngoài vui cười nhưng thực ra sóng ngầm cuộn cuộn. Sau đó từng người viết ra giá mình đưa ra, H viết 40 vạn tệ. Bà chủ công ty tầng dưới viết 88 vạn tệ. Trong khoảnh khắc mở thầu, ánh mắt bà chủ nọ có thể giết H cả trăm ngàn lần.

H bước ra khỏi tòa nhà một cách tao nhã, ngẩng đầu nhìn lên trời anh mây trắng, cảm thấy thế giới này thật rộng lớn. Chẳng bao lâu sau, bà chủ công ty nọ tái mặt bước ra ngoài.

H hòa nhã nói với cô ta " Chúc mừng cô, thắng thầu như mong muốn" Đối phương tức muốn suýt phát điên

Sau mấy hiệp đấu, đối phương đã tổn thất nặng nề, H hành động nhanh như chớp, chiếm lĩnh mấy vị trí cửa hàng đắc địa khác. Bây giờ công ty tầng dưới chẳng kịp làm gì, quan trọng nhất là ta càng mạnh, địch càng yếu, thực lực của hai bên công ty ngày càng

chênh lệch.

Mà bây giờ, vấn đề từ bộ máy tổ chức bắt đầu lộ rõ, nhân viên công ty H giỏi giang tháo vát, hiệu suất làm việc cao, đảm nhiệm tốt cương vị của mình, công ty vận hành trơn tru. Trong khi công ty dưới quá đông nhân viên, họ xích mích nhau, khi xảy ra sai sót lại đùn đẩy trách nhiệm, hiệu quả công việc ngày càng sa sút.

Bấy giờ bà chủ công ty dù muốn cứu vãn tình thế cũng đã lực bất tòng tâm, trong lúc giận dữ, cô ta liên tiếp đưa ra những quyết sách sai lầm, quả thực là giậu đổ bìm leo.

Cuối cùng H là người chiến thắng.

Chuyện này tôi khâm phục H sát đất, thảo nào mấy năm nay dù thương trường cạnh tranh khốc liệt, nhưng H không những giữ vững thực lực mà còn phát triển vững chắc, đảm bảo địa vị của chính mình.

Tôi chân thành nói với cô ấy " Cậu thắng trận này quá vẻ vang, rõ ràng là lấy nhu thắng cương, vậy mà cậu chẳng mất một sợi tóc còn đối thủ lại thua toi bời"

H vừa uống cà phê vừa cười thản nhiên " Chỉ là xem ai có nội tâm mạnh mẽ hơn thôi. Khi đối mặt với đối thủ điên cuồng, nếu ta tiếp chiêu thì không chết cũng bị thương, dù cuối cùng chiến thắng chẳng nữa, cũng là thắng trong cay đắng, chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề. Mỗi con người chỉ có một đối thủ cạnh tranh duy nhất, ấy chính là bản thân mình, hay đúng hơn là nội tâm của chính mình, cho nên cô ta cũng không thua dưới tay tớ, mà thua chính bản thân cô ta. Nếu một người không bị yếu tố bên ngoài trói buộc thì chắc chắn người đó sẽ thành công trong cuộc sống"

Mỗi khi bị cuộc sống, tình yêu, sự nghiệp ngáng đường, chúng ta gơ tay đầu hàng, tưởng rằng bản thân chịu thua cuộc sống, chịu thua tình yêu, chịu thua sự nghiệp. Nhưng thực ra chúng ta chỉ thua chính mình, thua bởi nội tâm nóng nảy, lo âu và sợ hãi của bản thân. Dù ở giai đoạn nào của cuộc đời, người có nội tâm mạnh mẽ sẽ không bao giờ sống thua kém, mọi thử thách và cản trở đều chỉ là bài học quý giá cho cuộc sống sau này mà thôi.

Flagship(*): Cửa hàng Flagship thường to nhất và ấn tượng nhất so với tất cả những cửa hàng còn lại của thương hiệu. Mục đích của Flagship không nhằm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là

phải truyền tải hình ảnh, thu hút chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ.

Chương 4

BẠN ĐÃ LẤY LÒNG HỌ QUÁ SỚM?

Một năm trước, tôi và ông xã tới tham dự lễ cưới của vợ chồng Chương Chương. Trong lễ cưới cô ấy cười vô cùng ngọt ngào, tới giờ tôi vẫn chưa quên được nụ cười đầy hạnh phúc ấy.

Một tháng sau, sau khi tôi đi dạo phố với bạn thân thì tình cờ gặp Chương Chương. Trở thành một người phụ nữ thực sự, cô ấy tươi tắn đầy sức sống, vui vẻ rủ chúng tôi đi ăn trưa.

Khi ngồi xuống, tôi thấy Chương Chương đặt bảy tám chiếc túi sang bên cạnh thì ngạc nhiên hỏi " Sao em mua nhiều đồ thế?"

Chương Chương mở từng cái cho chúng tôi xem " Cái này là cho cha mẹ chồng, cái này là cho em chồng, cái này là cho cháu trai, cái này là cho ông xã.."

Tôi thuận miệng hỏi " Thế của em đâu?"

Chương Chương thoáng ngây người " Hôm nay em không mua được gì cho mình, để lần sau vậy."

Bạn thân tôi mau miệng nói " Em hào phóng với nhà chồng quá!"

Nghe vậy, Chương Chương cười hạnh phúc " Người một nhà cả mà, hơn nữa, họ cũng rất tốt với em, nên em cũng muốn làm vợ hiền dâu thảo, đối tốt với họ"

Đương nhiên Chương Chương là nhân vật chính của bữa ăn này, chúng tôi nghe cô ấy vui vẻ chia sẻ về cuộc sống hạnh phúc của mình sau khi kết hôn. Cô ấy nói chồng của cô ấy rất tốt với cô ấy, dịu dàng săn sóc, cha mẹ chồng cũng rất yêu quý cô ấy. Hồi trước

thường nghe người ta nói về quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó xử nhất thiên hạ, lúc chưa kết hôn thì nghe mà kinh hồn bạt vía, ai ngờ khi kết hôn thì hòa hợp với mẹ chồng. Cha mẹ chồng hiền hòa, tốt tính, bao dung. Mà họ hàng nhà chồng cũng rất tốt, ai cũng vui vẻ nhiệt tình, gần gũi dễ thân, cô ấy thấy mình thật may mắn.

Chúng tôi cũng vui mừng trước hạnh phúc của Chương Chương, nhưng dù sao tôi không phải một cô bé mới mười tám tuổi, tôi sẽ không phán cuộc sống mấy chục năm sau chỉ qua một tháng từ khi kết hôn.

Chương Chương hào hứng chia sẻ với chúng tôi về những dự tính trong tương lai. Cô ấy nấu ăn rất ngon, ở thời đại này một cô gái sinh năm 80, 90 mà nấu ăn ngon quả là hiếm thấy.

Cha mẹ chồng biết cô ấy nấu ăn ngon thì vô cùng mừng rỡ, nên cô dự định, về sau cuối tuần nào cũng sẽ dành ra một ngày để nấu một bữa thịnh soạn, mời họ hàng nhà chồng thưởng thức. Khinh cảnh mà Chương Chương miêu tả cho chúng tôi là thế này: Sáng sớm cô ấy ra chợ mua thật nhiều thức ăn tươi và hoa quả, đồ ăn vặt. Sau đó họ hàng bắt đầu tới chơi, họ vừa ăn hoa quả, đồ ăn vặt và trò chuyện vui vẻ. Thế rồi cô bung từng món ăn ngon lên bàn cơm, mọi người thoải mái thưởng thức, rồi cũng khen ngợi Chương Chương, cha mẹ chồng sẽ cảm thấy hãnh diện vì nhà mình có một cô dâu ngoan ngoãn hiền lành đảm đang. Đại gia đình quây quần bên nhau vừa ấm áp vừa thân thương.

Nhìn Chương Chương trông mong như vậy, nhưng hình ảnh hiện lên đầu tôi lại như thế này : Chương Chương đi chợ từ sáng sớm, xách về túi lớn túi bé nguyên liệu nấy ăn, một mỗi rã rời nếu chồng cô ấy có thể đi mua cùng cô ấy thì có khi

sẽ khá hơn một chút. Thế rồi họ hàng vừa trò chuyện vừa ăn đồ ăn vặt trong phòng khách, còn Chương Chương vật lộn trong bếp một mình. Đến giờ cơm, cuối cùng cô ấy cũng làm xong một bàn đồ ăn, bê từng đĩa lên. Còn họ hàng thì tùm nồm tùm ba buôn chuyện, có lẽ chẳng ai nhớ đến việc khen ngợi Chương Chương, dù có đi chẳng nữa thì cũng chỉ là mấy câu nói mang tính chất hình thức, họ bận trò chuyện với nhau e rằng không có thời gian mà khen ngợi thật lòng. Tới khi họ hàng ăn xong ra về sẽ để lại vô vàng bát đĩa cơm thừa canh cặn cho cô ấy thu dọn. Ban đầu Chương Chương chịu khó làm, về sau đương nhiên sẽ không muốn nữa, bởi sự cho đi luôn cần được khẳng định, song kết quả lại quá khác với dự đoán ban đầu của bản thân. Nhưng những

người kia đã quen với việc Chương Chương hào phóng vừa tốt tính lại giỏi giang, nếu đột ngột thay đổi, đương nhiên bọn họ sẽ có ý kiến, sau lưng chắc chắn sẽ rỉ tai nhau " Thấy chưa, mới vào hôm đã lộ bản chất rồi, sao lại cưới loại người con dâu như thế về nhà cơ chứ?" Còn cha mẹ chồng vốn dĩ đã bất mãn với việc cô dâu ngày càng "lười biếng", nghe những lời này thì sự bất mãn ngày càng tăng lên, trong khi Chương Chương cũng tích đầy bụng oán hận, cũng muốn trút giận, thế là chiến tranh bùng nổ như tự nhiên phải thế.

Hiện giờ Chương Chương còn đang chìm đắm trong tưởng tượng của bản thân. Tôi ám chỉ cho cô ấy biết, kết quả chưa chắc đã giống những gì cô ấy nghĩ, khi người khác đã quen với việc bản thân luôn hi sinh vì họ, họ sẽ coi đó là như một thói quen. Mới đầu nếu biết giữ khoảng cách thích hợp thì sẽ có lợi trong cuộc sống sau này hơn. Nghe tôi nói vậy, Chương Chương không vui lắm, cô ấy cho rằng tôi nghĩ xấu về người khác, trái tim con người đều làm từ máu thịt, chỉ cần bản thân thật lòng thì chắc chắn cuộc sống sẽ hòa hợp êm ả.

Tôi chỉ cười chứ không nhiều lời nữa, chân thành chúc phúc cho cô ấy có một tương lai hạnh phúc mỹ mãn.

Sau khi ra về, bạn thân cảm thán với tôi " Lại có thêm một cô bé ngốc! Bây giờ nói gì với cô ấy cũng chẳng nghe đâu, cuộc sống sẽ cho cô ấy biết hiện thực và tưởng tượng là hai chuyện khác nhau"

Không ngờ bạn thân tôi cũng có suy nghĩ giống hệt tôi nhưng trong thâm tâm tôi vẫn mong muốn suy đoán của chúng tôi là sai, dù sao trên thế gian này còn có rất nhiều người biết trân trọng sự hi sinh của đối phương. Ngày trước, tôi có một người đồng nghiệp thân thiết với mẹ chồng chẳng khác nào hai mẹ con ruột. Tính cách của tôi và bạn thân đều là kiểu tự vệ, bản thân luôn sống tỉnh táo và lý trí.

Mấy tháng sau đó, thỉnh thoảng Chương Chương vẫn kể cho tôi nghe về tình hình sinh hoạt gia đình cô ấy, nhưng rồi cô ấy ngày càng ít kể, còn tôi thì bận việc riêng nên cũng dần quên đi chuyện này.

Khoảng một năm sau, tôi nhận được cuộc gọi của Chương Chương. Trong điện thoại, cô ấy căm giận nói với tôi " Chị Văn Tình ơi, cả nhà bọn họ đều không phải là con người"

Lòng tôi lạnh buốt, xen ra linh cảm trước đây của tôi đã ứng

nghiêm. Quả nhiên, Chương Chương giận dữ kể lại cuộc sống một năm qua, không khác mấy với những gì tôi dự đoán nhưng điều khiến cô ấy đau lòng nhất : Tất cả mọi người đều chỉ trích cô ấy, đến người chồng cũng thấy biểu hiện của cô thua xa những ngày đầu, anh ta còn khá bất mãn với cô, thậm chí còn nhắc đến chuyện ly hôn. Chương Chương vừa khóc vừa hỏi tôi " Chị ơi, chị biết em thực sự rất rất muốn hòa hợp với gia đình họ, em đã rất cố gắng rồi, nhưng sao người khác đều sống tốt, mà em lại gặp phải một gia đình thế này, rốt cuộc em đã làm sai ở đâu chứ?"

Không phải lần đầu tôi gặp phải những câu chuyện như thế, nếu phải nói cô ấy sai ở đâu, có lẽ là sai ở việc lấy lòng người ta quá sớm!

Thực ra phần lớn mọi người đều phạm phải sai lầm này, người thông tuệ như ông xã tôi cũng không phải ngoại lệ. Lần đầu tiên gặp cha mẹ tôi, anh ấy chỉ muốn bộc lộ hết thủy điểm tốt của mình, chỉ cho anh ấy thấy còn sẵn sóc hai người tốt hơn cả con trai ruột, ngày nào cũng hỏi thăm cha mẹ tôi gần đây có nhu cầu gì không. Quả thực cha mẹ tôi khen ngợi anh ấy hết lời, mau chóng chấp nhận anh ấy. Anh ấy đặc biệt nói với tôi " Ông xã của em giỏi không?"

Nhưng tôi lại nghiêm túc nói với anh ấy cư xử như vậy khiến tôi lo lắng, tôi nghĩ chỉ cần đối xử với cha mẹ tôi khoảng 80% thế này là được rồi. Chồng tôi không hiểu ý tôi, mà còn cười hỏi tôi, có phải anh ấy quá thân thiết với hai cụ nên tôi ghen tỵ phải không.

Tôi buồn cười đáp lại " Anh có thể nhiệt tình thế này cả đời không? Nếu anh cứ biểu hiện thế này thì về sau có bất cứ chuyện gì họ cũng sẽ nhờ anh, vì nhờ quen rồi. Bọn họ đã quen với sự nhiệt tình hiện giờ của anh, nếu sau này anh không làm được thế này nữa thì mọi điều anh từng làm đều là công cốc, thậm chí còn tồi tệ hơn anh không làm gì cả, anh có chấp nhận được không?"

Ông xã tôi ngây người quãng thời gian đó, anh ấy rất hi vọng tôi có thể xử lý hoàn mỹ quan hệ với cha mẹ hai bên. Mỗi lần tặng quà cho cha mẹ mình, anh ấy đều dùng danh nghĩa của tôi để tặng, quả thực mẹ chồng rất hài lòng về tôi. Song tôi phải ám chỉ nhiều lần mong anh ấy đừng làm như vậy, chồng tôi rất khó hiểu vì sao tôi lại nói thế, cho rằng kiếm đâu ra được một người chồng có thể lắng lắng chuẩn bị tốt mọi thứ như anh ấy.

Thế là lần đó, tôi bèn nghiêm túc nói " Không phải em không muốn đối tốt với cha mẹ anh, nhưng em không muốn tỏ ra quá

niệt tình ngay từ đầu. Có lẽ trong thời gian ngắn tất cả sẽ rất hòa hợp, nhưng về lâu dài thì chưa chắc đã tốt, bởi em không thể quá niệt tình như thế mãi được."

Ông xã tôi là người thông minh, anh ấy hiểu được ngay, và thế là chúng tôi đã trải qua giai đoạn rèn luyện đó bình an. Về sau nhiều khi gặp rất nhiều bạn bè đau đầu buồn phiền vì các mối quan hệ trong gia đình, anh ấy mới mừng rỡ nói với tôi, may mà ngày đó tôi tỉnh táo và bình tĩnh.

Rất nhiều gia đình có mâu thuẫn trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu, dù ban đầu hai bên đều rất hòa hợp. Thực ra đây cũng là lẽ thường, vừa tới một hoàn cảnh xa lạ thì ai chẳng mong thể hiện những mặt tốt đẹp nhất của mình cho người ta thấy. Song chúng ta lại quên, chúng ta đề là những người bình phàm, chúng ta không thể mãi niệt tình như thuở ban đầu, lâu dần chúng ta sẽ mệt mỏi, không ai có thể thoát khỏi định lý này, sau khi thoải mái rồi thì sẽ có rất nhiều lời vô tình thốt ra. Có nhiều quan hệ thông gia không thể so với quan hệ ruột thịt, thường sẽ vì một câu nói mà mọi nỗ lực trước đây đều xối hổng bồng không.

Người Á Đông rất thích theo đuổi sự hoàn mỹ về mặt hình thức, ví dụ như quan hệ mẹ chồng nàng dâu thân thiết như mẹ con ruột, quan hệ cha mẹ vợ con rể thân thiết như con ruột, nhưng tôi nghĩ chuyện này phải xem duyên phận, thực tế thì hầu hết mọi người đều không thể làm được như vậy. Không sống chung với nhau hai, ba mươi năm, quan niệm, tích cách đều khác biệt, sao có thể vì một tờ đăng ký kết hôn mà trở nên thân thiết như máu mủ ruột rà? Hai bên có thể đón nhận, có thể tôn trọng quan niệm và phương thức sống của nhau đã là kết quả tuyệt vời nhất rồi. Còn những thứ khác cũng đành thuận theo tự nhiên thôi.

Ngoài ra, lấy lòng quá sớm hoặc lấy lòng quá nhiều đều dễ sinh ra di chứng. Tôi thường nghe thấy có rất nhiều chị em than vãn rằng người này người kia thật quá đáng, nhưng bọn họ không phải tự nhiên đã quá đáng, mà có những "người tốt" dung túng cho sự quá đáng của họ, bởi vậy bọn họ mới được đà lấn tới..

Có một người bạn rất thân thiết từng áp úng hỏi tôi, người nọ (một người bạn mà cả hai chúng tôi đều quen) đối xử với tôi thế nào, có bao giờ quá đáng không. Tôi ngẫm kỹ lại, thành thật trả lời rằng người đó rất tốt với tôi, cũng chưa bao giờ có hành động gì khiến tôi không vui. Cô ấy ngạc nhiên, sau đó kể cho tôi nghe một vài mâu thuẫn từng xảy ra giữa hai người, cuối cùng cảm thán "Tớ tưởng cậu ta đối xử với tất cả mọi người như vậy, hóa ra là liệu

cơ gấp mắt. Có lẽ vì tớ dễ tính quá nên cậu ta mới quá đáng thế.

Người ta từng nói, người dung túng cho kẻ xấu tính còn đáng sợ hơn chính những kẻ xấu tính- có lẽ chính là đạo lý này

Chương 5

QUAN ĐIỂM KHÁC BIỆT ĐỪNG CỐ TRANH CẢI

Sẩm tối, khi tôi đang tản bộ ở vườn hoa của khu nhà thì có một bác gái nhiệt tình tới trò chuyện với tôi, biết tôi còn chưa có con, bác bèn cầm tay tôi nói " Con gái à, nói thật cho bác nghe xem nào, sức khỏe của cháu có vấn đề đúng không, bác quen một thầy lang mát tay lắm, con dâu của bác uống thuốc của thầy này mới sinh được cho nhà bác một đứa cháu đấy, để bác về xem còn giữ đơn thuốc ông ấy không, con chờ nhé!" Nói rồi bác ấy định về nhà tìm đơn thuốc cho tôi.

Tôi ngỡ ý sức khỏe của mình rất ổn, chẳng qua chưa làm xong công tác chuẩn bị sinh con mà thôi.

Bác kia trách móc vỗ vỗ tay tôi " Con gái ngốc à, việc quan trọng của người phụ nữ là lấy chồng sinh con, hơn nữa nhất định phải sinh con trai, người sống ở khu chúng ta đều không nghèo, đàn ông có tiền dễ sinh hư, nếu con không chịu sinh, chồng con ra ngoài tìm người khác sinh thì con biết làm sao? Nghe bác đi, sinh một đứa con trai, địa vị của con mới được vững chắc, mà về già cũng có nơi tương tựa, nếu không sau này ai chăm hương khói cho con!"

Tuy tôi thấy quan niệm của bác cổ hủ, song thấy bác sốt sắng như vậy thì khá buồn cười, bèn làm bộ nói " Ngộ nhỡ con sinh con gái thì làm sao ạ, vậy chẳng phải anh ấy vẫn tìm người khác sinh con sao?" Bác gái nọ nghe vậy liền nói " Thế thì có sao? Chúng ta lại sinh tiếp khi có con trai mới thôi, con cũng không thể để cho người khác có cơ hội lợi dụng, bác thấy con hợp nên mới nói thật với con đấy"

Tôi bèn cười cảm ơn và ngỡ ý sẽ nhớ kỹ lời của bác ấy, bác ấy lại

dặn dò một lúc nữa rồi mới thả tôi ra về.

Về tới nhà thì ông xã đã tan ca, tôi bè cười mà kể cho anh ấy nghe chuyện khi nãy. Ông xã hỏi sao tôi không tranh luận với bác ấy, cho bác ấy biết tư tưởng của lớp trẻ giờ đã khác xưa rồi.

Nhưng tôi có cần làm vậy không? Tôi và bác gái chỉ là hai người xa lạ dù bác bác ấy có quan niệm thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế của tôi, cùng lắm là mỗi lần tình cờ gặp nhau trong khu nhà, tôi lại tiếp tục được "khuyên bảo" mấy câu mà thôi, với tôi cũng chẳng phải chuyện to tát. Dù sao thì nếu có tranh luận, chắc chắn bác ấy sẽ không tán thành với quan niệm của tôi, cho rằng tôi "trúng mà khôn hơn vịt" sau đó tìm vô vàn ví dụ để dạy dỗ tôi, nếu tôi không đồng ý thì bác ấy sẽ nghĩ tôi không hiểu chuyện, cuối cùng đôi bên chẳng vui vẻ gì, tự nhiên bực mình vì một số chuyện không đâu. Thế rồi ai nấy lại tiếp tục giữ vững quan niệm sống của mình.

Mới đây thôi, cô bạn thân Dương Dương tổ chức một câu lạc bộ kín, mời tôi tham gia. Trong mười mấy người có người đã sinh con, có người chưa sinh con. Không biết trò chuyện kiểu gì mà cuối cùng đề tài lại chuyển tới chuyện con cái, người sinh con cho rằng : Trẻ con đáng yêu biết bao, tuy nuôi vất vả nhưng con cái là hi vọng tương lai, nếu không có con cái thì về già không nơi nương tựa, " đối ảnh thành tam nhân"(*) thật là thê lương! Ngầm ám chỉ : Không biết mấy người các cô nghĩ thế nào, sao lại không muốn sinh con, tới lúc già mấy cô mới thấy hối hận, nhưng lúc đó hối hận thì cũng đã muộn rồi, rồi mấy cô sẽ phải hâm mộ bọn này cho mà xem! Còn người chưa sinh con thì cho rằng : Nuôi con vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, làm gì cũng vương bận, nuôi một đứa con già ít nhất năm tuổi, hưởng hồ nuôi nó lớn rồi, ngộ nhỡ nó là loại phá gia chi tử, thế thì khổ muốn chết, còn nói gì đến hạnh phúc gia đình nữa, quả thực là chết không nhắm mắt, có gì hay đâu mà hâm mộ!

Vốn dĩ chuyện sinh con hay không hoàn toàn là lựa chọn của mỗi người, ai thích nuôi con thì nuôi, không thích nuôi con thì tiếp tục hưởng thụ là được, hai phe không ai ảnh hưởng đến ai. Nhưng sự cố chấp của con người quá mạnh, hai phe đều cố gắng chứng minh sự lựa chọn của mình mới chính xác, cuộc sống của mình mới tuyệt nhất, không ai chịu nhường ai. Cuối cùng hai bên gần như nổ ra chiến tranh, nếu không phải Dương Dương đứng ra giảng hòa đúng lúc thì chắc chắn sẽ có cãi nhau to. Nhưng sau chuyện này trong câu lạc bộ lại chia thành ba phe - phe đã có con, phe chưa có con, còn tôi và Dương Dương thì một phe riêng, hai

phe kia hoàn toàn đối địch. Trên đường về, Dương Dương than thở với tôi, sau này chắc chắn cô ấy chỉ chơi với người có cùng quan điểm tương đồng nếu không thì khổ lắm.

Bấy giờ tôi cũng rất buồn ngủ, thầm nghĩ làm vậy thật không đáng, dù cố gắng tới mấy thì đối phương cũng chẳng chấp nhận quan điểm của mình đâu, đã thế còn chuốc bực vào thân, phí phạm thời gian tốt đẹp, sao phải khổ thế?

Nhưng trong thực tế cuộc sống, chẳng phải hầu hết chúng ta đều như vậy hay sao? Sẵn sàng vì những chuyện không đâu như thế này mà vừa làm khổ mình vừa làm khổ người.

Thường có người than thở với tôi rằng mẹ chồng họ cổ hủ như người... cổ đại, quan điểm lỗi thời vô cùng, họ suốt ngày tranh cãi với mẹ chồng tới đỏ mặt tía tai. Họ hỏi tôi rằng nên làm thế nào trong trường hợp đó. Tôi vẫn ngầm xem xét cuộc có phương pháp nào để giải quyết kiểu mâu thuẫn này hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui mới nhận ra tốt nhất là không nên tranh cãi với mẹ chồng, bà ấy nói gì thì bạn cứ nghe đi, sau đó hãy tiếp tục sống như mình muốn. Lâu dần bà ấy biết bạn không nghe theo cũng không tranh luận, nên cũng không thể tìm ra lỗi lầm của bạn, rồi bà ấy cũng biết là không thể ép buộc được bạn. Đương nhiên tôi cũng biết phải nhường nhịn một người luôn áp đặt suy nghĩ lên bạn là một chuyện cực kì đau khổ, nhưng việc này cũng dạy cho chúng ta một điều "Chuyện bản thân không thích thì cũng đừng làm với người khác"

Trong một cuộc tranh luận, không bao giờ có người thắng thực sự. Dù một người có tài hùng biện tới đâu, khả năng hơn người, lời lẽ đanh thép, nói năng hùng hồn thế nào, nhưng cũng chỉ chiếm thế thượng phong về mặt lời lẽ : Nghĩ thế nào vẫn là quyền của đối phương, có khi đối phương càng giữ vững quan điểm cũ hơn. Quan niệm mỗi người bị ảnh hưởng lớn bởi hoàn cảnh cuộc sống và những chuyện họ từng trải qua, không ai có thể thay đổi quan niệm mà họ theo đuổi suốt mấy chục năm chỉ vì đôi ba câu nói của người khác, điều đó vừa không thực tế vừa không thể xảy ra.

Một người tán đồng một quan điểm nào đó, ắt phải từng nhận được lợi ích từ quan điểm ấy. Tới khi quan điểm ấy không còn mang lại điều gì tốt đẹp cho cuộc sống của bản thân, họ sẽ tự tìm quan điểm phù hợp hơn tựa như bác gái mà tôi nhắc ở đầu câu chuyện, bác ấy sống ở một thời kì khác với tôi. Có lẽ thời kì đó, mọi người đều sống như vậy, nên bác ấy mới nghĩ quan niệm này có lợi nhất cho mình. Quan niệm khác biệt thì không có đúng sai,

thậm chí không thể nói quan niệm của ai hay hơn ai, chỉ là chúng ta đang gặp phải những người suy nghĩ khác mình mà thôi.

Mấy năm qua, tôi đã gặp rất nhiều người bàn luận với mình về tình cảm hôn nhân, nhưng tôi vẫn giữ vững một nguyên tắc : Dù cuộc sống của đối phương có thể thế nào thì chỉ cần cô ấy không than phiền, không xin tôi giúp đỡ, tôi sẽ không tùy ý đánh giá cuộc sống của cô ấy, dù hôn nhân của cô ấy đã khủng hoảng tới mức nào, chồng cô ấy có quá đáng đến đâu, nếu cô ấy không chịu từ bỏ thì đương nhiên cô ấy có lí do riêng của mình. Tôi cũng không phải người trong cuộc rất nhiều chuyện tôi không hiểu rõ, tôi không có tội khinh có tư cách cũng không cần quan tâm đến nó. Trừ khi cô ấy cần ý kiến của tôi, tôi mới phát biểu quan điểm, dù vậy tôi cũng luôn nhắc nhở bản thân phải khách quan, cố gắng loại bỏ sự yêu ghét đầy chủ quan.

Trong quá trình thảo luận, nếu đối phương không chấp nhận quan điểm của tôi, tôi sẽ dừng đúng lúc, bởi vì tôi hiểu, những người đồng tình với tôi chẳng cần tôi nói nhiều, họ cũng đã coi tôi như tri kỷ. Còn những người không nghĩ giống tôi, dù tôi có tranh luận hùng hồn tới đâu cũng chẳng có tác dụng gì. Tranh chấp cãi cọ chỉ làm tổn thương tình cảm, cũng không đạt được mục đích, chỉ khiến đôi bên cùng tổn thương nhau mà thôi.

Ngày trước tôi biết một nữ lãnh đạo rất thích nói chuyện ngoài công việc, chỉ cần người khác có suy nghĩ khác biệt thì nhất định bà ấy phải nói tới khi họ tán đồng mới thôi. Nhiều người kiêng nể địa vị bà ấy nên cũng không dám tranh luận, nhưng có vẻ họ cũng không phục, điều này đã ảnh hưởng đến cả công việc, mọi người truyền tai nhau cách ứng xử : Ngoài nói một đằng trong nghĩ một nẻo.

Năm ngoái, vị nữ lãnh đạo này về hưu, bà bỗng nhận ra không ai muốn nói chuyện với bà ấy nữa.

Quan điểm khác biệt, đừng cố tranh cãi, quá trình để bản thân biết tôn trọng người khác, chính là quá trình khiến chúng ta mạnh mẽ hơn. Chỉ người có nội tâm yếu đuối mới cần người khác đồng tình với mình mọi chuyện, còn những người mạnh mẽ với nội tâm chín chắn, chưa bao giờ bắt ép người khác phải đồng tình với mình. Con người càng mạnh càng dễ dàng bao dung nhiều loại quan niệm, mà sự mạnh mẽ của người đó bắt nguồn từ việc hấp thụ tinh hoa từ rất nhiều quan điểm, cuối cùng lắng đọng thành quan niệm của chính mình.

Hơn nữa không có quan niệm tốt và quan niệm xấu, chỉ có quan niệm nào phù hợp với thời đại nào, quan niệm nào phù hợp với kiểu người nào. Những người có thể sống với nhau lâu dài đều là những người có quan điểm tương đồng, còn những người có quan niệm khác biệt, chính là sự điểm xuyết cho cuộc sống của chính ta, nếu không sao thế giới này có thể tồn tại muôn hình vạn trạng như thế?

Chương 6

CÔ GÁI À, ĐỪNG CÓ TƯ TƯỞNG CHỊU LẤY!

Cô bạn Cao Khiết ở Nam Kinh của tôi luôn muốn lấy một người đẹp trai xuất chúng, nhưng người tính không bằng trời tính, hai anh người yêu đẹp trai của cô ấy cuối cùng đều là kẻ phụ bạc. Năm Cao Khiết 30 tuổi, có một người đàn ông hơn cô ấy 8 tuổi, hơi xấu một chút the đuổi cô ấy, hai người qua một khoảng thời gian hai năm thì bước vào "cung điện hôn nhân"

Sau khi kết hôn, chồng Cao Khiết rất yêu thương cô ấy, quan tâm săn sóc hết mực nhưng Cao Khiết cũng không cảm động, cô nghĩ tất cả đều là đương nhiên. Cao Khiết nghĩ mình chịu lấy anh ấy đã là tốt lắm rồi, anh ấy phải đối xử với mình như thế. Từ đó, Cao Khiết sống như bà hoàng, công việc của cô rất nhàn nhã, tan ca về nhà thì ngồi ở phòng khách xem TV, chờ chồng về nấu cơm, ăn xong lại lên mạng, tất cả mọi việc trong nhà đều do chồng cô ấy lo liệu. Nửa năm sau, Cao Khiết định mang thai, thế là cô bèn nghỉ việc, ban ngày người chồng phải đi làm không thể ở nhà chăm sóc cô, cô bèn đón mẹ mình tới ở cùng, vừa chăm sóc cuộc sống thường ngày vừa làm bạn với cô. Khi mẹ Cao Khiết tới thấy con gái như bà hoàng còn con rể như người hầu, bà không đắc ý vì thấy con gái có địa vị cao tuyệt đối trong nhà. Trái lại, bà nghiêm nghị hỏi Cao Khiết "Các con vốn là vợ chồng, vợ chồng thì nên chăm lo đỡ đần cho nhau. A Văn làm nhiều việc vì con như vậy, con đã làm được gì cho nó chưa?" Cao Khiết nói "Con chịu lấy anh ấy, anh ấy mừng quá ấy chứ, mà anh ấy còn chưa nói gì thì mẹ đã mắng con trước rồi" Mẹ Cao Khiết bèn giận dữ nói "Nếu con không thích thì đừng cưới người ta, nhưng đã cưới rồi, đừng nghĩ mình cưới người ta là thiệt thòi, là "chịu lấy" từ lúc kết hôn tới giờ, con đã từng quan tâm đến nó chưa? Đã làm được gì cho nó chưa? Lúc nào con cũng nghĩ mình trẻ, chấp nhận lấy nó là đang ban ơn cho nó. A

Văn là người tốt, nó có thể bao dung con một tháng, bao dung con một năm, thậm chí năm năm mười năm nhưng nó có thể bao dung con cả đời không? Ai cũng là con người, ai cũng muốn được quan tâm. Mười năm sau, con cũng không còn trẻ nữa, lúc đó con còn lại gì? A Văn rất yêu thương con, quan tâm hết lòng, nó là một người chồng tốt, mẹ thấy không phải nó không xứng với con, mà con không xứng với nó. Nếu con cứ thế này, mười năm sau nếu nó muốn ly hôn, mẹ sẽ không đứng về phía con đâu."

Bị mẹ trách cứ nên Cao Khiết rất bức bối, nhưng bình tĩnh ngẫm lại, cô ấy biết mẹ mình chỉ muốn tốt cho mình, mà bà nói cũng rất có lý, quả thật là mình hơi quá đáng.

Mẹ Cao Khiết thấy cô chịu nghe bà nói thì sắc mặt dịu đi, ân cần dặn dò " Cao Khiết à, dù con là công chúa, nó là người hầu hay nó là thiếu gia con là nô tì, thì chỉ cần hai đứa kết hôn với nhau, địa vị của hai đứa sẽ bình đẳng, nếu không thể sống một cách bình đẳng thì cuộc hôn nhân này sẽ không hạnh phúc"

Dưới sự đốc thúc của mẹ, Cao Khiết bắt đầu thay đổi thái độ của mình với chồng. Khi chồng nấu cơm, cô ấy sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, cũng bắt đầu học nấu cơm với chồng, khi chồng quét nhà, cô sẽ lau bàn, khi chồng tan ca, cô ấy sẽ quan tâm chồng đi làm có mệt không.

Để ý kỹ, cô ấy mới ngạc nhiên nhận ra chồng mình có rất nhiều ưu điểm. Anh ấy hiền hậu bao dung, ngày ngày đi làm vất vả là thế, về nhà còn phải làm biết bao nhiêu công việc, nhưng chưa từng oán trách dù chỉ là một câu, anh ấy cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc Cao Khiết từng li từng tí, anh ấy nặng tình nặng nghĩa, tuy Cao Khiết đối xử với anh ấy rất tồi tệ nhưng anh ấy chưa từng chấp nhứt, sẵn sàng hi sinh mà không một lời oán trách. Bởi vậy, Cao Khiết bắt đầu cam tâm tình nguyện đối xử tốt với chồng, chồng cô ấy cũng nhận ra sự thay đổi của Cao Khiết ngoài vui vẻ thì anh ấy càng trân trọng Cao Khiết hơn.

Tháng trước khi tới thăm, cô ấy vui vẻ nói " May mà khi đó mẹ tới giúp tớ tỉnh ngộ, nếu không thì có lẽ tớ đã đánh mất một người chồng tốt"

Cao Khiết có một người mẹ nhìn xa trông rộng quả là may mắn của cô ấy. Nhưng một người bạc khác của tôi - Vũ Hồng thì không may mắn như vậy.

Tôi và Vũ Hồng quen nhau từ năm mười mấy tuổi, ngày đó chúng

tôi còn học cấp ba, bạn học cùng lớp Tương Kiệt thích Vũ Hồng, cậu ta sẵn sàng mua đồ ăn sáng cho Vũ Hồng, đi lấy nước rồi cả công Vũ Hồng đến bệnh viện.

Tương Kiệt chẳng quản gió mưa mà theo đuổi Vũ Hồng ròng rã ba năm trời, khiến cả lũ chúng tôi đều vô cùng cảm động, trừ Vũ Hồng. Vì Vũ Hồng thích lớp trưởng, lớp trưởng là người vừa học giỏi vừa đẹp trai cao ráo, từ ngày đầu tiên đi học Vũ Hồng đã thầm thích cậu ta. Nhưng lớp trưởng chẳng hề thích Vũ Hồng, cậu ta chỉ muốn thi đỗ đại học. Vũ Hồng thích lớp trưởng y như Tương Kiệt thích Vũ Hồng, cậu ta chỉ muốn thi đỗ đại học, thậm chí còn cố gắng thi đỗ cùng trường đại học với lớp trưởng, nhưng tới khi tốt nghiệp lớp trưởng vẫn không yêu Vũ Hồng.

Vũ Hồng rất hụt hẫng, nhưng cô ấy cũng không bỏ cuộc. Cô ấy tin rằng một ngày nào đó sự si tình của mình sẽ khiến lớp trưởng rung động, thế nhưng lớp trưởng không hề rung động, cũng tựa như cô không hề rung động Tương Kiệt. Hai năm sau, lớp trưởng kết hôn với một bạn gái cùng công ty, Vũ Hồng mới dần bỏ. Khi ấy cô đau khổ thì Tương Kiệt vẫn luôn ở bên cô ấy. Không rõ là vì cảm động trước mười mấy năm của Tương Kiệt hay là vì lý do khác, một năm sau Vũ Hồng và Tương Kiệt gửi thiệp cưới tới cho mọi người, ai cũng mừng vì cuối cùng bọn họ cũng tu thành chín quả. Trong hôn lễ, Tương Kiệt cười tươi như hoa.

Nhưng ba năm sau, các bạn học lại truyền tay nhau một chuyện : Tương Kiệt ngoại tình. Các bạn nữ vô cùng tức giận, cảm thấy đàn ông đạt được thứ gì thì sẽ không quý trọng thứ đó nữa. Ngày xưa mãi mãi theo đuổi được Vũ Hồng, ấy thế mà mới mấy năm đã thay lòng đổi dạ. Có người thậm chí xót xa cho Vũ Hồng, lúc trước dù bằng cấp hay công việc, Vũ Hồng đều vượt xa Tương Kiệt, ngờ đâu sự nghiệp của Tương Kiệt vừa khởi sắc thì cậu ta đã vong ân phụ nghĩa như thế. Quảng thời gian đó, Tương Kiệt trở thành đối tượng bị mọi người trong lớp chỉ trích. Tôi từng tới thăm Vũ Hồng, cô ấy giận dữ nói với tôi: " Ngày xưa chính anh ta điên cuồng theo đuổi tớ, theo đuổi mười mấy năm, các cậu đều biết đúng không, ngày xưa anh ta chẳng là cái gì tớ cũng đâu có khinh bỉ anh ta, thế mà giờ tớ già rồi, anh ta lại vứt bỏ tớ "

Vũ Hồng nói cô ấy không khinh bỉ Tương Kiệt nhưng trong giọng điệu của cô ấy lại chứa đầy sự khinh bỉ.

Khoảng nửa năm sau, tôi tình cờ gặp Tương Kiệt ngoài sân bay, có một cô gái xinh xắn dịu dàng đứng cạnh anh ta. Nhìn thấy tôi, anh ra ngượng ngùng giới thiệu " Đây là vợ tớ, tớ đã ly hôn rồi! "

Một câu trả lời không ngoài dự đoán, nhưng tôi vẫn không khỏi tiếc hận. Vợ cậu ta rất khéo léo, thấy vậy thì đi nơi khác, để lại không gian riêng tư cho chúng tôi.

Tương Kiệt nói với tôi; cậu ta để lại toàn bộ tài sản cho Vũ Hồng, ra đi với hai bàn tay trắng.

Cậu ta nói " Tớ biết có rất nhiều bạn học có ý kiến với tớ, nhưng bọn họ không phải tớ, không hiểu được cảm nhận của tớ. Tớ không muốn làm tổn thương Vũ Hồng nhưng tớ thực sự không chịu được nữa, tớ chỉ có thể chọn ly hôn mà thôi"

Tôi biết Tương Kiệt sẽ nói ra sự thật mà mọi người đều không rõ. Tương Kiệt nói " Lúc trước, khi cô ấy đón nhận tình cảm của tớ, tớ thực sự rất hạnh phúc, tớ cứ nghĩ mình đã khổ tận cam lai. Dù tớ biết rằng chẳng qua lớp trưởng đã kết hôn nên cô ấy chọn tớ, nhưng tớ không bận tâm, tớ chỉ muốn sống hạnh phúc bên cô ấy. Nhưng sau khi kết hôn tớ mới biết, đây chỉ là mong muốn của một mình tớ, cô ấy vốn không coi tớ ra gì, dù tớ có nỗ lực đến đâu, có cố gắng khiến cô ấy vui vẻ tới mức nào thì cô ấy cũng sẽ không khen ngợi tới lấy một câu. Nói ra cậu đừng cười tớ, nhưng sau khi kết hôn, ra ngoài tớ muốn cầm tay cô ấy, cô ấy cũng tỏ ra khó chịu, đương nhiên càng không vui vẻ. Tớ nghĩ, có lẽ tớ không đủ xuất sắc nên cô ấy mới như vậy, nên tớ ra sức nỗ lực, tớ muốn cô ấy có thể nhìn thẳng vào tớ. Một người đàn ông không có gia thế cũng không có quyền lực muốn đạt được một chút thành tựu thực sự không dễ dàng, có bao nhiêu cay đắng cũng chỉ mình tớ biết, thỉnh thoảng tớ muốn tâm sự với cô ấy về việc kinh doanh, nhưng cô ấy hoàn toàn không quan tâm, thậm chí còn bảo tớ ít nói đi. Trong lòng tớ thường có hai giọng nói đang đấu tranh : Một giọng nói 'Đây có phải là cuộc hôn nhân mà tớ mong muốn không', một giọng khác nói 'Mày phải nếm trải bao nhiêu khổ cực mới có cuộc hôn nhân này, nhất định phải quý trọng nó'. Tớ muốn lúc tan va về nhà, cô ấy có thể tươi cười hỏi tớ hôm nay công việc thế nào, tớ thực sự không đòi hỏi cô ấy phải tối với tớ thế này thế kia, nhưng chỉ cần cô ấy quan tâm đến tớ một chút thôi thì tớ cũng thấy thỏa mãn lắm rồi. Tớ nói vậy, có lẽ cậu sẽ thấy tớ là loại yếu hèn, giống như một con chó vẫy đuôi chạy theo chủ nhân, nhưng đây đúng là suy nghĩ của tớ vào lúc đó"

Tôi cũng không nghi ngờ lời Tương Kiệt, dù sao trong các buổi liên quan lớp, tôi cũng gặp hau người họ mấy lần, khi ấy tôi đã thấy hai người này không giống vợ chồng mà quá cách xa lạnh nhạt. Tương Kiệt nói tiếp " Dù tớ có nhiệt tình tới đâu, thì đối mặt tới một cuộc hôn nhân lạnh lùng như vậy, tớ cũng không thể chịu

đụng được nữa, dần dần tớ cũng không cầu xin cô ấy phải đáp lại mình. Trong cuộc hôn nhân với Vũ Hồng, tớ đã thấy mình như một kẻ lang thang bị vứt bỏ, càng về sau cảm giác này càng mãnh liệt, thậm chí tớ thấy mình làm bất cứ chuyện gì cũng vô nghĩa, tớ không tìm được cảm giác về sự tồn tại của bản thân. Tớ là người, tớ cũng cần sự quan tâm và khen ngợi từ người khác chứ. Thế rồi Thanh Thanh xuất hiện, ban đầu tớ cũng không để ý cô ấy, cô ấy chỉ là trợ lý của tớ mà thôi. Nhưng ngày ngày cô ấy đều nhớ thêm hạt gạo kỷ tử vào trà của tớ, cô ấy nhớ kỹ sở thích của tớ, cô ấy luôn nhìn tớ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô ấy luôn cổ vũ tớ hết lời. Tớ tìm thấy sự tôn nghiêm và giá trị của một người đàn ông từ Thanh Thanh, lâu dần tớ nhận ra tớ đã yêu Thanh Thanh, không thể sống thiếu cô ấy. Tớ không muốn bao biện cho việc mình ngoại tình, chỉ là tớ không hề hối hận vì đã kết thúc một cuộc hôn nhân như vậy. Nếu xét về sự chung thủy trong hôn nhân, tớ có lỗi với Vũ Hồng, bởi vậy tớ để lại mọi tài sản cho cô ấy, đường ai nấy đi."

Khi có bạn học chỉ trích Tương Kiệt, tôi bèn kể lại những lời Tương Kiệt nói cho bạn học đó, nhưng cậu ấy cũng không chấp nhận " Cậu ta theo đuổi Vũ Hồng suốt mười mấy năm, mười mấy năm qua Vũ Hồng vẫn đối xử với cậu ta như vậy không phải cậu ta không biết, sao giờ mới thấy không hài lòng?"

Chẳng ai cho đi mà không mong muốn được đáp lại, dù cha mẹ với con cái cũng vậy thôi, tuy cha mẹ không muốn con cái báo đáp mình về mặt vật chất, nhưng bọn họ cũng muốn con cái phải thân thiết về mặt tình cảm, huống chi là tình yêu nam nữ.

Nhưng Vũ Hồng không biết điều này, cô ấy cứ nghĩ Tương Kiệt vẫn là cậu nam sinh theo đuổi mình suốt mười mấy năm, và việc cô ấy chịu lấy Tương Kiệt đã là sự báo đáp lớn nhất dành cho cậu ấy rồi. Tôi từng tiếp xúc với rất nhiều cô gái lấy người kém cỏi hơn, có rất nhiều người nói " Ngày đó điều kiện của tôi tốt hơn anh nhiều, anh ta là loại trắng tay, tưởng đâu sẽ tốt với tôi cả đời, không ngờ lại là loại vô lương tâm như thế "

Phần lớn các cô gái lấy người điều kiện kém mình đều là tư tưởng này: Mọi điều kiện của tôi tốt hơn anh, lẽ ra tôi phải lấy một người đàn ông xuất sắc xứng đôi với mình nhưng giờ tôi lại lấy anh, anh chẳng sướng quá ấy chứ, để báo đáp tôi thì anh phải tốt với tôi cả đời"

Họ luôn nghĩ lấy một người điều kiện kém hơn mình thì người ta phải đội ơn họ, cun cút hầu hạ phục dịch họ cả đời, tôn sùng họ

như công chúa, người đàn ông này phải biết kiếm tiền, còn phải làm hết việc nhà, nhưng mãi mãi không bao giờ phản bội họ.

Song cuối cùng những cô gái có thể thực hiện mục tiêu này không nhiều. Một người đàn ông có thể chấp nhận hi sinh vô điều kiện trong giai đoạn theo đuổi, không chấp nhận thái độ của phía nhà gái. Nhưng khi anh ta trở thành chồng họ, đương nhiên anh ta cũng muốn vợ mình quan tâm đến mình, cho anh ta tình cảm ấm áp, bởi vì vai trò của anh ta đã thay đổi, đương nhiên anh ta sẽ có nhu cầu khác xưa.

Thường thì những cô gái có tư tưởng "chịu lấy" rất dễ gặp chuyện bạn đời ngoại tình. Những cô gái ấy cố chấp nghĩ ngay từ đầu đối phương đã không xứng với mình, dù sau này người ta có đạt được thành tựu thì cô ấy cũng không muốn đối xử công bằng với chồng, cô ấy sẽ cho rằng thành tựu hôm nay của đối phương là nhờ công của mình. Có cô còn âm thầm nhắc chồng " Nếu không nhờ tôi thì làm sao anh có ngày hôm nay? Anh phải nhớ kỹ công ơn của tôi, nếu không anh chính là đồ vong ơn phụ nghĩa."

Bọn họ thường thụ cuộc sống tốt đẹp hơn do chồng mình mang lại, nhưng không muốn thừa nhận sự tiến bộ của anh ta, vì nếu thừa nhận thì họ chẳng thể sai khiến bắt ép được chồng nữa. Họ đã làm công chúa quen rồi, không thể chấp nhận việc hai người có tư cách bình đẳng, thậm chí đến lúc người chồng còn xuất sắc hơn, họ sẽ lờ đi, họ chỉ ghi nhớ thời điểm đó.

Trong khi đó, vì không nhận được sự khen ngợi và khích lệ từ người vợ, lâu dần người đàn ông kia sẽ hiểu ra " Cô ấy không yêu mình, dù cô ấy lấy mình thì cô ấy cũng vẫn không yêu mình" Khi gặp được một cô gái dịu dàng biết săn sóc, anh ra sẽ tìm thấy hơn ấm mà mình tìm kiếm bấy lâu, chuyện sau đó không ai ngăn cản được nữa.

Điều đáng sợ nhất là, sau khi chịu đựng sự lạnh nhạt suốt nhiều năm, trong lòng người đàn ông chỉ có oán hận, anh ta ngoại tình mà không hề hối hận, thậm chí còn vui sống khi được trả thù vợ mình "Cô không yêu tôi thì thôi, có đầy người thích tôi, cô khinh thường tôi như cỏ rác nhưng người ta lại coi tôi như châu báu kim cương". Trong khi đó, phía phụ nữ sẽ nhắc đi nhắc lại việc mình "chịu lấy" anh ta là ban "ân huệ", anh ta không được " vong ơn bội nghĩa". Sớm đây lại là sự thật mà ạn ta sẽ nhớ tới nhục nhã trong quá khứ, cuối cùng còn đoạn tuyệt tình nghĩa.

Bởi vậy tôi thường xuyên khuyên các cô gái rằng, đừng cậy điều

kiện của mình tốt hơn mà làm khổ bạn đời, anh ta từng chịu đựng bạn bao nhiêu, cuối cùng anh ta sẽ dùng rất nhiều hình thức khác để đòi lại bấy nhiêu.

Trong hôn nhân, dù thời kỳ đầu điều kiện hai bên khác biệt đến đâu, thì đều phải nhận rõ một điều : Vợ chồng là hai cá thể, hai linh hồn hoàn toàn bình đẳng. Chỉ khi nghĩ vậy thì ta mới có thể đối xử khách quan với cả ưu điểm và khuyết điểm của đối phương. Điều một người đàn ông cần nhất là sự công nhận và khen ngợi từ bạn đời của mình, thứ này còn quan trọng hơn cả được chăm sóc và quan tâm bởi vì đó là giá trị tồn tại của người đàn ông. Chỉ khi bạn làm được điều này, người đàn ông mới thực sự cảm kích bạn.

Chương 7

NĂM ĐẦU TIÊN SAU KHI KẾT HÔN NÊN LÀM GÌ?

Cuối tuần, một đàn chị khóa trên đã lâu không gặp hẹn tôi đi uống trà. Vì cùng quê, cùng tới Thượng Hải học tập nên tôi và chị ấy rất hợp nhau, dù không học cùng khóa nhưng vẫn thường xuyên tới phòng của người kia chơi, thỉnh thoảng được người nhà gửi quà quê thì đều mang cho đối phương một ít, bởi vậy quan hệ giữa chúng tôi khá tốt.

Tốt nghiệp xong, chúng tôi đường ai nấy đi, rất ít khi gặp mặt. Sau khi tham dự đám cưới của chị ấy, mấy năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau, chỉ thỉnh thoảng chào nhau trên mạng, nhưng từ khi có Weixin(*) thì chúng tôi dần liên lạc nhiều hơn. Đã lâu không gặp, chúng tôi đều thay đổi ít nhiều, không còn ngây ngô như xưa, những tháng năm thơ ngây ấy đã lùi vào kỷ ức xa xôi.

Sau khi trò chuyện về tình hình gần đây của nhau, đàn chị đi thẳng vào vấn đề "Lần này chị hẹn em ra đây là vì muốn tâm sự chuyện hôn nhân gia đình, thực ra mấy năm nay chị sống không hạnh phúc, chị rất mệt, thực sự rất mệt"

Tôi ngắm chị ấy thật kỹ, chúng tôi chỉ cách nhau hai tuổi mà dường như chị ấy già quá nhanh, tôi cứ nghĩ có lẽ đây là sự khác biệt giữa phụ nữ sinh con và phụ nữ chưa sinh con bởi chị phải lo liệu nhiều chuyện hơn.

"Sai lầm lớn nhất đời chị là lấy một người chồng quá lười biếng" Chị uất ức nói.

Trong đầu tôi hiện lên một gương mặt lịch thiệp nhã nhặn, tôi cũng quen chồng chị ấy, lúc hai người họ yêu nhau thì chúng tôi còn chưa từng ăn cơm chung mấy bữa. Trong ấn tượng của tôi thì

đó là một người chửi chu lịch sự, không hề giống một người siêu lười! Lẽ nào không nên nhìn mặt mà bắt hình dong?

Chị ấy thấy tôi có vẻ hoài nghi, liền kể cho tôi vài ví dụ. Tỉ như chồng chị ấy ăn cơm xong không bao giờ muốn rửa bát, dù chị ấy đi công tác mấy ngày, anh ta cũng không rửa mà quẳng hết trong bếp, tới khi chị ấy về thì thấy một đống bát đĩa nhơ nhớp trong bồn. Nếu hai người ở nhà, chị ấy sẽ phải làm tất cả mọi việc từ đi chợ, nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, chăm con, còn chồng chị ấy xem TV trong phòng khách, hoặc ở trong phòng chơi laptop. Dù chị ấy bận bịu đến đâu thì anh ta cũng mặc kệ, chẳng bao giờ giúp đỡ chị ấy; thậm chí còn trách chị ấy che khuất TV anh ta đang xem. Vì thế chị ấy từng nổi giận rất nhiều lần, nhưng rồi đâu vẫn hoàn đấy, anh ta chăm chỉ được mấy ngày, nhưng chẳng mấy chốc lộ nguyên hình. Cứ mãi cũng chẳng có lợi ích gì, anh ta sẽ ra ngoài chơi với bạn, để mặc chị ấy ở nhà, giận điên người nhưng lại chẳng biết làm sao.

Chị ấy thở dài " Thực ra chị cũng nhiều lần suy nghĩ tới chuyện li hôn nhưng ngẫm lại từ bỏ suy nghĩ này, dù sao cũng còn con nhỏ. Nếu anh ấy ngoại tình gì gì đó, chị còn có thể kiên quyết ly hôn, nhưng anh ấy cũng chỉ lười mà thôi vẫn kiếm tiền cho vợ con đầy đủ, phong cách sống cũng đúng đắn. Bạn chị đều nói không ai hoàn mỹ cả, bảo chị nên bao dung hơn, đàn ông ai chả vậy"

Tôi cũng thấy anh ta là một người đàn ông rất tốt, lúc ăn cơm rất quan tâm đến chị, tuy hành vi củ chuối chẳng quá ga lăng nhưng ít nhất cũng không thể bắt bẻ được.

Tôi từng hỏi chị ấy " Hồi đầu anh ấy có như vậy không?"

Vừa nhắc tới điều này, chị ta liền nổi giận: " Nếu hồi đầu anh ấy như vậy thì sao chị có thể kết hôn với anh ta chứ? Ngày yêu nhau anh ấy chịu khó lắm, sáng nào cũng mua bữa ăn sáng cho chị. Chị chuyển phòng trọ, anh ấy còn chuyển giúp, dọn sạch phòng cho chị, mà phòng anh ấy cũng rất sạch sẽ, nên chị nằm mơ không ngờ anh ta lại lười như vậy " Tôi hỏi tiếp " Thế anh ta lười từ bao giờ? Từ lúc kết hôn anh ta bắt đầu lười sao?"

Chị ấy ngẫm lại " Không phải, lúc mới lấy nhau, anh ấy cũng chăm chỉ lắm, chị giặt quần áo còn anh ta phơi quần áo, chị nấu cơm anh ấy rửa bát, sau đó dần dà liền thành như bây giờ"

Tôi bảo chị ấy nhớ lại toàn bộ quá trình. Chị ấy im lặng một lúc rồi nói " Lúc mới lấy nhau, tình cảm bọn họ rất tốt, anh ấy rất quan

tâm đến chị, còn chị mong anh ấy có nhiều thời gian để phát triển sự nghiệp hơn nên không để anh làm việc nhà. Dù sao anh ấy cũng là đàn ông, ngày nào cũng ở nhà làm việc nhà thì kì cục quá, nên dần dà anh ấy cũng không chia sẻ việc nhà với chị nữa. Nhưng sao này có con nhỏ, việc nhà nhiều hơn, anh ấy chẳng biết đường mà giúp đỡ chị"

Tôi không khỏi thở dài trong lòng, mâu thuẫn của rất nhiều vợ chồng đã nảy sinh mầm họa từ năm đầu tiên. Năm đầu tiên sau khi kết hôn là quan trọng nhất của cuộc hôn nhân, về cơ bản nếp sống sinh hoạt được hình thành trong thời kì này, có thể nói một khi nó đã hình thành thì rất khó thay đổi.

Phần lớn năm kết hôn đầu tiên, hai vợ chồng còn chìm trong mật ngọt tình yêu, thấy nửa kia làm gì cũng tốt, yêu nửa kia bao nhiêu cũng không đủ, chỉ muốn lo cho nửa kia hết thấy. Đặc biệt là người phụ nữ khi mới thành vợ người ta, luôn mong muốn mình có thể trở thành một người vợ tốt, chăm sóc chồng thật tốt, quán xuyến gia đình thật tốt, hạnh phúc bên chồng cả đời. Nhưng người phụ nữ mới kết hôn thì không có nhiều kinh nghiệm hôn nhân, dù gặp mâu thuẫn cũng thường không coi trọng nó, ít người đủ tỉnh táo để suy nghĩ tới tương lai mấy chục năm sau nên sống ra sao.

Tôi có một người bạn, lúc mới kết hôn, chồng cô ấy tới cái bát cũng chưa rửa bao giờ, mẹ chồng còn thủ thủ với cô " Đồng Đồng này, thằng con mẹ được chiều quá, chẳng biết làm gì cả sau khi hai đứa lấy nhau, con chịu khó một chút, bao dung nó một chút, hai đứa cố gắng hòa hợp với nhau"

Sau đó Đồng Đồng nói với tôi " Tớ ngoan ngoãn thừa vâng nhưng trong đầu thầm nghĩ, con trai mẹ được mẹ chiều hư nên chẳng biết làm gì cả nhưng con cũng là viên ngọc trong tay bố mẹ con ấy chứ. Hôn nhân là chuyện của hai người, làm gì có chuyện chỉ một người phải hi sinh, tớ có phải osin đâu"

Sau đó Đồng Đồng bắt đầu quá trình cải tạo ông xã mình. Nếu cô ấy nấu cơm chắc chắn chồng cô ấy phải rửa bát. Trước kia Đồng Đồng tưởng nếu muốn bắt một người đàn ông chưa bao giờ làm việc nhà này giúp mình thì cũng phải tốn rất nhiều công sức, nên cô ấy đã chuẩn bị rất nhiều phương pháp khác nhau, ngờ đâu ông xã lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy. Đồng Đồng nói với anh ấy " Ông xã này, em biết ở nhà, anh chẳng phải làm gì đến xới cơm cũng không đụng tay, nhưng bây giờ chúng ta đã có gia đình riêng, hai chúng ta đều bình đẳng sau này anh với em cùng chia sẻ

việc nhà, cùng giúp đỡ nhau có được không?" Chồng cô ấy nói "Được chứ, nhưng em cũng biết anh không biết làm việc nhà, nếu anh không làm được...." Đồng Đồng dịu dàng nói với anh ấy "Không sao, chúng mình từ từ làm, chỉ cần anh chịu khó là được thôi" Dù ông xã không làm tốt nhưng Đồng Đồng vẫn ở bên cổ vũ. Sau này chỉ cần Đồng Đồng giặt quần áo, thì không cần nói gì, ông xã cũng tự động đi phơi, ăn cơm xong sẽ chủ động rửa bát.

Trước khi kết hôn, chồng Đồng Đồng luôn nghe lời mẹ trong mọi chuyện, Đồng Đồng liền dịu dàng nói với anh ấy " Ông xã này, bây giờ chúng ta không còn trẻ con nữa, chuyện chúng mình thì chúng mình lo liệu nếu nhà chúng mình có việc gì thì anh nên bàn bạc với em trước tiên, đúng không? Em gặp chuyện gì cũng sẽ bàn bạc với anh đầu tiên" Chồng cô ấy thấy cô ấy nói rất có lý, dần dần chuyển trọng tâm về phía Đồng Đồng. Mẹ chồng thấy sự thay đổi ấy thì đương nhiên không vui, cho rằng Đồng Đồng không những thường xuyên sai khiến con trai mình, mà còn dụ dỗ con trai mình rời xa mình, bởi vậy bắt đầu gây khó dễ. Nhưng Đồng Đồng cũng không ngại ngùng như những người vợ khác, cũng không im lặng nhẫn nhịn, mà vừa dịu dàng vừa kiên định bày tỏ lập trường "Con rất tốt với anh ấy, nên con mong anh ấy tốt với con, nếu hôn nhân chỉ có con là hi sinh, vậy con cần cuộc hôn nhân này làm gì? Chi bằng ly hôn sớm đi cho xong "

Mẹ chồng không ngờ con dâu của mình lợi hại như vậy cũng không biết phải làm sao. Bà còn chưa kịp làm gì thì chồng Đồng Đồng đã chia sẻ rằng bản thân hoàn toàn ủng hộ ý kiến của Đồng Đồng, đã là hôn nhân thì hai người đều phải đối tốt với nhau. Anh ấy còn nói " Bây giờ con đang sống rất hạnh phúc, xin mẹ đừng can thiệp vào sinh hoạt riêng tư của bọn con" Người mẹ hỏi con trai với vẻ khó tin " Trước đây con ở nhà chẳng phải làm gì cả, ngày ngày kẻ hầu người hạ, bây giờ con phải làm việc nhà mà còn thấy vui vẻ ư?"

Ông xã Đồng Đồng thẳng thắn nói rằng, anh ấy thấy rất công bằng, cũng rất vui vẻ.

Một năm sau, Đồng Đồng nói với tôi " Tôi không dám nghĩ nếu tớ cứ sống theo lời mẹ anh ấy thì cuộc sống hiện tại của tớ sẽ như thế nào. Nếu tớ đối xử với anh ấy như mẹ anh ấy ngay từ đầu, tới lúc tớ không chịu nổi nữa, muốn anh ấy thay đổi thì chắc chắn là không thể làm được, anh ấy đã quen với cách đối xử đó, sao có thể dễ dàng thay đổi?" Bây giờ chỉ cần Đồng Đồng gội đầu xong, chồng cô ấy sẽ cầm máy sấy sấy tóc cho cô ấy. Trong vòng một tháng, có mấy ngày chồng cô ấy sẽ lo hết việc nhà, không cho Đồng Đồng

chạm một ngón tay vào đó. Gặp chuyện gì, anh ấy cũng tôn trọng ý kiến của Đồng Đồng, hai người bên nhau rất ấm áp.

Trong thâm tâm mỗi người phụ nữ luôn mong muốn sẽ thay đổi đàn ông, nhưng nếu nói đàn ông có thể thay đổi, vậy buộc phải thay đổi anh ta trong một năm đầu sau khi kết hôn. Đàn ông mới kết hôn cũng giống phụ nữ thôi, họ cũng thấy hôn nhân mới lạ, họ cũng mong cuộc hôn nhân này hạnh phúc mỹ mãn. Lúc này đàn ông rất lắng nghe phụ nữ, nếu người vợ có thể tranh thủ thời kì này thì mấy chục năm sau sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Chúng ta thường thấy có chàng trai khi ở nhà chẳng phải làm gì bao giờ, nhưng lúc lấy vợ lại chăm lo gia đình đâu ra đấy, thực ra chính là vì như vậy. Một khi những thói quen này đã hình thành, anh ấy sẽ tiếp tục sống như thế. Nhưng có rất nhiều phụ nữ không nắm bắt được năm đầu tiên này. Từng có cô gái nói với tôi, lúc mới kết hôn, cô ấy biết họ hàng thân thích thường vay tiền chồng cô ấy nhưng vì mới lấy nhau nên cô ấy không dám phản đối sợ họ hàng chê chồng mình keo kiệt, cô ấy liền nhẫn nhịn, cuối cùng thành thói quen khó bỏ.

Năm thứ nhất sau khi kết hôn, phụ nữ nhìn xa trông rộng sẽ xây dựng quan hệ với gia đình chồng, thể hiện con người của mình. Nếu hợp thì giữ khoảng cách vừa phải, tôn trọng quan tâm nhau, nếu không hợp thì giữ vững nguyên tắc của mình, không chủ động xúc phạm họ, cũng không để mặc người ta khinh bỉ mình. Nhất là quan hệ giữ hai vợ chồng, người phụ nữ nhìn xa trông rộng sẽ giúp chồng biết chăm lo cho gia đình. Đó là khoảng thời gian cả hai xác lập cuộc sống mấy chục năm sau, bởi nếu không làm tốt, sau này muốn thay đổi sẽ khó khăn vô cùng.

Hãy nắm bắt tốt năm đầu tiên để có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, và bạn hãy nhớ kĩ điều này nhé: Thái độ phải kiên quyết, nhưng giọng điệu phải dịu dàng

Chương 8

CUỘC SỐNG CỦA TÔI VÀ BẠN KHÔNG GIỐNG NHAU NÊN ĐỪNG LÀM PHIỀN AI

Con người ấy mà, mỗi người đều có tư tưởng riêng, mỗi người có một hạnh phúc riêng, đừng ai làm phiền ai" Đây là những lời mà cô bạn Như Nhân nói với tôi sau bài học xương máu.

Nhớ tới chuyện đó, tôi cũng đồng cảm

Đời này nguyện vọng lớn nhất của Như Nhân là sinh được một trai một gái, theo lời cô ấy thì là có nếp có tẻ cả nhà cùng vui, vốn định chờ tới lúc con trai tám tuổi mới sinh bé thứ hai. Không ngờ ông trời lại bất ngờ cho cô đứa con thứ hai, hai vợ chồng bàn bạc với nhau, quyết định vui vẻ chào đón em bé này. Sau khi siêu âm, Như Nhân thủ thỉ với tôi " Bác sĩ nói là một bé gái.

Chồng Như Nhân rất giỏi, chỉ trong mấy năm đã đưa công ty nhỏ phát triển thành một doanh nghiệp tầm trung với mấy trăm nhân viên, ông xã kiếm tiền cho bà xã tiêu sài, Như Nhân sống rất thoải mái vui vẻ.

Tháng trước, cô ấy sinh con tại bệnh viện tốt nhất địa phương, giây phút đầu tiên sau khi tỉnh lại, cô liền báo với chúng tôi " Con gái ba cân tư, mẹ tròn con vuông."

Chúng tôi đều chúc mừng cô ấy vì đã đạt được mong ước. Như Nhân dặn dò chúng tôi nhất định phải tới tham gia ngày lễ đầy tháng của bé con. Qua điện thoại, tôi cũng có thể cảm nhận được sự hạnh phúc và thỏa mãn của cô ấy. Nhưng đúng lúc này, một tin nhắn không phù hợp với bầu không khí xuất hiện " Con cái thì sinh ít càng tốt, Như Nhân này, cô sinh tiếp đứa thứ hai làm gì,

nuôi hai đứa một chết đi được, chẳng bao lâu cô sẽ tiền tụy cho mà xem, đáng người phát phì, chồng cô giàu thế có thể ngoại tình bất cứ lúc nào, nếu tôi là cô, tôi phải cảnh giác từ bây giờ" " Con người ấy mà, mỗi người đều có tư tưởng riêng, mỗi người có một hạnh phúc riêng, đừng ai làm phiền ai" Đây là những lời mà cô bạn Như Nhân nói với tôi sau bài học xương máu.

Người nói những lời này là một cô bạn khác tên H. H là quản lí cao cấp của một tập đoàn lớn, sự nghiệp thành công, được lãnh đạo coi trọng, nghe nói một năm lương bảy chữ số (*), là nữ cường nhân trăm phần trăm. H cũng có cái lý của riêng mình, nhưng dĩ nhiên nói vào lúc này thì không ổn cho lắm, những người khác vội cười xòa cho qua chuyện. Song Như Nhân lại rất giận dữ, cô ấy gọi điện riêng cho tôi " Cô ta nói thế là có ý gì? Đồ kỵ với tớ hay đang nguyền rủa tớ? Thấy tớ hạnh phúc thì không chịu được à?"

Tôi cười động viên cô ấy " Đừng nóng giận, cậu vừa sinh em bé xong đấy, nếu cậu không thích cách nói chuyện của H thì lễ đầy tháng đừng mời cô ấy là được rồi "

Nhưng Như Nhân không phải loại người " không thích thì lời đi", cô ấy muốn H tham gia, muốn H thấy hai đứa bé đáng yêu đến mức nào, muốn hạnh phúc cho H xem, bởi vậy mới có chuyện tiếp theo.

Ngày lễ đầy tháng, con gái út của Như Nhân xinh xắn đáng yêu, mặc như một cô công chúa nhỏ, hết người này người nọ ôm tới người kia ôm, ai cũng khen Như Nhân có phúc, có cả trai cả gái. Sau đó, tới lượt H, có người ôm con gái Như Nhân tới trước mặt cô ấy " Cô coi này, đáng yêu chưa? Cô ôm thử không?"

H kì thị lùi lại, tỏ ý không sấm ôm đứa trẻ nhỏ xíu như vậy. Như Nhân vừa sinh xong, đáng người khá mập mạp, H thấy cô ấy thì nói với vẻ thương hại " Như Nhân này, hồi xưa đáng cô rõ đẹp, thế mà giờ eo cũng chẳng còn, phụ nữ ấy mà, không thể ở nhà mãi để thành bà già được đâu, nếu không chẳng bao lâu nữa chồng cô cũng chán cô, đến lúc đó cô lại có hai đứa nhỏ, tách biệt với xã hội đã lâu, có khóc cũng không kịp."

Như Nhân còn chưa hết giận chuyện lần trước, nghe H nói vậy, cuối cùng không kìm lòng được mà nói ta bí mật giấu trong lòng đã lâu : Chồng H đã ngoại tình từ lâu, tình nhân là một em gái 9X, làm cùng công ty với anh ta, ở bộ phận lễ tân.

Như Nhân khinh bỉ nói " Cô lo cái thân cô trước đi, trừ cô ra thì

những người nên biết đều là đã biết cả rồi" Lời vừa thốt ra, những người khác muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Biết được tin này, H ngậy ra, mắt mở trừng trừng. Sau đó cô ấy đau khổ hét một tiếng. Chồng cô ấy không hiểu ra làm sao nên tới xem thử, còn những người khác thì đã biết thời biết thế mà tránh xa ba mét.

Một buổi lễ đầy tháng kết thúc bằng việc vợ chồng H gây sự với nhau. H kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu được chuyện chồng mình ngoại tình bị vạch trần trước mặt bao nhiêu người như thế, mau chóng ly hôn từ đó cắt đứt liên lạc với toàn bộ những người biết rõ chuyện này. Cô không thể chấp nhận ánh mắt soi mói, thương hại hoặc hiếu kỳ của người khác, tự nhốt mình trong thế giới nhỏ, cũng không còn hăng hái làm việc như trước kia nữa.

Như Nhân báo thù thành công, nhưng cô ấy chưa kịp vui vẻ thì đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề. Chuyện chồng H ngoại tình vốn do chồng Như Nhân vô tình nhắc tới, cũng luôn cần dặn Như Nhân phải giữ kín, giờ cô ấy lại nói ra trước mặt bao nhiêu người như vậy, chồng cô ấy rất không vui, còn những người bạn khác cũng thấy Như Nhân phải pháo thái quá, hoàn toàn phá hủy cuộc sống của một người phụ nữ khác, cũng không dám qua lại gần gũi với cô.

Trong chuyện này chẳng có ai được lợi.

Trong cuộc sống của chúng ta, ở những thời khắc vui vẻ đôi khi sẽ xuất hiện những điều không vui. Khi bạn mua một chiếc váy đẹp đang thích thú nghe lời khen từ người khác thì bỗng có kẻ nói "Tôi thấy chiếc váy này thường lắm, váy của Ports(*) vẫn đẹp hơn nhiều" Người ta hẳn là có chút đố kỵ, nhưng tâm trạng của bạn lại tụt dốc vì câu nói này. Khi bạn đang hạnh phúc vì chồng tặng cho một chiếc nhẫn trơn, thì bên cạnh lại có người ngắm nghía chiếc nhẫn Carariter(**) của họ, nói với bạn rằng sao bạn dễ thỏa mãn thế. Khi bạn đang vui mừng vì chồng bạn tặng bạn một bó hoa hồng, có người chụp ảnh khoa hản một bó hoa hồng xanh.

Đương nhiên, còn có một số tình huống khác, khi người ta đang hạnh phúc vì một câu nói ngọt ngào của người yêu, bạn lại hồ hững nói "Cô Kim Tinh (***) đã nói rồi, đừng nghe lời đàn ông nói gì mà phải xem anh ta làm gì." Khi một cô gái đang hạnh phúc làm cơm hộp cho người yêu, bạn lại bóng gió nói "Cô bé ngốc, hi sinh bao nhiêu sẽ tổn thương bấy nhiêu"

Dù là tình huống trước hay tình huống sau thì đều dễ dàng làm hỏng tâm trạng vui vẻ của người khác. Tôi cũng thường nhận được rất nhiều lời "hỏi thăm", ví dụ có người nói với tôi "Đàn ông đều trăng hoa, giờ anh ta tốt với cô vì cô đẹp, đợi mấy năm nữa mà xem". " Chẳng có người đàn ông nào là không ngoại tình, chỉ khác nhau ở điểm có người bị phát hiện, có người chưa bị phát hiện, có lẽ chồng cô đã ngoại tình từ lâu rồi, chẳng qua cô chưa biết mà thôi". Nghe những lời này, đương nhiên tôi sẽ khó chịu, nhưng tôi biết lời họ nói chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, hơn nữa tôi cũng không quản được được người khác nghĩ gì. Tôi chỉ cười trừ, nếu nói vậy khiến họ vui vẻ thì cứ mặc họ thôi.

Mọi người đều thích suy bụng ta ra bụng người, lấy cuộc sống của mình làm chuẩn mực, muốn những người khác sống theo tiêu chuẩn của mình, khi gặp những người khác biệt, ta sẽ lạnh lùng dỗi cho họ một gáo nước lạnh, ngạo nghễ cho đối phương biết " Cô thật nông cạn, để tôi nói cho cô biết đâu là sự thật"

Có lẽ ta không biết rằng, kẹo ngọt với ta lại là thuốc đắng của người khác. Như H, có lẽ cô ấy thực sự không có ý chê bai Như Nhân, chẳng qua cô ấy thấy phụ nữ không nên chỉ ở nhà sinh con mà nên làm việc. Trong mắt H, giá trị của một người phụ nữ là phải có sự nghiệp và các mối quan hệ, ấy mới là điều đáng để chúc mừng, cô ấy không ưa việc Như Nhân sinh được hai đứa con đã vội thỏa mãn. Còn Như Nhân lại nghĩ : Cô ấy là nữ cường nhân thì sao chứ, chồng cô ấy ngoại tình mà cô ấy ngoại tình mà cô ấy chẳng biết gì đây này? Có những đứa con đáng yêu thì tuyệt vời hơn có sự nghiệp lớn mạnh nhiều lắm.

Đâu mới là đúng? Đâu mới là sai? Đâu mới là hạnh phúc? Vốn dĩ không có đáp án chuẩn mực, cuộc sống của mỗi người không giống nhau, hoàn cảnh cũng không giống nhau, lý tưởng lại khác biệt. Tại một thời khắc nào đó, thấy mặt trời mọc thôi cũng khiến cuộc sống thật tuyệt vời. Người vừa vượt qua cơ bạo bệnh sẽ thấy khỏe mạnh sốt sốt là hạnh phúc lớn nhất, người vừa vượt qua khó khăn trong tình yêu thì cho rằng chỉ cần bên nhau chính là may mắn lớn nhất, cũng có người nghĩ rằng giàu có sung túc mới là trọn vẹn. Người không trải qua thì không hiểu được, nhưng đó thực sự là cảm nhận trân thực nhất trong lòng họ, chúng ta không thể giúp ích cho hạnh phúc của người khác, vậy ít nhất cũng đừng làm phiền bọn họ.

Tốt nhất là ta đừng làm phiền hạnh phúc của người khác, vì hạnh phúc của chúng ta cũng chưa chắc là hạnh phúc trong mắt người khác, nhưng chúng ta cũng không mong bị người khác làm phiền.

(*) Ports : Tên một hãng thời trang của Canada

(**) Cartier : Hãng trang sức của Pháp

(***) Kim Tinh: Một MC nổi tiếng của Trung Quốc

Chương 9

TÔI TÔN TRỌNG SỰ BÌNH ĐẲNG Ở MỌI HÌNH THỨC TRÊN THẾ GIỚI NÀY

Gần đây chúng tôi đều chấn động trước một câu chuyện, bạn bè tôi đều đăng status cầu nguyện, tôi cũng đăng bài " Giữa ngày mai và tai nạn bất ngờ, chúng ta không bao giờ biết thứ nào sẽ tới trước, bởi vậy chuyện bạn muốn làm, nơi bạn muốn đi, thứ bạn muốn có, chỉ cần đủ khả năng thì hãy nắm bắt ngay đừng do dự nữa"

Mới đăng bài, đã nhận được rất nhiều bình luận từ mọi người, ai cũng cảm khái về sự vô thường và sự yếu đuối của sinh mệnh. Trong đó có một bình luận cực kỳ nổi bật " Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô chỉ có cảm khái mấy câu thế này thôi à? Cô đúng là đồ ích kỷ "

Tôi vừa đọc xong lại phát hiện người này bình luận thêm một câu " Cô có biết những người này đáng thương đến mức nào không? Dù sao cô cũng ở nhà, sao cô không tới giúp họ? Dù cô sợ ô nhiễm cũng có thể quỳ gối góp tiền đấy!"

Có người bạn chung trả lời cô ta " Cô còn rảnh mà ngồi gõ bàn phím thì sao không đi giúp người ta?"

Cô ta đáp " Tôi còn phải đi làm chứ, cô ta có phải đi làm chấm công đâu, mà cô ta giàu hơn tôi, có thể làm từ thiện nhiều hơn tôi" (Tôi chắc chắn không được xem như một người giàu có, nhưng so sánh với mức lương ba ngàn tệ của cô ta, cô ta liền thấy tôi giàu hơn cô ta"

Bạn tôi không khỏi bênh vực tôi " Số tiền cô ấy quỳ gối góp từ thiện

còn nhiều hơn cả số tiền cô đóng thuế đất, chẳng lẽ cô ấy làm gì cũng phải thông báo cho cô sao?"

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng block người đó.

Sau đó, khi tôi lên weibo, lại phát hiện tin nhắn của cô ta " Sao cô lại block tôi? Cô chột dạ à? Nếu tôi là cô, nhất định tôi sẽ quyên góp nhiều tiền cho bọn họ. Cô thử nghĩ xem, chỉ cần là người có nhân tính thì chắc chắn sẽ không thể nào thờ ơ"

Tôi lại block, sau đó phát hiện cô ta kiên nhẫn theo đuổi tôi đến diễn đàn mở " Nếu bọn họ là người nhà của cô, liệu cô có dốc toàn lực để cứu bọn họ không? Chỉ khi người nhà cô gặp chuyện không may thì cô mới hiểu được thôi"

Nhờ cô ta tôi bỗng nhớ tới một người khác. Vụ động đất ở Ngọc Thụ năm xưa, vì chồng tôi tin Phật nên chúng tôi đã hứa với nhau, chỉ cần thấy người ăn xin hoặc xảy ra thiên tai, chúng tôi đều sẽ góp một phần tấm lòng, có lẽ không nhiều nhưng đó cũng là ý tốt. Đương nhiên trận động đất đó cũng không ngoại lệ.

Hôm sau, khi tôi đi dạo phố với bạn thì có gặp một người quen. Thấy chúng tôi từ xa, cô ta bèn chạy lại tới hỏi có biết vụ động đất ở Ngọc Thụ không, chúng tôi gật đầu, cô ta bèn hỏi chúng tôi có quyên góp không, quyên góp bao nhiêu, tôi thành thật đáp tôi quyên góp năm trăm tệ.

Khi đó cô ta bèn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên " Tai họa lớn như thế mà cô quyên góp có năm trăm tệ thôi à? Đến người nghèo như tôi mà còn quyên góp hai trăm đấy nhé "

Vẻ mặt cô ta hiện rõ vẻ khiển trách như lẽ đương nhiên, dường như tôi quyên góp vậy là một việc đáng xấu hổ. Nói thật, tôi cũng biết năm trăm tệ không nhiều nhưng từ năm 2008 tới nay, thiên tai vẫn xảy ra không ngừng. Lúc Văn Xuyên xảy ra động đất, thấy nhiều người gặp tai họa như vậy, hầu như chúng ta đều quyên góp rất nhiều, nhưng các vụ việc cứ lần lượt xảy ra, quyên góp hết lần này tới lần khác, không thể phủ nhận còn quyên góp được nhiều như lần đầu tiên nữa, tôi tin rằng phần lớn mọi người đều nghĩ giống tôi.

Tôi vốn chẳng muốn bận tâm đến cô ta, nhưng cô ta cũng không muốn buông ta tôi. Cô ta chỉ túi đồ tôi vừa mua, tỏ ý chúng tôi không đủ lòng nhân ái, lẽ ra tôi phải dùng hết tiền mua đồ để đi quyên góp. Thời điểm đó tôi còn chưa bình tĩnh như bây giờ, càng nghe càng bực, còn đưa ra một đề nghị : " Nếu cô thấy nên cân đo

lòng nhân ái bằng thu nhập, vậy chúng ta cùng quyền góp một tháng thu nhập, thế coi như công bằng, được chứ?"

Không ngoài dự đoán của tôi, cô ta lập tức từ chối, lý do là cô ta còn phải lo cơm áo gạo tiền, còn phải nuôi con dưỡng cái, không thừa nhiều tiền nhưng nếu cô ta là tôi, nhất định sẽ không mua những thứ vô dụng này mà mang toàn bộ tiền đi quyền góp cho nhân dân vùng thiên tai.

Không chỉ với tôi cô ta mới đối xử như vậy. Mấy năm trước, chỉ cần gặp ai mắc bệnh nan y, trẻ con vùng nào không tới trường, chắc chắn cô ta sẽ gửi tin tức cho chúng tôi, ý rằng cơ hội để để chúng tôi làm việc tốt tới rồi đó.

Ban đầu chúng tôi cũng không quá bận tâm, thậm chí còn nghĩ cô ta cao thượng hơn mình nhiều. Nhưng sau vài lần tôi nhận ra có gì đó không ổn, thế là bắt đầu không phối hợp nữa. Nhưng chỉ cần chúng tôi không làm theo ý cô ta, cô ta liền nói những lời cay nghiệt thậm chí còn nguyên rủa chúng tôi ví dụ như "Tới lúc người thân mấy người mắc bệnh nan y, các người cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn à?" Thế là có rất nhiều người block cô ta, nếu thấy cô ta trên đường sẽ tránh mặt. Nhưng mười năm trước, chúng tôi đều là bạn bè, thời điểm đó thu nhập của chúng tôi sàn sàn nhau không ai giàu hơn ai nếu xét về điều kiện gia đình thì có khi cô ta còn khá giả hơn chúng tôi.

Sau đó, vài người bạn đều xin nghỉ việc để tự thân lập nghiệp, có người mở tiệm trà, có người thành lập công ty riêng, cũng từng rủ cô ta tham gia nhưng cô ta thấy khởi nghiệp quá nguy hiểm, không yên ổn bằng đi làm công ăn lương. Mỗi người một lí tưởng nên chúng tôi bắt ép.

Mấy năm sau, sự khác biệt bắt đầu xuất hiện, bạn bè lúc trước đều có sự nghiệp riêng, thu thập cũng tăng lên. Thế là chúng tôi bỗng biến thành những người "có tội".

Bởi tôi sinh ra ở một vùng quê nghèo, nên ở bên cạnh có rất nhiều người thế này : Cha mẹ họ chỉ là những người bình thường, trong gia tộc không phải dạng giàu có, mọi chuyện đều dựa vào bảo thân, bởi vậy phải nỗ lực nhiều hơn mới trở thành giai cấp trung lưu. Nhưng một khi thành công, họ sẽ bị những người xung quanh khoác lên đủ loại trách nhiệm không liên quan tới họ như lẽ đương nhiên, nếu từ chối liền bị chửi bởi là người vô lương tâm. Mà những kẻ đề xuất ra chuyện này lại tỏ vẻ thần nhiên : Bởi vì anh giàu hơn tôi nên anh phải gánh nhiều trách nhiệm hơn tôi,

cha mẹ anh thì một mình anh phải nuôi, tiền chữa bệnh anh cũng phải lo hết, tương lai con cháu anh cũng không được đổ cho người khác.

Trong khi mọi thành quả của họ đều do họ tự thân nỗ lực.

Trước giờ tôi không nghĩ người này phải giàu hơn người kia phải nghèo, năng lực và hoàn cảnh không liên quan đến nhau, chỉ cần có năng lực và lí tưởng thì ai cũng nên được tôn trọng. Rất nhiều người cho rằng, "người nghèo" là những người có thu nhập thấp, nhưng tôi cho rằng " người nghèo" là những người thiếu thốn bản cùng về cả vật chất và tinh thần. Trên thế gian này có rất nhiều người không có thu nhập cao nhưng tay làm hàm nhai, luôn cố gắng giúp người nhà có cuộc sống tốt nhất, bọn họ không đòi hỏi nhiều, chỉ cần một ngày ăn đủ ba bữa, người trong nhà khỏe mạnh bình an là đủ. Có người xuất thân bình thường, nhưng có giấc mơ có lí tưởng, hăng hái nỗ lực. Bất kể là người lao động hay thanh niên trẻ có giấc mơ hoài bão, tôi đều thấy cảm động.

Tôi không nghĩ con người có thể phân chia địa vị cao thấp sang hèn, nếu thực sự phải phân chia cao thấp sang hèn, vậy chỉ có thể phân chia linh hồn mà thôi.

Tôi tôn trọng mọi sự bình đẳng trên thế gian này, không quan trọng bạn mặc hàng hiệu hay không, chỉ cần tâm hồn bạn cao thượng thì bạn cũng xứng đáng được người khác tôn trọng. Dù thành tựu của bạn là cao hay thấp dù bạn là nhân tài kiệt xuất hay là một người rất đỗi bình thường, chỉ cần bạn đối xử công tâm với người khác, vậy bạn chính là người đáng được tôn trọng nhất trên thế gian này.

Chương 10

CÔ GÁI À, ĐỪNG HIỂU LẦM NGHĨA CỦA TỰ "ĐỘC LẬP"

Có lần, tôi chia sẻ một bài viết, khuyên các cô gái nên độc lập tự tôn, phải đọc nhiều đi nhiều, mở rộng tầm mắt lẫn tâm hồn của chính mình, giúp thế giới tinh thần thêm phong phú, có một công việc yêu thích, chỉ có tự chủ về kinh tế thì mới có thể độc lập về tinh thần, ít nhất thì khi muốn mua gì đó, bạn cũng không cần ngửa tay xin tiền người khác. Một độc giả hỏi tôi bình thường có tiêu tiền của chồng không. Tôi thẳng thắn đáp " Tiêu chứ, tiêu nhiều là đằng khác." Người nọ thấy vậy thì khinh bỉ nói " Hóa ra Văn Tình cũng chỉ nói lý thuyết suông, cô thì thoải mái tiêu tiền của chồng, còn người khác phải tự lập tự tôn chẳng phải mâu thuẫn sao?"

Mấy năm qua, tôi luôn ngầm quan sát, nhận ra phụ nữ Á Đông bị phân hóa thành hai thái cực rất nghiêm trọng, một kiểu là theo chủ nghĩa nữ quyền, luôn cho rằng : Giờ là thời đại nào rồi? Chuyện đàn ông làm được thì phụ nữ cũng làm được, bởi vậy nhất định phải nâng cao địa vị của phụ nữ. Họ hóa thành những "nữ cường nhân" traten đấu với đàn ông trên chiến trường cuộc sống, kiên quyết đòi phân thắng bại. Việc nhận quà tặng và sự giúp đỡ từ đàn ông quả thực là điều vô cùng nhục nhã. Sau khi kết hôn, những phụ nữ như vậy vẫn rất hung hăng, độc lập về kinh tế, nắm quyền hành tuyệt đối trong nhà, chỉ cần chồng có vấn đề là lập tức dẫn tới chiến tranh, họ phải khiến đàn ông ngoan ngoãn thì mới hài lòng.

Nhưng đàn ông có thực sự ngoan ngoãn không? Trong cuốn sách "Muốn bao nhiêu thứ, hạnh phúc bấy nhiêu của mình", tôi từng viết một câu chuyện, người vợ giám sát chồng mình rất chặt chẽ, nếu người chồng đi công tác thì vợ sẽ gọi điện tới phòng riêng

khách sạn vào giữa mười hai giờ đêm để kiểm tra, nhưng cuối cùng người đàn ông đó vẫn ngoại tình, trong sách tôi mới chỉ kể đến chứ chưa viết tiếp.

Sự việc đó là thế này: Khi người chồng ban đầu anh ta sợ vợ hung hãn của mình phát hiện, nhưng sau đó sức hấp dẫn của người vợ dịu dàng quá lớn, anh ta liền dừng cảm đòi ly hôn. Ban đầu người vợ rất giận dữ, nhưng điều đó chỉ khiến người chồng kiên quyết ly hôn, anh ta cũng không còn sợ vợ nữa. Bấy giờ người vợ đã từng cực kỳ hung hãn này không biết làm sao, quên hết thể diện và nữ quyền, dịu dàng cầu xin người chồng quay đầu, hứa rằng mình sẽ thay đổi, người đàn ông kia kiên quyết không đồng ý.

Còn kiểu kia hoàn toàn trái ngược lại, họ không thể độc lập kinh tế lẫn tinh thần, sống mà không có tự tôn. Ban đầu tôi cứ nghĩ những người phụ nữ không thể độc lập là những người không có công ăn việc làm, ở nhà nội trợ. Nhưng sau đó tôi nhận ra, rất nhiều phụ nữ có công việc tốt, thu nhập cao, thậm chí thu nhập cao hơn chồng, nhưng trong hôn nhân họ vẫn sống cực kỳ khổ sở ngột ngạt.

Mấy năm trước, tôi nhận được lời cầu cứu từ một người mẹ trẻ, cô ấy nói chồng không hề tôn trọng mình, rất lạnh lùng, lúc nào cũng soi mói bắt bẻ, dù cô có cố gắng thế nào anh ta cũng ít khi tỏ thái độ vui vẻ. Tôi tưởng cô ấy ở nhà làm nội trợ nên chồng mới không tôn trọng, ngờ đâu trò chuyện tiếp mới biết cô ấy là quản lý của một công ty, sự nghiệp rất rộng mở. Tôi hỏi, nếu người chồng không chịu thay đổi cách cư xử thì liệu cô ấy có li hôn không? Cô ấy lập tức nói không dù sao cô ấy cũng có một cuộc hôn nhân toàn vẹn, ít nhất trong nhà cũng có người đàn ông, hỏi vậy dù chồng có kém cỏi đến mức nào, cô ấy cũng không thể li hôn, chỉ như vậy thì mới nhận được sự tôn trọng từ bạn đời. Cô ấy bèn đáp "Tôi rất độc lập mà, thu nhập của tôi còn cao hơn anh ấy" Rất nhiều người phụ nữ có tư tưởng này, nghĩ rằng chỉ cần độc lập về kinh tế thì mọi thứ sẽ ổn, nhưng khi gặp vấn đề nan giải, bọn họ lại không biết phải giải quyết thế nào.

Cả hai kiểu phụ nữ kể trên đều không hiểu được cách cư xử với người khác giới.

Rất ít người có thể điều chỉnh cân bằng hai yếu tố độc lập và nữ tính. Chưa bao giờ chúng ta thiếu đi chỉ dẫn về nữ quyền cũng không thiếu chỉ dẫn về "nữ nô", nhưng lại thiếu đi chỉ dẫn về nữ quyền, chỉ dẫn cách trở thành một người phụ nữ vừa thông tuệ vừa hạnh phúc lại hòa nhã ấm áp. Thấy cô ở trường chỉ dạy tri

thức chứ không dạy những điều này, dù có môn Giáo Dục Công Dân thì cũng chỉ dạy chúng ta lương thiện thế nào, đừng cảm ra sao, chắc chắn không dạy cách giải quyết vấn đề trong hôn nhân. Cha mẹ chúng ta không dạy, kể cả mẹ chúng ta cũng chỉ dạy cách thế nào để đàn áp đàn ông hoặc làm thế nào để nhường nhịn. Và có rất nhiều lời khuyên kiểu thế này "Nhất định phải lấy một người đàn ông tốt tính, chỉ người như vậy mới nhường nhịn con" Nhưng lại không hề dạy con gái nên làm gì để độc lập.

Đương nhiên, mẹ tôi cũng chưa từng dạy tôi. Năm tôi hơn hai mươi tuổi, tôi cũng hiểu về độc lập" như phần lớn các cô gái khác. Khi mới yêu chồng tôi, anh ấy tặng tôi một chiếc túi hai vạm tẻ (*), tôi không những không vui mà còn phiền muộn hỏi rằng " Anh nghĩ em là loại tham tiền sao? Nếu em thích, em sẽ tự mua"

Kể cả khi tới giai đoạn cưới hỏi, tôi vẫn tính toán rạch ròi, anh ấy cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không động vào. Bởi lúc ấy tôi sợ anh ấy sẽ coi thường tôi, vậy nên nếu được tặng thứ gì, tôi cũng phải cẩn rằng tặng lại thứ có giá trị tương đương, khiến anh ấy rất đau đầu.

Thậm chí trước khi kết hôn, tôi còn thương lượng rằng " Em ghét làm việc nhà, nên sau khi kết hôn em sẽ không làm việc nhà, nhất là nấu cơm. Em thích tự do, sau khi kết hôn anh không thể ràng buộc em, dù sao chỉ cần em không ngoại tình thì những việc khác em muốn làm gì thì làm, anh không được phản đối. Em còn sợ phiền phức nữa, có người nói hôn nhân là chuyện của hai bên họ hàng nhưng em cho rằng hôn nhân là chuyện của hai người, bởi vậy chuyện có tham gia các hoạt động của họ hàng hay không thì còn phải tùy thuộc vào tâm trạng của em, anh không thể ép em phải đi gặp cô dì chú bác của anh được, không thì không thể chịu đựng được lâu dài. Nếu anh không chấp nhận được ba điều kiện trên, thì giờ anh chia tay với em vẫn còn kịp đấy.

Sau khi kết hôn, chồng tôi quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, nhưng tôi mau chóng phá vỡ ba nguyên tắc ấy kia của mình. Có lần cô giúp việc xin nghỉ một tuần, nhà cửa không còn sạch sẽ nữa, tôi cũng mặc kệ, chồng tôi về nhà phải dọn dẹp suốt ba tiếng, khiến nhà cửa sạch bong, sau đó tôi ngại ngừng cười " Anh vất vả rồi"

Anh ấy liền rộng lượng cười " Nếu em không thích làm những việc này, vậy cứ để anh lo!" Trong khoảnh khắc đó, tôi đã thấy hơi xấu hổ.

Sau đó trên blog có rất nhiều bạn bè khoe những món họ nấu cho

người yêu, ban đầu tôi cũng không mấy để ý, nhưng dần dần cũng thấy hâm mộ họ, thế rồi suy nghĩ này càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng cũng có ngày tôi búi tóc lên và bước vào bếp, với sự giúp đỡ của cô giúp việc, tôi đã nấu được tám món mặn và một món canh. Hôm ấy chồng tôi còn vui hơn cả tôi, anh ấy nói đây là bữa cơm ngon nhất anh ấy từng ăn, còn ngon hơn cơm của đây bếp bấy sao. Trong giây phút ấy, tôi bỗng thấy, dù độc lập tới đâu thì mình cũng không thể đánh mất sự dịu dàng của phụ nữ, thấy anh ấy ăn cơm đầy hạnh phúc, tôi còn hạnh phúc hơn cả anh ấy.

Hiện giờ trước chồng đi công tác, tôi sẽ chủ động xếp đồ giúp anh ấy, bữa cơm đầu tiên tôi sẽ tự tay nấu cho anh ấy ăn, quan hệ giữa hai họ cũng được tôi xử lí rất hòa hợp êm ả.

Bản thân tôi cho rằng, tôi đáng yêu hơn trước rất nhiều. Trước khi tôi tự cho mình là rất độc lập, thực ra chỉ là bề ngoài mà thôi, kỳ thực tôi cũng rất nông cạn và ích kỷ. Chồng tôi đã sửa đổi sự hẹp hòi và sai lầm trong tư tưởng của tôi, giúp tôi học cách bộc lộ tình yêu và hiểu được rằng việc đón nhận tình cảm của đối phương hoàn toàn không mâu thuẫn với việc độc lập tự chủ.

Bây giờ, tôi hiểu độc lập chính là có năng lực lựa chọn cuộc sống mà mình mong muốn, có dũng khí nói không với những thứ mình không muốn! Chú không phải hoàn toàn không dựa dẫm vào đàn ông.

Tôi biết một nữ tổng giám đốc của tập đoàn lớn, cô ấy cực kỳ xuất sắc, trước 38 tuổi cô ấy vẫn chưa kết hôn. Dù có rất nhiều người giới thiệu, thúc giục, rồi vô số người xì xào bàn tán sau lưng, nhưng cô ấy chưa từng bận tâm, như thể những thứ đó không hề tồn tại, cứ thế làm Tổng giám đốc.

Khi tất cả mọi người đều tưởng có lẽ cuộc đời cô ấy sẽ không lấy chồng, cô ấy đột nhiên kết hôn với một nhân viên ở tập đoàn khác. Tin đó gây "xôn xao dư luận" một thời, rất nhiều người lấy cô ấy làm ví dụ : Thấy chưa, lúc còn trẻ không biết nắm bắt, bây giờ cũng chỉ lấy một nhân viên quen. Thậm chí khi có người hỏi thẳng, cô ấy chỉ cười đáp " Liên quan gì đến cô?"

Chẳng bao lâu cô ấy mang thai rồi xin từ chức, sóng gió dư luận lại nổi lên : Đang yên đàn lành lại từ chức, chắc không còn mặt mũi nào mà làm tiếp chứ gì? Dù không lấy được chồng thì cũng đừng vợ bừa như thế chứ!

Nhưng cô ấy chẳng quan tâm. Bởi vì đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ

nên cô ấy chỉ cần tập trung chăm lo em bé. Anh chồng rất yêu thương cô ấy, có người lại xì xào: Cậu tướng chồng cô ta tốt với cô ta thật à? Vì tiền cả thôi!

Thế nhưng hai người họ vẫn yêu thương nhau suốt mất năm, cuối cùng mọi người tâm phục khẩu phục.

Nhưng chưa hết đâu, khi người ta đều ngỡ cô ấy sẽ sống vậy cả đời thì cô ấy lại dấn thân vào sự nghiệp một nữa, vài năm ở nhà làm mẹ hoàn toàn không ảnh hưởng tới năng lực chuyên môn, điều đó khiến hết thảy đều phải thán phục. Có lần khi chúng tôi uống cà phê, được hỏi về những năm tháng vừa qua, cô ấy ung dung đáp "Tôi chỉ làm chủ cuộc đời của mình mà thôi"

Điều đó khiến tôi không thể không kính phục.

Khi tôi vừa tốt nghiệp cũng từng đi làm mấy năm, lúc đó ở bộ phận khác có chị bạn 36 tuổi chưa kết hôn yêu một chàng trai kém mình 15 tuổi. Quảng thời gian đó có rất nhiều người chế giễu chị ấy, lời đồn chị ấy nuôi trai bao truyền khắp công ty. Có lần tôi và bạn thân đang ăn cơm thì gặp hai người họ, vì sợ chị ấy ngại ngừng nên tôi định vờ như không thấy, nhưng chị ấy lại tươi cười gọi tôi, vui vẻ giới thiệu "Đây là bạn trai chị" Cái ý định lảng tránh của tôi khi nãy thật buồn cười. Cách biệt tuổi tác tới mức này còn kỳ lạ hơn cả việc cô bạn Tổng giám đốc lấy nhân viên bình thường. Thời điểm đó, đến tôi cũng nghĩ hai người họ sớm muộn gì cũng chia tay, vì tôi thấy chàng trai kia quá trẻ con, chẳng bao lâu nữa chị bạn tôi sẽ mệt mỏi thôi. Nhưng mấy năm sau, bạn thân kể lại cho tôi, hai người họ đã sinh con rồi. Có lần, tôi tình cờ thấy chị ấy trên QQ, chị vui vẻ kể với tôi, trong mấy năm qua, chồng mình đã chín chắn hơn nhiều, nhất là từ khi làm cha đã biết gánh vác trách nhiệm trong nhà. Tôi dặn chị ấy phải khiến bản thân vui vẻ hạnh phúc, chị ấy cũng hiểu tôi ám chỉ điều gì nhưng chỉ thẳng thắn đáp "Cảm ơn sự quan tâm của em, bây giờ chị 40 tuổi, chồng chị 25 tuổi, tới lúc chồng chị 35 tuổi thì chị đã 50 rồi, mọi người đều lo đến lúc đó anh ấy sẽ bỏ rơi chị, nhưng những người bạn bằng tuổi chị cũng ly hôn nhiều nên chị chỉ cần sống hạnh phúc trong hiện tại là tốt rồi"

Bấy giờ tôi mới thấy yên tâm người sống hào phóng như vậy thì không biến cố nào có thể hạ gục được.

Đương nhiên, độc lập không nhất thiết là phải khiêu chiến lẽ đời để rồi trở thành một người cô độc. Độc lập là biết lựa chọn, đủ khả năng gánh vác kết quả sự lựa chọn của mình mà không giao phó

cuộc đời cho người khác, độc lập không có nghĩa là phải hùng hổ
nganh ngạnh, tách rời bản thân khỏi người khác.

Sự độc lập mà chúng ta theo đuổi hẳn là một kiểu tự do của tâm
hồn, làm chuyện mình thích trong khoảng thời gian mình muốn,
không cần chờ đợi sự cho phép của ai cả.

Chương 11

NGHÈO QUÁ LÂU LÀ LỖI CỦA BẠN

Chồng tôi gọi điện rằng phải tiếp khách nên không về nhà ăn cơm, tôi vội hẹn bạn thân đi ăn hải sản. Giờ đang là đầu mùa hè, tìm một nơi thoáng đãng ngoài trời ăn hải sản nướng tươi ngon, hương vị đó tuyệt hơn ăn ở nhà hàng năm sao rất nhiều. Vừa ngồi xuống, bạn thân đã liếc mắt ra hiệu với tôi, tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy thì thấy một đôi nam nữ đang nhỏ giọng cãi nhau.

Chàng trai nói " Anh xin em cho anh thêm một cơ hội, đừng chia tay được không?"

Cô gái tỏ vẻ mất kiên nhẫn " Em đã cho anh rất nhiều cơ hội rồi, năm nay em đã ba mươi tuổi, em không đợi được nữa bọn mình chia tay đi"

Chàng trai đau khổ cầu xin, thái độ rất đau thương nhưng cô gái không hề động lòng, khuôn mặt hờ hững lạnh nhạt.

Bạn tôi vụng trộm nói với tôi " Xưa toàn thấy phụ nữ cuồng si đàn ông phụ lòng, giờ lại thấy đàn ông níu kéo phụ nữ tuyệt tình"

Tôi ra hiệu bảo cô ấy nghe tiếp, chàng trai vẫn tiếp tục cầu xin, cô gái không hề động lòng.

Rốt cuộc chàng trai mất hết kiên nhẫn, hét lên " Rốt cuộc em có yêu anh không? Anh chỉ xin em cho anh một cơ hội thôi, em lại vội đi lấy chồng giàu thế ư? Nếu anh giàu thì em có làm vậy không? Phụ nữ bây giờ toàn người thực dụng thế à? Vậy tình cảm của chúng ta là gì, là gì hả!"

Các vị khách ô ạt quay đầu nhìn cô ấy kia với ánh mắt khiển trách

nhưng cô gái không chịu yếu thế " Tôi đã biết anh nghèo ngay từ đầu, nếu ham tiền thì tôi đâu bao giờ yêu anh. Tôi yêu anh mười năm, chúng ta cũng tốt nghiệp bảy năm rồi, trong bảy năm qua tôi cho anh bao nhiêu cơ hội nhưng kết quả thế nào? Bây giờ đến tiền thuê nhà chúng ta cũng sắp không trả nổi nữa, tôi không thấy chúng ta có tương lai. Dù anh nói thế nào thì lần này tôi cũng muốn chia tay.

Cô gái ấy nói xong thì đứng dậy đi thẳng, chàng trai kia cầm chai bia trên bàn cảm phần đập xuống " Tại sao? Tại sao? Không lẽ người nghèo thì không có quyền được yêu?"

Những người khác bắt đầu xì xào bàn tán, tôi và cô bạn thân cũng không ngoại lệ. Tôi cứ tưởng rằng bạn thân sẽ thông cảm cho chàng trai này nào ngờ cô ấy lại nhìn bóng lưng khuất dần của cô gái kia " Xin chúc mừng, cuối cùng cô ấy cũng có quyết định chính xác là bỏ quách thằng cha nghèo mặt rệp này đi." Tôi tức giận lườm cô ấy " Cậu không thông cảm cho người ta à?" Bạn tôi hừ lạnh " Thông cảm gì chứ? Vậy để xem cũng phải là người đó như thế nào, tớ không muốn thông cảm cho một tên nghèo mặt rệp"

Tôi cười, cốc đầu cô ấy "Tích khẩu đức đi người ơi, trên đời lúc nào chẳng có người giàu người nghèo, đừng mắng người ta nghèo mặt rệp nữa"

Bạn thân vẫn không chịu nhường " Cậu không nghe thấy à? Hai người họ đã tốt nghiệp bảy năm rồi, mà đến tiền thuê nhà cũng sắp không trả nổi. Một người đàn ông chỉ cần nghiêm túc một chút, chăm chỉ một chút, chú tâm một chút, thì trong bảy năm đã tích cóp đủ mua một căn nhà nhỏ từ lâu rồi. Tới giờ anh ta vẫn nghèo kiệt xác như vậy thì đây không còn là vấn đề nghèo hay không nữa, mà thái độ với cuộc sống, thậm chí là vấn đề nhân phẩm, mới dẫn đến việc bây giờ anh ta là một kẻ vô tích sự, đến bạn gái cũng rời xa anh ta. Người đáng thương ắt có điểm đáng trách, trước đây thấy người nghèo, tớ cũng sẽ thông cảm, nhưng dần tớ nhận ra, người ta nghèo không phải tại số, mà tại chính bản thân người đó.

Tôi không khỏi gật đầu, bạn thân nói rất có lý.

"Hầu hết người nghèo đều lấy cha mẹ, lấy xuất thân mình ra bao biện. Xuất thân của mỗi người không giống nhau, nên điểm xuất phát của mỗi người cũng khác nhau, sự khác biệt này tồn tại một cách khách quan. Nhưng nếu không cần cực kì giàu có, chỉ cần đủ ăn đủ mặc thì cố gắng một chút là được thôi. Bảy năm là quá đủ để

một người đàn ông đứng vững trong xã hội, thậm chí có thành tựu nhất định. Nghèo thì phải cố gắng thay đổi hiện trạng, phải ra sức tìm cơ hội, phải vững vàng đi từng bước. Trước ba mươi tuổi mà nghèo thì ngoài năng lực, vấn đề còn nằm ở vận may. Nhưng sau ba mươi tuổi mà vẫn nghèo thì mọi thứ đã trở nên nghiêm trọng. Nếu nói con người không chọn xuất thân, vậy học thức và năng lực chỉ cần cố gắng là có thể đạt được. Nếu cứ khăng khăng đổ lỗi cho cha mẹ thì chỉ khiến người ra có thêm một điểm xấu- vô trách nhiệm! Người cứ nghèo mãi chỉ có hai vấn đề. Chí lớn tài mọn hoặc dày ăn mỏng làm, người như vậy thì sẽ nghèo mãi thôi."

Tôi không khỏi nhớ tới một người họ hàng, từ năm hai mươi mấy tuổi anh ta đã tuyên bố mình phải nổi bật hơn người khác, làm rạng danh tổ tông. Cha mẹ và vợ anh ta nghe vậy thì rất vui mừng, ai nấy đều ủng hộ anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu kinh doanh, nửa năm sau thua lỗ mất trắng. Anh ta nói với cha mẹ và vợ " Lần này con không gặp may, lần sau chắc chắn con sẽ thành công" Cả nhà lại lấy hết vốn liếng ta để anh ta tiếp tục lập nghiệp, lần này lại thua lỗ hết. Cha mẹ và vợ anh ta không chịu nổi nữa, bèn khuyên anh ta an phận làm việc, nuôi gia đình cho tốt đi đã!

Nhưng nghe mọi người khuyên vậy, anh ta bèn kêu lên: " Con muốn làm việc lớn, kiếm nhiều tiền, không thể đi làm công cho người ta được. Đám chủ đó là cái thá gì chứ, sau này gặp con bọn họ cũng phải cúi đầu nịnh nọt"

Cứ vạ vật như vậy suốt năm năm, việc chẳng thành tiền cũng chẳng có, bao nhiêu của cải đều mất hết. Nhưng anh ta không kiểm điểm bản thân, mà còn oán trách người khác không tinh mắt nên không cho mình cơ hội. Ngoài trách móc ông trời không có mắt nên không ban tài vận cho anh ta. Người thân lại khuyên anh ta yên phận tìm việc, đừng làm khổ mọi người, nhưng anh ta vẫn cố chấp " Tìm việc? Việc gì xứng với con? Mời con làm giám đốc con cũng chả thèm, với khả năng của con làm Chủ tịch tỉnh còn là phí đây" Dần dần mọi người xung quanh đều mặc xác anh ta, giờ anh ta đã hơn 50 tuổi, vẫn là loại vô tích sự như xưa, ngày ngày than trời trách đất. Cha mẹ 80 tuổi của anh ta cũng đành cắn răng chịu đựng, người vợ tầm tuổi anh ta mắc đủ chứng bệnh vì phải làm việc để nuôi hai đứa con. Nhưng anh ta vẫn cho rằng tất cả là tại số gặp ai cũng chém gió tán dóc, bây giờ tới cô con gái cũng không để ý anh ta nữa.

Quanh tôi cũng có kha khá người yêu những chàng trai nghèo, bọn họ nghĩ đây mới là tình yêu chân thành, tình yêu không thể bị vấy bẩn bởi tiền tài được. Tình cảm hoạn nạn có nhau thì mới

lâu dài, ai nấy đều phấn đấu quên mình, định bụng cùng bạn trai tạo ra tương lai tốt đẹp. Nhưng bây giờ nhìn lại, có mấy đôi đã chia tay đường ai nấy đi, mấy đôi khác cũng gắng gượng yêu nhau. Còn những người có thể sống trong cảnh " một mái nhà tranh hai trái tim vàng" thì tôi gần như không thấy.

Vì cuộc sống là hiện thực, nên tình yêu có thuần khiết tới đâu thì cuộc sống cũng cần có cơ sở tiền tài vật chất, chúng ta có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần bằng tình yêu nhưng sinh con, nuôi con, mọi thứ đều không thiếu vật chất. Nhất là sau khi có con, bản thân khổ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng lại luôn mong con cái có thể sống tốt hơn một chút. Cụm "tốt hơn một chút" này phải dựa vào kinh tế, thấy con mình ăn, mặc không bằng người ta thì làm sao hạnh phúc nổi cơ chứ?

Nhưng nguyên nhân này cũng chưa đủ để khiến những phụ nữ đã bước vào hôn nhân muốn ly hôn, bởi vốn dĩ họ không chọn những người đàn ông áy vì tiền.

Phần lớn phụ nữ từng lấy đàn ông nghèo nói với tôi rằng: " Tôi chẳng hề chê anh ta nghèo, nhưng tôi không thể chịu được anh ta không có chí tiến thủ, tôi thấy cuộc sống như vậy không có tương lai"

Hơn nữa đàn ông không có chí tiến thủ thường rất lười, một người vừa lười trong sinh hoạt vừa lười trong công việc, đừng mong ạn ta chăm chỉ làm việc nhà, bởi vậy lấy một người như vậy thì chẳng khác nào hầu hạ lão phật gia.

Ngoài ra những người đàn ông này còn có một đặc điểm: Rất thích vụ vạ cho những người phụ nữ của mình. Chỉ cần người phụ nữ tỏ ra khó chịu với anh ta, anh ta sẽ lập tức điên lên " Sao hả? Khinh tôi à? Sao cô lại thậm thường vậy hả? Giờ tôi mới biết cô lại là loại người như thế, hám lợi, hám danh chẳng có ưu điểm gì hết"

Nếu người phụ nữ kia không chịu nổi nữa mà rời bỏ, anh ta sẽ than thở khắp nơi: "Tôi yêu cô ấy nhiều lắm, nhưng bai nhiêu năm tình cảm cũng chẳng địch lại sự mê hoặc tiền tài, vì tôi nghèo nên cô ấy mới bỏ tôi mà đi"

Thế là những người không hiểu rõ chuyện sẽ ra sức chỉ trích người phụ nữ, mắng cô ấy vô tình vô nghĩa. Dù cô ấy- sau khi dâng hiến tình yêu và cả tuổi thanh xuân của mình, số vô số ngày nghèo khổ- cũng chỉ đổi lại được những lời nhận xét bản thân ham tiền hám danh, cả vô tình vô nghĩa.

Đàn ông nghèo nhất thời không đáng sợ, ai vừa tốt nghiệp chẳng nghèo, các cụ cũng có câu "Đừng chê thiếu niên nghèo" đấy thôi. Mà đáng sợ nhất là loại đàn ông có tính cách và tư duy bản cùng.

Một người đàn ông luôn tỏ ra tôn sùng tình yêu nói rằng thiếu bạn thì anh ta sẽ không sống nổi, nhưng lại không chịu cố gắng vươn lên để bạn có một tương lai tốt đẹp hơn, vậy bạn bỏ quách anh ta đi cho xong!

Chương 12

NĂNG LỰC CỦA BẠN LIỆU ĐÃ TƯƠNG XỨNG VỚI CÁC MỐI QUAN HỆ HAY CHƯA?

Khi "Vân Ý Hiên Phỉ Thúy" chưa khai trương, chồng tôi sợ tôi buồn phiền vì gặp khó khăn trong kinh doanh, nên dự định dốc sức giúp đỡ tôi, anh ấy bàn với tôi "Có vài người bạn kinh doanh trang sức rất lớn, doanh thu hàng năm trên trăm triệu(*), anh sẽ dẫn em đi học hỏi kinh nghiệm của họ. Sau này có tiệc ở đâu anh đều đưa em đi cùng, mở rộng vòng quen biết của em bạn anh toàn xuất sắc trong lĩnh vực của mình, bạn của họ cũng thế. Cuối tuần vợ chồng mình tham gia vài buổi họp mặt để làm quen bạn mới, thêm nữa anh sẽ nghĩ cách để giúp em quảng bá tốt hơn. Anh đảm bảo về sau việc kinh doanh của em sẽ rất tốt, sao hả, em thấy chồng em có thương em không?"

Tôi nghịch chiếc nhẫn của mình nói chắc như đinh đóng cột với anh ấy " Em không cần, em sẽ tự cố gắng"

Thấy tôi cố chấp như vậy, chồng tôi cũng hơi giận " Em là vợ anh nên anh mới nhiệt tình giúp em như thế đấy, chứ người khác có cầu xin anh, anh cũng mặc kệ. Em có mất gì đâu mà lại không muốn?"

Chúng tôi tranh luận rất lâu về việc này, chồng tôi vẫn muốn thuyết phục tôi chấp nhận sự giúp đỡ, còn tôi thì kiên quyết từ chối, anh ấy yêu cầu tôi phải cho anh ấy một lí do, tại sao lại không muốn nhận sự giúp đỡ của chồng, vợ chồng với nhau còn cần để ý mấy chuyện đó ư?

Tôi thoáng ngẫm nghĩ rồi nói với anh ấy " Em biết những người bạn của anh đều ở đẳng cấp cao, vì đẳng cấp quá cao nên không

phù hợp với tình hình hiện tại của em"

Không phải tôi thanh cao, không cần sự giúp đỡ từ người khác, cứ khăng khăng đòi chứng minh năng lực của mình. Nếu chỉ cần người khác giúp đỡ mà tương lai của tôi trở nên tốt đẹp đương nhiên tôi sẵn sàng đồng ý. Song lí trí nhắc nhở tôi rằng, với tình cảnh hiện tại của tôi thì làm thế lợi bất cập hại, ỷ lại vào sự giúp đỡ của người khác chỉ khiến chúng ta đánh mất mục tiêu của bản thân.

Trong mắt hầu hết mọi người, các mối quan hệ là nguồn lực quý giá, đặc biệt ở các nước Á Đông, rất nhiều người tôn thờ quan điểm "Nhất quan hệ nhì tiền tệ", chỉ cần có quan hệ thì không gì không làm được, còn nếu không có thì dù năng lực giỏi tới đâu cũng chẳng ích gì.

Có một người họ hàng mong thăng tiến nhanh chóng trong sự nghiệp, nên muốn chờ chồng tôi giới thiệu mối làm ăn cho anh ta, tôi bèn hỏi vặn lại " Nếu chồng em giới thiệu mối làm ăn cho anh thì liệu anh có kham nổi mối ấy không?"

Người họ hàng kia tỏ vẻ tôi không phải lo chuyện đó, nếu mối quá lớn thì anh ta chia nhỏ công việc, cũng có thể tuyển thêm người, chỉ cần được giới thiệu thì những việc sau đó không phải vấn đề.

Tôi suy nghĩ mấy ngày rồi từ chối, anh ta bực bội cho rằng tôi vô tình vô nghĩa, dù sao anh ta cũng là họ hàng, sao tôi lại không giúp đỡ người nhà cơ chứ? Tôi bèn nói thẳng với anh, không phải tôi không giúp mà năng lực hiện tại của anh ta còn chưa đủ để hợp tác với những người kia, phải làm tốt việc trước mắt rồi mới tính tiếp được. Nhưng người họ hàng kia chưa từ bỏ ý định mà còn bàn vớ tôi về tầm quan trọng của các mối quan hệ trong cuộc sống, ý rằng chỉ cần anh ta được giúp đỡ, sự nghiệp phát triển hơn thì đương nhiên anh ta sẽ đủ sức hợp tác với những người nọ. Điều này khá có lý, cũng được rất nhiều người tán đồng, nhưng logic thực tế cuộc sống thường là ngược lại. Nói trắng ra là " Năng lực của bạn liệu đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa? Nếu chưa thì tại sao những người kia phải cho bạn cơ hội?

Quay lại vấn đề của tôi không lẽ tôi thực sự không cần người khác giúp đỡ? Lẽ nào tôi không muốn thành công nhanh chóng? Tôi muốn chứ! Nhưng tôi lại nghĩ tới một vấn đề khác: Tôi có thể cho họ thứ gì? Đáp án là : Không gì cả.

Nếu hiện giờ tôi đi gặp mặt bạn của chồng tôi, người ta sẽ nể mặt

anh ấy mà không cự tuyệt tôi, rất có thể là : Họ sẽ nể mặt chồng tôi mà giải đáp và chia sẻ những kinh nghiệm của họ một hai lần. Nhưng tôi và họ không thể trở thành bạn bè thực sự, bởi vì chúng tôi không cùng đẳng cấp. Nếu đối phương là người cực kỳ nhàn nhã, lại vô cùng tuyệt vời hơn. Nhưng người có thành tựu lại thường bận rộn, dạy tôn vừa tốn công vừa chẳng để làm gì, không bàn tới việc họ có đồng ý hay không, đến chính tôi còn ngại làm phiền họ. .

Bởi vậy tôi thà tự mình cố gắng có thể đứng ở đẳng cấp cao hơn, tới khi sự chênh lệch không còn quá to lớn thì dù chưa thể làm bạn với họ, tôi nghĩ họ cũng sẽ muốn giao thiệp với tôi hơn. Nhưng hiện giờ, tôi chỉ là một "kẻ ỷ lại" mà thôi.

Từ bụng ta suy ra bụng người, bản thân tôi muốn giao thiệp với những người như thế nào?

Nếu một người chỉ muốn được tôi giúp đỡ, chỉ muốn dựa dẫm vào tôi, nhưng không thể giúp tôi thăng tiến xa hơn thì tôi cũng không muốn làm bạn với họ. Có lẽ có kẻ sẽ nói " Kết bạn chứ có phải mua bán đâu, sao tư suy vụ lợi như thế?" Nhưng không thể không thừa nhận rằng, chúng ta sẵn sàng kể bạn với những người giỏi hơn mình, dù không giỏi ít nhất cũng phải sèn sèn với nhau.

Tôi cũng từng quan sát hành vi của bản thân và nhận ra tôi có thái độ hoàn toàn khác nhau khi cư xử với hai loại người. Loại thứ nhất, khi gặp khó khăn họ chưa bao giờ nhờ vả tôi, không muốn làm phiền tôi, nhưng nếu tôi biết thì tôi luôn tìm mọi cách để giúp đỡ họ, loại thứ hai là chuyện gì cũng nhờ đến tôi, nhưng tôi lại từ chối bằng đủ mọi lí do. Tôi từng tự hỏi bản thân : Sao lại cư xử thiếu công bằng như thế?

Hơn nữa bình thường tôi thích giúp đỡ những người có năng lực hơn, còn những người không thể mang lại điều gì cho tôi, tôi cũng không muốn giúp họ. Tôi từng tự hỏi : Sao lại như vậy? Tôi là người vụ lợi thế ư?

Thế rồi tôi không thể không thừa nhận một sự thật : Bởi vì tôi thích những mối quan hệ có giá trị, những người có năng lực mà giúp tôi kìa- rồi sau này họ sẽ giúp đỡ tôi, còn những kẻ chỉ biết đòi hỏi ỷ lại- họ không những không mang lại cho tôi điều gì tốt đẹp mà còn làm lãng phí thời gian, sức lực và tiền bạc của tôi.

Trong lúc quan sát, tôi nhận ra: Người có năng lực thực sự thường không làm phiền người khác, họ luôn sống rất sòng phẳng, bởi vì

chính xác họ quá "xuất sắc" nên họ thường xuyên bị người khác "làm phiền", họ hiểu nỗi khổ khi bị "làm phiền", bởi vậy họ mới không muốn nhờ vả đến ai. Nếu được người khác giúp đỡ, họ sẽ ghi nhớ trong lòng rồi tìm cơ hội báo đáp đối phương. Còn những người chỉ muốn lợi dụng các mối quan hệ để kiếm lời, chỉ muốn đạt được mục đích của mình, bọn họ sẽ có vô vàn lý do để từ chối giúp đỡ bạn, bởi vì trong mắt họ điều đó rất lãng phí thời gian, trừ khi trên người bạn có nguồn lực vĩnh viễn, không thì chỉ cần vạ mất đi giá trị lợi dụng, bọn họ sẽ lập tức biến mất.

Người xưa có câu " Người bệnh nặng lâu chẳng còn con có hiếu". Dù là máu mủ ruột rà, cha bệnh nặng lâu ngày con cái cũng thấy mệt mỏi, huống chi là quan hệ chẳng thân mật như thế! Lấy ví dụ thực tế nhé, trong một nhóm người tốt nghiệp đại học, hầu hết ai cũng cố gắng đạt được thành tựu riêng chỉ có một người sống chẳng ra làm sao, lúc nào cũng đi vay tiền người khác, một lần người ta nể tình cho vay, nhưng nếu anh ta cứ làm vậy mãi thì hầu hết mọi người đều sẽ xa lánh anh ta. Trong mấy năm tôi đi làm, từng chính mắt gặp chuyện như vậy: Có một người thường xuyên tới công ty của chúng tôi, anh ta tự giới thiệu mình là em họ của Tổng giám đốc, thực tế thì anh ta đúng là em họ của Tổng giám đốc thật. Lần nào tới, anh ta cũng có việc muốn nhờ vả, áp a ập úng lấp ba lấp bấp, trong lòng tôi rất khinh thường anh ta. Sau đó Tổng giám đốc dặn bảo vệ đừng cho anh ta vào nữa, nhưng không hiểu sao anh ta vẫn nhân lúc bảo vệ bất cẩn hoặc lần theo người khác để trốn vào. Anh ta biết Tổng giám đốc không ưa mình bèn tìm gặp quản lý công ty, tuyên bố mình là em họ của Tổng giám đốc, mong được giúp đỡ. Nhưng sau vài lần, những quản lý kia cũng thấy phiền, bèn lần lượt phản ánh với Tổng giám đốc.

Có hôm tôi tới văn phòng của Tổng giám đốc, thấy anh ta bước ra, Tổng giám đốc liền mắt "Tôi đã giúp cậu rất nhiều lần rồi, bản thân cậu kém cỏi thì cũng đừng oán trách người khác, sau này đừng lấy danh nghĩa của tôi đi nhờ vả người ta nữa, làm mất thể diện của tôi rồi."

Chuyện hôm đó khiến tôi hiểu ra: Năng lực có hạn thì dù nhiều mối quan hệ tới đâu cũng chẳng có ích gì, sớm muộn cũng đánh mất những mối quan hệ này. Đừng biến mình thành một kẻ ỷ lại, không ai hứng thú giúp đỡ một kẻ chỉ biết đòi hỏi. Ai cũng muốn tạo dựng mạng lưới quan hệ vững mạnh, nhưng nếu không trau dồi, nâng cao năng lực của bản thân, mà chỉ thích giao du móc nối quan hệ sẽ khiến chúng ta trở nên vụ lợi, làm người khác khinh thường. Vì quá muốn móc nối quan hệ nên một khi gặp được cơ hội sẽ không ngừng nịnh nọt, lấy lòng, tặng quà, theo chân hầu

hạ, dùng đủ mọi thủ đoạn. Song hiện thực thường rất tàn nhẫn, dù hao tâm tổn trí là vậy nhưng những nhân vật lớn kia cũng chẳng thành bạn của mình đâu, mà người ta còn khinh thường mình như nô bộc. Thử hỏi xem có ai hao tâm tổn trí để trở thành nô bộc hay không?

Tôi đưa ra nhiều ví dụ như vậy không phải chỉ ra rằng các mối quan hệ không quan trọng. Trong xã hội của chúng ta, các mối quan hệ thực sự rất quan trọng, dù có giỏi giang tới đâu thì chúng ta cũng không phải người vạn năng, ai cũng cần sự giúp đỡ của người khác, ai cũng cần giao thiệp với bạn bè.

Nhưng điều chúng ta cần không phải là quen biết một ai đó, càng không phải ăn một bữa cơm với ông này bà kia thì họ sẽ trở thành bạn bè của chúng ta. Ngoài đời chúng ta thường xuyên gặp những chuyện nực cười thế này, có kẻ tán dóc rằng mình quen biết rộng, nhân vật máu mặt nào đó, rất thân thiết với mình, nhưng thực tế người ta chẳng biết kẻ này là ai.

Có người cảm phần than rằng đàn con ông cháo cha chẳng tài cán gì, nhưng sinh ra đã có bao người đỡ đầu, chuyện mà người khác thấy khó thì với họ chỉ cần một câu nói là giải quyết xong. Trên thế gian này đúng là có rất nhiều thứ không công bằng, nhưng phần nọ cũng không thể thay đổi hiện trạng. Chấp nhận sự tồn tại của những thứ không công bằng ấy cũng là một biểu hiện của sự trưởng thành về tâm lý.

Rất nhiều nhân vật "máu mặt" xuất thân từ những gia đình nghèo khó. Có câu "Anh hùng không hỏi xuất thân" chúng ta không thể lựa chọn xuất thân, nhưng có thể lựa chọn trở thành một người tầm thường hoặc trở thành một người xuất chúng.

Muốn bản thân trở nên xuất chúng cũng không hề khó chỉ cần đủ kiên trì, tập trung vào một việc, nhanh thì ba năm chậm thì mười năm chắc chắn sẽ có thành tựu. Lúc đó bạn sẽ nhận ra, hoá ra bạn đã quen với những nhân vật "máu mặt" kia tự bao giờ.

Cũng như những gì tôi nói với chồng mình " Với tình hình hiện tại của em thì dù em có hao tâm tổn trí cũng chưa chắc đã kết bạn được với những ông trùm của giới phim ảnh nhưng nếu em là nhân vật kiệt xuất của lĩnh vực khác, sớm muộn gì em cũng sẽ quen được với họ, bởi vì họ không thể chỉ giao thiệp với những người cùng lĩnh vực, họ cũng cần quen biết với những người ở lĩnh vực khác, họ cần kết bạn với những ai ở lĩnh vực khác đây? Đương nhiên là người có cùng đẳng cấp giống họ"

Khi đó quan hệ giữa tôi và họ không còn là ngưỡng vọng hoặc ỷ lại, mà là giúp đỡ lẫn nhau, trở thành bạn bè của nhau, giao thiệp như vậy thì mối quan hệ mới lâu dài bền bỉ. Rất nhiều người cho rằng bản thân không thành công là vì chưa gặp may, không có quý nhân phù trợ. Có câu này khá phù phàng nhưng rất chân thật : May mắn chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị. Khi bạn có năng lực thì việc tạo dựng quan hệ chỉ là chuyện sớm muộn.

Đoạn văn này rất đáng được chia sẻ " Đừng theo đuổi một con ngựa, hãy dùng thời gian đuổi theo nó để trồng cỏ, đợi đến mùa xuân, ắt sẽ có đàn ngựa béo cho ta lựa chọn. Đừng cố làm thân với một người, hãy dùng thời gian ắt trau dồi năng lực của mình, tới khi thời cơ chín muồi, ắt sẽ có vô số bạn bè đồng hành cùng ta. Bởi vậy, nâng cao năng lực bản thân luôn tuyệt vời hơn dựa dẫm vào người khác. Gieo hạt ngô đồng, ắt có Phượng Hoàng tới thăm, nếu hoa nở rộ ắt có bướm ong tìm đến"

Chương 13

ĐỪNG TỰ ĐI VÀO NGÕ CỤT

Quân Quân là mẹ của một nhóc tí ba tuổi, trước khi có con, tình cảm của cô ấy và chồng khá ổn nhưng từ sau khi có con, cô ấy đón mẹ chồng lên sống cùng, mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh. Ban đầu chồng cô ấy còn đứng ra giảng hòa nhưng rồi anh ta cũng cảm thấy phiền, nên cứ đóng cửa ở trong phòng vò như không biết để mặc mẹ chồng và nàng dâu lời qua tiếng lại.

Phần lớn mâu thuẫn giữa Quân Quân và mẹ chồng nảy sinh từ việc chăm trẻ con, phương pháp chăm trẻ của hai người quá khác biệt. Quân Quân rất muốn chồng đứng về phía mình nên thường xuyên nói xấu cách chăm cháu của mẹ chồng anh ta. Cô ấy làm vậy là mong chồng có thể nhắc nhở nhưng chồng cô ấy không những không làm vậy mà còn trách ngược lại vợ. Tình cảm vợ chồng cũng không còn được như trước, nên cô ấy cảm thấy rất tủi thân phiền muộn. Nghe người ta nói, những lúc thế này thù nên trao đổi với chồng mình nhiều hơn, cô ấy thấy có lý, nhưng trao đổi với chồng nhiều lần mà kết quả hoàn toàn đứng về phía mẹ anh ta, Quân Quân nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

Bởi gì thế cô ấy tới hỏi tôi " Văn Tình ơi, cậu không biết mẹ chồng tớ kỳ cục tới mức nào đâu, bình thường cho cháu ăn toàn bà một thìa cháu một thìa, mất vệ sinh chết đi được! Người già vốn đã nhiều bệnh, bác sĩ, chuyên gia đều không tán thành hành vi này, tớ nhắc bà ấy nhiều lần rồi mà bà ấy vẫn chẳng chịu nghe. Tôi hỏi cô ấy " Thế cậu có giải thích rõ lý do với bà ấy không? Giải thích một cách nhẹ nhàng từ tốn ấy?"

Quân Quân đáp có, cô ấy nói cô ấy không những giải thích rồi mà còn giải thích đi giải thích lại, nhưng mẹ chồng vẫn chẳng thêm để ý. Thậm chí hôm trước, lúc cô ấy về nhà còn phát hiện con trai

ngủ trên sàn cô ấy bực bội hỏi tôi " Sao lại có con người như thế chứ? Cho trẻ con ngủ trên sàn nhà thì chỉ có ốm thôi, trong nhà có bao nhiêu là giường sao bà ấy không bế cháu lên giường mà ngủ?"

Suốt nửa tiếng sau, Quân Quân liệt kê ra rất nhiều hành vi của mẹ chồng mà cô ấy không thể chấp nhận được.

Nghe cô ấy kể xong, tôi mới hỏi " Nếu cậu thấy mẹ chồng cậu không chăm cháu tốt, mà nhắc nhở cũng không có tác dụng, vậy sao cậu không tự đi mà chăm?"

Cô ấy liền phản đối ngay " Tôi còn phải đi làm nữa mà, lấy đâu thời gian bây giờ? Tôi không nghĩ việc đâu, phụ nữ mà ở nhà chăm thì làm gì còn địa vị gì nữa chứ?"

Tôi lại cho cô ấy thêm một lời đề nghị " Nếu mẹ chồng chăm cháu không đúng ý cậu, cậu lại không muốn tự chăm, thế thì thuê người giúp việc đi, để người ta chăm con theo ý của cậu"

Cô ấy vẫn phản đối " Với cậu thì thuê người giúp việc là chuyện đơn giản nhưng nhà tôi không có điều kiện kinh tế, nuôi con đã tốn kém lắm rồi, không thì tôi cũng chẳng đón mẹ chồng tới ở cùng đâu"

Tôi lại nói ra phương án khác " Hay cậu gửi con đi vào nhà trẻ, lúc tan ca cậu đón nó về" Cô ấy tỏ ra không chấp nhận được " Con tôi còn nhỏ thế mà, sao tôi lại nhẫn tâm làm như vậy được chứ? Bây giờ gửi nhà trẻ có cả tá vụ ngược đãi trẻ con, chỉ nghĩ thôi tôi đã không yên tâm rồi"

Trong giây phút đó, cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao cô ấy không thể trao đổi được với mẹ chồng của mình. Bởi vì cô ấy chỉ muốn người ta tiếp thu ý kiến của mình, thay đổi theo ý cô ấy, nhưng chính cô ấy vừa không muốn thay đổi vừa không muốn thỏa hiệp. Ví dụ như trong truyện này, cô ấy muốn mẹ chồng chăm cháu theo ý mình chứ chẳng hề suy xét tới phương pháp khác. Thế nhưng sự thật là gần như không thể thay đổi phương pháp cố hữu của một người lớn tuổi. Cô ấy không làm được, tôi cũng không làm được, cho dù làm được thật thì có khi lúc ấy đứa bé cũng đã lớn rồi.

Thực ra có ít nhất ba phương pháp để giải quyết vấn đề này, nhưng cô ấy cứ đòi người khác phải thay đổi theo yêu cầu của mình, mà người ta lại không muốn thay đổi, vậy thì mọi chuyện lại đâm vào ngõ cụt.

Trong chuyện chăm con này, Quân Quân có hai lựa chọn : Nếu không thích cách chăm con của mẹ chồng vậy thì tự mình chăm hoặc thuê giúp việc khỏi lo con mình ăn uống mất vệ sinh, cũng không sợ con mình bị ngã trên sàn, hoặc ngấm ngứa nhận cách chăm của mẹ chồng, nếu đã muốn mẹ chồng chăm giúp thì cũng đừng soi mói oán trách vì như vậy cũng không thể khiến người ra làm theo ý mình được đâu. Có lẽ trong cuộc sống có rất nhiều phụ nữ chọn cách thứ ba, đó là không thể thay đổi thực tại nhưng cũng không muốn chấp nhận thực tại, bởi vậy họ vừa để mặc mọi chuyện, lại vừa than trời trách đất, không những không giải quyết được vấn đề mà còn đắc tội với tất cả mọi người xung quanh.

Đạo trước, cô bạn Như Nghiên của tôi tâm sự với tôi, vì cô ấy từng phạm sai lầm vài lần khi mới nhậm chức, nên lãnh đạo rất ghét cô ấy. Mấy năm qua cô ấy đã tiến bộ rất nhiều, song lãnh đạo vẫn giữ thành kiến, thái độ vô cùng tồi tệ, chỉ cần cô ấy mắc một sai lầm nhỏ là sẽ bị phê bình nặng nề trước mặt mọi người khiến cô ấy uất ức vô cùng.

Cô ấy nói với tôi " Sao lại có đàn ông nhỏ mọn như vậy chứ? Chẳng qua hồi mới vào làm tớ nhầm anh ta là văn thư thôi mà, lúc đó mới tớ, đâu có biết người nào với người nào, ai bảo anh ta đứng cạnh máy in. Có thể thôi mà anh ta thù tới tận bây giờ, thỉnh thoảng lại làm tớ xấu hổ, làm cấp dưới của một kẻ như vậy thật khổ."

Thấy vậy cô ấy bức bối như vậy, tôi bèn hỏi cô ấy có muốn đổi việc không, tuy Như Nghiên nói cô ấy rất ghét lãnh đạo nhưng mối quan hệ với đồng nghiệp khá tốt, cô không nỡ bỏ đi. Tôi nói, biết đâu đồng nghiệp của công ty mới còn hòa hợp hơn thì sao, Như Nghiên lắc đầu có ý thấy công ty hiện tại lương thưởng rất tốt, lại gần nhà, bỏ đi thì chưa chắc đã tìm được chỗ khác tốt hơn. Tôi đành đề nghị cô ấy chuyển bộ phận xem sao, cô ấy rầu rĩ nói chuyên môn khác biệt, chuyển đi cũng chưa biết có làm được hay không

Điều Như Nghiên muốn là đột nhiên lãnh đạo thay đổi thái độ, tôn trọng mình hơn, còn những đề nghị khác cô ấy chẳng hề quan hệ. Nhưng mấy năm qua, nếu cô ấy có cách để thay đổi thái độ của lãnh đạo thì cô ấy đã làm từ lâu rồi.

Tôi từng giả lập một tình huống thú vị để giải thích cho vấn đề này: Một người thích một món trang sức ở trung tâm thương mại, món đồ ấy có giá một trăm ngàn tệ nhưng trong tay cô ta chỉ có mười ngàn tệ, thế là cô ấy bèn thương lượng với chủ cửa hàng

"Anh có thể bán rẻ cho tôi không?"

Chủ cửa hàng " Được thôi, chín mươi ngàn nhé!" Nhưng cô ta chỉ có mười ngàn bèn nói "Anh bán cho tôi với giá mười ngàn nhé"

Chủ cửa hàng nói " Không được, hay là cô kiếm tiền đi, bao giờ có đủ tiền quay lại mua" Nhưng cô ta chỉ muốn chủ cửa hàng bán món trang sức đó cho mình với giá mười ngàn, đương nhiên chủ cửa hàng không chịu. Trong tình huống này, cô ấy chỉ có hai lựa chọn, một là nghĩ cách kiếm thêm tám mươi, chín mươi ngàn tệ nữa rồi quay lại thương lượng với chủ cửa hàng. Hai là từ bỏ món trang sức này. Nhưng cô ta không chịu kiếm thêm tiền, cũng không muốn từ bỏ, chỉ nằng nặc đòi chủ cửa hàng bán cho mình với giá mười ngàn tệ. Vậy là lâm vào ngõ cụt.

Trong đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều vấn đề, cố gắng giải quyết vấn đề là một thái độ sống tích cực, chấp nhận thực tại cũng là một thái độ sống tồi, còn loại người kém cỏi nhất là loại không có năng lực giải quyết vấn đề cũng không muốn chấp nhận thực tại, ngày ngày than thân trách phận, tự đi vào ngõ cụt của đời mình.

Chương 14

NỮ HOÀNG VÀ NỮ NÔ

Thời đi học, trong lớp tôi có hai đôi yêu nhau, chuyện tình của hai đôi này được tất cả mọi người quan tâm, cũng trở thành đề tài bàn tán của cả giảng đường. Không phải vì tình yêu của họ ly kỳ, càng không phải vì họ là hoa khôi nam vương của trường, mà chỉ vì tình yêu của hai đôi này trái ngược nhau, nhất là khi hai nữ chính còn ở chung một phòng ký túc.

Hiếu Dự thích bạn nam cùng lớp tên Cố Hàn, Cố Hàn là một chàng trai cao ráo đẹp trai, ngày nào Hiếu Dự cũng mua bữa ăn sáng, đi chiếm chỗ, lấy nước, tất cả mọi thứ mà chúng ta có thể nghĩ ra được, tất cả mọi thứ chúng ta không thể nghĩ ra được.... cô ấy cũng làm cho Cố Hàn. Ban đầu có người nói với Cố Hàn, Hiếu Dự có phải bạn gái anh ta không, Cố Hàn cười ha hả "Bạn là con gái thì đúng hơn"

Sau đó Cố Hàn trải qua vài mối tình, bị một người con gái làm tổn thương nặng nề, song Hiếu Dự vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, tốt với anh ta như xưa. Cuối cùng Cố Hàn đau khổ nhận ra, chỉ có Hiếu Dự là yêu anh ta nhất. Thế là Hiếu Dự khổ tận cam lai, rốt cuộc cũng trở thành bạn gái của Cố Hàn.

Còn cô bạn Hiếu Giai thì hoàn toàn ngược lại, bạn trai cô ấy cực kì tốt, hôm nào cũng mua bữa sáng cho cô ấy, mà mua thứ cô ấy không thích thì chưa chắc đã ăn. Bạn trai Hiếu Giai luôn tận tâm đối xử tốt với cô ấy, lấy nước, mua cơm, làm tùy tùng, gọi đến là đến, bảo đi là đi, chàng trai này sống rất tiết kiệm nhưng lại hào phóng với Hiếu Giai.

Đương nhiên phòng ký túc của chúng tôi cũng rất hay bàn tán về họ, bạn tôi gọi hai cô này là "Nữ hoàng" và "Nữ nô".

Nhưng một cô gái dù chịu hi sinh tới đâu thì trong lòng cùn ắp ứ

một giấc mộng công chúa, bởi vậy Hiểu Dự cãi nhau với Cố Hàn, nghe nói Hiểu Dự muốn Cố Hàn cũng có thể mua bữa sáng cho cô ấy một hai lần, để người ngoài biết cô ấy cũng được yêu chiều. Nhưng Cố Hàn không đồng ý, anh ta viện cớ sáng sớm không dậy được, Hiểu Dự bèn nói bữa trưa cũng được, nhưng Cố Hàn vẫn từ chối "Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất ai lại đi đưa cơm cho phụ nữ?" Hai người chiến tranh lạnh một tuần, cuối cùng vẫn là Hiểu Dự thỏa hiệp, tiếp tục những tháng ngày mua cơm lấy nước cho Cố Hàn.

Bạn tôi thở dài " Một ngày làm hầu, cả đời làm nô, không khá lên được đâu"

Nghe đâu về sau hai người này cũng kết hôn, nhưng cuộc sống sau khi kết hôn ra sao thì không ai biết.

Có điều hôm trước, tôi lại gặp tình huống ngày ở một người bạn khác của mình.

Đương Đương là người độc miệng nhất trong số bạn thân của tôi, cô ấy không chỉ độc miệng với người khác mà còn độc miệng với tôi, nhiều lúc muốn được cô ấy an ủi vài câu nhưng cô ấy lại mắng tôi tới nỗi tim gan rỉ máu. Song cô ấy rất hài hước vui tính, nên tôi vừa yêu vừa hận cô ấy.

Hôm trước, cô ấy hẹn tôi đi dạo phố dẫn theo một người bạn, người kia rất nhiệt tình, xung phong đi mua nước cho chúng tôi, Đương Đương lắc đầu nhìn cô ấy " Nô tính ăn sâu vào máu rồi"

Tôi lườm cô ấy, người ta tốt bụng đi mua nước mà cô ấy lại dám nói như vậy. Đương Đương cao giọng đáp " Tổ đang lo lắng cho cô ấy đây, nếu giờ cô ấy sai tổ đi mua nước thì tổ thấy mừng hơn đấy"

Sau đó, Đương Đương cho tôi biết ý định của mình. Người bạn này của Đương Đương hoàn toàn không có tiếng nói trong nhà, quan hệ vợ chồng chẳng khác gì quan hệ chủ tớ, cô ấy sẵn sàng phục vụ mọi yêu cầu của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân cau mày cô ấy cũng vô cùng lo lắng, vắt óc nghĩ xem mình mắc lỗi gì, tìm mọi cách ghi nhớ sở thích chủ nhân, đoán tâm tư chủ nhân. Nhưng "nông nô" cũng mơ "khởi nghĩa", thấy người khác sống vui vẻ thoải mái, cô ấy cũng rất hâm mộ, nghe nói chồng của hai chúng tôi rất chiều chuộng chúng tôi, bèn quyết định tiếp xúc với những người như chúng tôi nhiều hơn.

Tôi nghe mà phát hoảng, tôi nghĩ mỗi người một cách sống, bắt chước mù quáng có khi phản tác dụng.

Lúc chúng tôi đi mua sắm, cô ấy thích một chiếc váy ngắn qua nhãn hiệu, cô ấy đặt xuống, Dương Dương cầm lên " Có đắt lắm đâu, mua đi"

Cô ấy do dự nói " Chồng tớ sẽ mất tớ mất mà đồ bằng lụa cũng khó làm việc nhà"

Đương Dương buồn phiền nói " Cậu quên cậu tới đây để làm gì à? Cậu sợ anh ta cái gì? Có phải cậu không kiếm được tiền đâu, thích thì cứ mua, mua quần áo phải mua liền tay, tới lúc cậu sáu mươi tuổi thì chẳng còn vóc dáng với da dẻ như vậy bây giờ đâu"

Có lẽ vì bản tính của phụ nữ là yêu cái đẹp, cũng có thể vì Dương Dương nhiệt tình cổ vũ, cô ấy không những mua chiếc váy mà còn mua khá khá thứ khác. Lúc ra về, cô ấy tươi cười nói với chúng tôi "Lâu rồi tớ không vui vẻ thế này, tớ cũng muốn đối xử tốt với bản thân như các cậu vậy"

Đương Dương khích lệ cô ấy " Thế là tốt đấy, đừng coi mình như hầu thế nữa"

Tôi nhìn theo bóng lưng khuất dần của cô ấy, tưởng tượng tình cảnh khi cô ấy về nhà. Nhưng vì bận rộn nên tôi quên mất chuyện này.

Một tuần sau, Dương Dương hẹn tôi ra ngoài, Dương Dương đột nhiên nhớ tới người bạn kia, bèn gọi điện cho cô ấy muốn tới chơi cùng chúng tôi không.

Sau khi ngắt máy, Dương Dương rầu rĩ nói với tôi " Cô ấy nói không đi được, cũng không muốn "khởi nghĩa" nữa, quần áo mua về lần trước bị chồng cô ấy cắt nát cả rồi, hỏi cô ấy từng tuổi này còn định mặc cho ai xem"

Tôi ngạc nhiên " Quá đáng tới mức ấy cơ à?"

Đương Dương nói thảm thía "Làm nữ nô lâu rồi, người ta đã sớm coi mình là nữ nô, giờ tự nhiên đòi làm nữ hoàng, ai chịu chứ? Nhưng nếu muốn làm nữ hoàng thật thì cũng không ai ngăn nổi. Phụ nữ ấy mà! Địa vị ra sao là ở mình cả thôi"

Bởi vậy, một cô gái thông minh xác lập địa vị rõ ràng cho mình từ đầu, nếu không sau này rất khó thay đổi. Chúng ta không cần làm nữ hoàng, nhưng cũng đừng làm nữ nô, thỉnh thoảng chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng không thể chịu khổ cả đời được, đúng không? Chúng ta chỉ cần làm một cô gái nhỏ được yêu

thương là đủ rồi"

Chương 15

RỒI CHÚNG TA SẼ SỐNG VỚI CUỘC ĐỜI TƯƠNG XỨNG VỚI NĂNG LỰC CỦA MÌNH

Cô bạn Gia Giai của tôi từng có một cuộc tình còn lãng mạn hơn cả tiểu thuyết ngôn tình.

Đối phương là đại công tử của một tập đoàn nổi tiếng, tuy giàu có nhưng không hề nông nổi, đến Gia Giai cũng tự cho mình rằng đúng là "chó ngáp phải ruồi."

Câu chuyện của hai người cũng lãng mạn, ngày đó Gia Giai thực tập ở một khách sạn, lúc đó khách hàng ra về mới phát hiện trên ghế có một tập tài liệu. Theo quy định của khách sạn, cô ấy chỉ cần giữ nó cẩn thận, đợi khách hàng tới lấy là được, nhưng Gia Giai lo người ta cần gấp, bèn mang đến địa chỉ ghi trên văn kiện. Lúc đó người đón tiếp Gia Giai là một thư kí, khi Gia Giai trả văn kiện xong đang định đi ra về thì đối phương bỗng gọi cô lại, nói rằng Tổng giám đốc Lý muốn gặp cô ấy.

Thế là nhờ một lần làm việc tốt, Gia Giai có được một bạn trai trong mơ.

Lý công tử rất tốt với Gia Giai, gần như thỏa mãn mọi giấc mộng của một thiếu nữ về tình yêu. Nhưng mấy tháng sau, cô ấy nghiêm túc nói rằng cô ấy muốn chia tay. Tôi còn chưa nói gì thì Dương Dương đang ngồi sơn móng tay đã phát hoảng, đưa tay sờ trán Gia Giai, muốn thử xem cô ấy có bị sốt hay không.

Trong mấy tháng này, Lý công tử đối tốt với Gia Giai thế nào chúng tôi đều biết cả, dùng là nhân phẩm hay lễ nghi, Lý công tử đều cực kỳ xuất chúng.

Gia Giai cúi đầu nói " Tớ không xứng với anh ấy

Đương Đương nói với giọng kiên quyết " Xứng hay không cũng đã yêu mấy tháng rồi, chỉ cần anh ấy đừng thấy cậu không xứng với anh ấy là được"

Gia Giai vội vàng giải thích vấn đề không phải ở Lý công tử.

Ban đầu, Gia Giai thấy mình như đang mơ, hạnh phúc không thể tả nổi. Mỗi ngày cô lại gặp một chân trời mới, hưởng thụ mọi thứ chưa từng mơ tới. Nhưng rồi cô lại thấy mình tựa như một con chim nhỏ rụt rè. Khi mặc trên người bộ lễ phục xa xỉ mà Lý công tử mua tặng, xuất hiện trong dạ tiệc với dáng vẻ lộng lẫy, cô ấy cũng từng say mê, cũng từng thầm nhắc nhở bản thân " nhất định phải nắm chắc cuộc sống như vậy". Nhưng chẳng mấy chốc Gia Giai đã thấy mình không chịu nổi, khi người khác vui vẻ nâng ly, cô thấy mình không thể hòa hợp với họ, bối rối bắt chước họ, chỉ cần người ta liếc mình thôi, cô cũng cảm thấy như họ đang cười nhạo mình. Khi người ta trò chuyện với nhau về rượu đỏ Pháp, về thời trang châu Âu, Gia Giai thấy mình không thể nói một câu.

Lý công tử hi vọng Gia Giai có thể hòa hợp vào thế giới của anh ấy, Gia Giai cũng muốn làm anh vui lòng, nhưng hai người sống ở trong hai thế giới khác biệt đã hai mươi năm, dù trước khi dự tiệc Gia Giai cũng học bù rồi, nhưng thi thoảng vẫn làm trò cười cho người khác. Sau đó, mỗi lần dự tiệc như vậy, Gia Giai cũng chỉ mong tất cả mau kết thúc.

Lý công tử cũng rất quan tâm Gia Giai còn mời thầy dạy cô ấy, tiếng Pháp, tiếng Anh, lễ nghi, âm nhạc.... Thấy anh ấy hết lòng hết dạ như vậy, Gia Giai cũng chăm chỉ học, nhưng cô ấy ngày càng không vui, nghĩ cả đời đều phải gò bó như vậy, cô ấy thấy vô cùng sợ hãi.

Sự khác biệt giữa Gia Giai và Lý công tử cũng dần lộ ra, Gia Giai thích ăn hàng quán ven đường, còn Lý công tử lại nghĩ rằng những thức ấy vừa mất vệ sinh vừa không an toàn, làm sao nuốt nổi? Thỉnh thoảng anh ấy cũng gắng gượng đưa Gia Giai đi ăn, nhưng không bao giờ động vào những thứ đó cũng thường nhắc Gia Giai sau này không nên tới những chỗ như vậy. Trong khoảng khắc đó, Gia Giai bỗng nhận ra hai người quả thực ở hai thế giới khác nhau, cô ấy không đủ sức để hòa mình vào thế giới của anh ấy, cũng không đủ sức để anh ấy bước vào thế giới của mình, nếu cố chấp leo lên cuộc sống của anh ấy thì cũng không có kết cuộc tốt đẹp.

Sau khi chia tay, Lý công tử từng tìm tới Gia Giai nhưng cô ấy không chịu gặp. Tôi hỏi cô ấy "Không lưu luyến sao?"

Gia Giai nhìn bụi hoa sâm bụt ngoài cửa sổ, vẻ mặt nuối tiếc mà mơ màng "Lưu luyến, lưu luyến lắm chứ, nhưng tớ biết tớ không xứng với người đàn ông như vậy, ngoài buông tay thì tớ đâu còn lựa chọn nào khác, nếu không tất cả sẽ trở thành bi kịch cho cả hai"

Đúng vậy, Gia Giai chỉ có bằng đại học, tiếng Anh bập bõm chứ đừng nói là tiếng Pháp, tiếng Đức. Cho tới bây giờ, cô ấy còn chưa phân biệt được hai bản nhạc của A Comme Amour và Mariage D'Amour. Với cô ấy thì trứng cá muối và nấm cục truffle là những món khó ăn nhất. Lý công tử đã quen với cuộc sống ấy, nhưng Gia Giai cảm thấy nó quá khổ sở.

Tôi rất khâm phục sự tỉnh táo ấy nhưng cũng nuối tiếc " Cậu thấy cậu không thể theo kịp cuộc sống của anh ấy, nhưng anh ấy đã sẵn sàng chiều theo cuộc sống của cậu"

Gia Giai cười khổ " Không ích gì đâu, tớ cũng chấp nhận sống theo cuộc sống của anh ấy, nhưng tớ không làm được, anh ấy cũng không thể làm được, huống chi anh ấy đã vốn sống như vậy, sao tớ có thể ích kỉ kéo anh ấy xuống bằng tớ cơ chứ?"

Gia Giai vừa ôm tôi vừa khóc nức nở, từ đó cô ấy dành chôn sâu tình cảm này vào lòng. Một năm sau, cô ấy quen được một bạn trai bình thường, sống những ngày đơn giản, mà bình thường nhiều người nuối tiếc thay cho Gia Giai, nhưng Gia Giai nghĩ người đàn ông như vậy mới phù hợp với mình.

Mấy năm sau, lại tới mùa hoa sâm bụt nở, Gia Giai mới lại nhắc đến chuyện tình năm xưa, cô ấy nói " Tuy thỉnh thoảng thích một bộ quần áo rồi chợt nhận ra mình không đủ tiền mua, tớ sẽ nhớ lại khoảng thời gian ấy, nhưng tớ phải thừa nhận rằng dù có nỗ lực tới mấy tớ cũng không thể vươn tới một cuộc sống như vậy. Có lẽ người khác sẽ nghĩ tớ không đủ cố gắng, nhưng tớ biết, không phải ai cũng có tài năng siêu việt, năng lực của tớ có hạn, tớ chỉ có thể sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình. Dù có mơ mộng hão huyền thì sớm muộn gì tớ cũng bị ném về thực tại mà thôi"

Từ bỏ một người bạn trai như Lý công tử, rất nhiều người đều thầm cảm thấy Gia Giai thật ngu ngốc, nhưng giờ phút này tôi cảm thấy Gia Giai thông minh hơn tất cả chúng tôi. Cô ấy có thể

thần nhiên đối mặt với khuyết điểm của bản thân, thừa nhận mình không đủ điều kiện để xứng đôi với duyên phận trời cao ban tặng, cô ấy chấp nhận hạ thấp tiêu chuẩn xuống trình độ mà mình có thể nắm bắt được, điều đó vừa quyết đoán vừa thông tuệ.

Thế gian này có quá nhiều người- kể cả tôi- quá ảo tưởng về bản thân, nếu đứng ở vị trí của Gia Gia, liệu tôi có dũng khí để từ chối một cuộc sống không tương xứng với mình hay không? Tôi nghĩ chưa chắc mình đã nhìn xa trông rộng như vậy, ít nhất thì ở những năm hau mươi mấy tuổi, tôi không thể, rất có khả năng tôi sẽ không muốn buông tay, mà dốc sức lực để thử một lần.

Phần lớn nỗi đau trong đời đều đến từ việc mộng tưởng không tương xứng với năng lực. Hầu hết mọi sự chế giễu cũng bắt nguồn từ nguyện vọng không tương xứng với khả năng. Nhiều cô gái than thở với tôi, cô ấy muốn lấy một người đàn ông thế này thế kia, nhưng mọi người lại khuyên cô ấy nên nhìn thẳng vào thực tế, kể cả cha mẹ cô ấy cũng nghĩ cô ấy đang hoang tưởng, nhưng muốn lấy một người đàn ông xuất chúng thì có gì là sai?

Tôi nghĩ, nếu hôn nay Phạm Băng Băng nói cô ấy muốn lấy một người xuất sắc, thì người khác không những không chế giễu mà còn hâm mộ người đàn ông mà cô ấy muốn lấy! Nói thẳng ra là, vấn đề chỉ nằm ở việc năng lực có tương xứng với nguyện vọng hay không. Nếu tương xứng thì đó là vấn đề lựa chọn, nếu không tương xứng vậy đó là vấn đề về sự ảo tưởng.

Bởi thế, mỗi khi có người hỏi tôi chuyện này, tôi luôn trả lời như sau "Dù bạn muốn sống thế nào thì đó cũng là nguyện vọng của bạn, nhưng khi bạn có nguyện vọng, nguyện vọng cũng sẽ đề ra yêu cầu với bạn, bạn có thể tỉnh táo phân tích xem, chính mình có đủ năng lực để phù hợp với các yêu cầu đó không, sau đó bạn sẽ nhận được đáp án."

Trong cuộc sống của tôi, tôi cũng rất nhiều nguyện vọng, thậm chí có nguyện vọng giống như một giấc mộng hảo huyền. Ví dụ như ngày bé tôi muốn đóng vai nữ hiệp hành tẩu giang hồ cuối cùng quy ẩn nơi rừng núi với người mình yêu. Nhưng tôi biết, đấy chỉ là ảo tưởng mà thôi, tôi vừa không có nhan sắc xinh đẹp khó quên lại vừa không có diễn xuất xuất chúng, chỉ có thể đứng ngoài màn ảnh mà ngắm người ta thôi.

Từng có một cô bé khá ưa nhìn than thở với tôi " Những người không xinh đẹp bằng em lại lấy được chồng tốt hơn em, mà tới giờ em vẫn không tìm được ai làm em hài lòng quá đáng hơn là thu

nhập của họ cũng cao hơn em, ông trời thật không công bằng"

Vốn liếng của một người không chỉ là nhan sắc, mà còn nằm ở rất nhiều phương diện khác, nếu chỉ nhìn thấy ưu điểm của chính mình, mà không nhìn thấy sở trường của người khác thì thật là đáng thương.

Mẹ tôi có một bà bạn gần sáu mươi tuổi rồi, bà ấy chán ghét chồng mình gần như cả cuộc đời. Hóa ra thời trẻ bọn họ cùng sống ở một thị trấn, ban đầu họ đều giống nhau, nhưng sau thập niên 80, sự cân bằng này bị phá vỡ, có người xuống biển kinh doanh kiếm được rất nhiều tiền, có người nhận thầu công trường rồi cũng trở nên giàu có. Thấy các bà chị ai nấy đều phát lên, bà ấy vô cùng bức bối, luôn cho rằng mình lấy lầm người.

Nhưng tôi biết, bà ấy không lấy nhầm người đâu, bởi dù bà ấy lấy bà nhiêu chồng, thì cuộc sống của bà ấy cũng chẳng khác hiện tại là bao. Bà ấy thấy chị em phát lên nhưng không nhận ra khi chồng người ta thấy bại, người ta ở bên cạnh an ủi chồng, cùng chồng vượt qua khó khăn, còn bà ấy thì suốt ngày sỉ nhục chửi rủa chồng mình. Bà ấy đòi hỏi như các chị em, nhưng không làm được như các chị em.

Thừa nhận bản thân thua kém là một việc vô cùng khó khăn. Ai cũng muốn cuộc sống của mình thoải mái sung sướng không ai thích khổ sở vất vả. Nhưng có một phương pháp dễ áp dụng, ấy là ánh chừng nào năng lực bản thân có đủ để đạt được nguyện vọng của mình hay không. Khi phát hiện ra năng lực không tương xứng với nguyện vọng, có thể tỉnh táo khách quan mà ý thức được bản ngã- đó là đẳng cấp mới của trí tuệ.

Mỗi chúng ta cuối cùng sẽ sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình.

Chương 16

BẠN THÂN YÊU ƠI, BẠN KHÔNG THỂ CHIẾM MỌI THỨ TỐT NHẤT TRÊN ĐỜI.

Trong buổi họp mặt bạn bè, mọi người vui vẻ trò chuyện, chỉ có N rầu rĩ ngồi một mình, mọi người bèn ân cần hỏi cô ấy gặp vấn đề gì.

N nói, công ty của cô ấy đang thành lập một bộ phận mới, lãnh đạo có ý định chuyển cô ấy tới phụ trách, họ đã đề xuất cô ấy rồi, bộ phận mới được thành lập để bắt kịp xu hướng thương mại điện tử, tương lai khá khả quan, hơn nữa lương cũng được tăng lên khá nhiều.

Sau khi N kể xong, tôi thấy đây là một cơ hội hiếm có, nếu làm tốt có thể mở ra một chân trời mới ở công ty, chắc chắn trong hai năm tới cô ấy sẽ được thăng chức thành giám đốc bộ phận. Quan trọng hơn là N từng nói với tôi không chỉ một lần rằng cô ấy rất muốn có cơ hội để phát triển sự nghiệp.

Ai cũng tỏ vẻ khó hiểu, vì cơ hội tốt như thế đương nhiên không thể để vuột mất rồi!

N bần khoản nói với chúng tôi về nỗi lo âu của mình. Bộ phận mới đúng là có sức hút, nhưng vì mới thành lập có rất nhiều nghiệp vụ cần mở rộng, lãnh đạo nói rõ vị trí mới yêu cầu phải đi công tác thường xuyên, nên muốn N suy nghĩ thật kỹ rồi đưa ra câu trả lời chắc chắn.

N muốn nắm chắc trong tay cơ hội này, nhưng lại sợ thường xuyên đi công tác sẽ rất mệt mỏi, bèn về nhà hỏi ý kiến gia đình. Nhưng cô không nhận được sự ủng hộ, chồng cô ấy sợ cô ấy

thường xuyên đi công tác thì không thể chăm lo cho gia đình, con họ mới học tiểu học thôi, đang ở thời kì rất quan trọng. Còn con cô ấy càng phản đối mạnh mẽ hơn. Nó không muốn mẹ thường xuyên vắng nhà, bởi như vậy thì không có ai tắm rửa và kiểm tra bài tập cho nó. Nhưng năm ngoái vì muốn cho con được học ở ngôi trường tốt nhất, nên vợ chồng đã dốc toàn bộ vốn liếng để mua một ngôi nhà gần trường học (*) tới nay vẫn còn nợ rất nhiều tiền. Nếu chuyển tới bộ phận mới thì có thể giảm gánh nặng sinh hoạt, mỗi lựa chọn đều có mặt lợi và hại, bởi vậy N mới không biết nên lựa chọn thế nào.

"VẬY CẬU CỨ NGHĨ KĨ ĐI!" Người trưởng thành biết nên dừng lại ở đâu, biết cách kiểm chế, biết rằng không nên tham dự vào lựa chọn của người khác, dù trong lòng có rất nhiều đề nghị nhưng chúng tôi lựa chọn im lặng.

N đưa mắt nhìn tôi, tôi chỉ nói "Hãy tôn trọng lựa chọn của cậu, dù cậu lựa chọn thế nào tớ cũng ủng hộ cậu"

Chuyện này làm tôi rất khó xử, nếu tôi đề nghị N chọn chuyển bộ phận, chắc chắn sẽ đối đầu với chồng và con cô ấy, ngộ nhỡ gia đình cô ấy xảy ra vấn đề thì chúng tôi không thể làm bạn được nữa, còn nếu tôi đề nghị N tiếp tục sống như hiện tại, vậy tôi không thể giúp cô ấy giảm bớt gánh nặng sinh hoạt, càng không thể vô về tâm trạng đang xao động của cô ấy. Vì vậy tôi quyết định im lặng.

Xã hội ngày nay yêu cầu cao về phụ nữ hơn bất kì thời đại nào. Ở cổ đại, một cô gái chỉ cần chăm chồng chăm con, lo việc nhà là đã hoàn thành bốn phận của mình. Nhưng thời hiện đại thì như vậy chưa đủ, phụ nữ vừa phải chăm chồng chăm con, lo việc nhà vừa phải gánh vác trách nhiệm xây dựng gia đình, không hoàn thành tốt việc nào cũng bị chỉ trích.

Bởi vậy tôi hiểu tại sao N lại băn khoăn, nhưng là một người trưởng thành, trước tiên chúng ta phải biết lựa chọn, thế gian này không có chuyện gì vẹn cả đôi đường, nếu có được thì ắt phải trả giá và hi sinh. Nếu chọn phát triển sự nghiệp ắt phải đối mặt với nỗi lo gia đình. Xã hội không mấy khoan dung với nữ cường nhân. Dù một phụ nữ có sự nghiệp thành công tới đâu, song nếu không chăm lo gia đình thì cha mẹ chồng, chồng, con, thậm chí những người không liên quan đến cô ấy- đều sẽ chỉ trích cô ấy không làm tròn trách nhiệm, thậm chí dù sự nghiệp của cô ấy có thành tựu rực rỡ, nhưng nếu cô ấy có hôn nhân thất bại thì thành công của cô ấy không còn giá trị gì nữa, cô ấy sẽ phải gánh chịu sự chỉ trích

từ cả đàn ông và phụ nữ.

Còn nếu phụ nữ lựa chọn một dạ chăm sóc cho gia đình, cũng sẽ gặp rất nhiều rủi ro. Ngoài việc sau này có thể không có tiếng nói chung với chồng, dẫn đến gia đình rạn nứt, thì cô ấy có khó thể thích nghi với xã hội và không còn năng lực mưu sinh, đó là vấn đề lớn cần suy ngẫm. Rất nhiều phụ nữ vì gia đình mà nghỉ việc, hoặc chuyển tới những chức vụ nhàn nhã hơn. Họ giải quyết mọi chuyện trong nhà đầu ra đó, nhưng thường không được tôn trọng, bởi trong mắt người khác đó là một công việc tằn phào, chồng không nhận ra cô ấy đã vất vả thế nào, còn con cái thì chê cô ấy lảm lời. Đôi lúc cô ấy cũng sẽ hối hận, vì ngày xưa lại từ bỏ một cơ hội tốt như vậy chứ?

Nhưng bạn thân yêu ơi, dù xã hội này có bất công tới đâu, có đối xử vô lý với phụ nữ tới đâu thì chúng ta vẫn phải chọn một hướng đi cho cuộc sống phải không? Khi trở ngại ập tới thì mọi băn khoăn lo lắng đều không có ích gì, chúng ta buộc phải nhìn thẳng vào vấn đề và cố gắng đưa ra cách giải quyết phù hợp.

Giống như N, nếu cô ấy chọn chuyển bộ phận, cô ấy có thể vừa làm tốt công việc vừa cố gắng trao đổi với chồng và con để họ hiểu và giúp đỡ cô ấy. Nếu cô ấy đã làm mọi điều mà họ vẫn không thể thông cảm chi sự lựa chọn này, vậy cô ấy nên chấp nhận kết quả đó, hoặc là từ bỏ cơ hội. Nhưng nếu chọn không chuyển bộ phận, vậy cô ấy sẽ phải tiếp tục gánh chịu áp lực từ việc trả nợ tiền nhà, dù tạm thời chồng con đều hài lòng cô ấy, nhưng cô ấy vẫn sẽ phải đối mặt với những nỗi lo chực chờ trong tương lai và nội tâm xao động của mình. Lựa chọn nào của cô có mặt lợi và mặt hại, rất nhiều người thầm cảm thán : Sao không gộp hai lựa chọn thành một? Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, thế gian kiếm đâu ra chuyện vẹn cả đôi đường như thế, chúng ta phải liên tục gánh vác, liên tục trưởng thành, trong quá trình này chúng ta sẽ đánh mất, sẽ phải bỏ lại rất nhiều thứ, đó là con đường mà mọi người trưởng thành đều phải đi qua.

Có lẽ sẽ có phụ nữ cân bằng được hai yếu tố gia đình và sự nghiệp, nhưng đâu ai biết cô ấy phải nỗ lực hơn người khác bao nhiêu lần?

Hai ngày trước, có một người tớ gặp tôi bàn về việc hợp tác. Cô ấy là dân văn phòng, thấy tôi kinh doanh ngọc bích rất phát đạt nên cô ấy cũng muốn thử, nhưng vì yêu cầu kiến thức chuyên nghiệp và trình độ kiểm nghiệm ngọc bích quá cao nên không thể tự đi chọn hàng được. Phương án hợp tác của cô ấy như sau: Cô ấy lấy hàng từ chỗ chúng tôi, mang về tiêu thụ, nếu bán được thì cô ấy sẽ

chia thêm một tỷ lợi nhuận nhất định cho tôi, dựa trên số vốn trước đó. Còn nếu không bán được, cô ấy sẽ đổi một số hàng khác để mang về tiêu thụ tiếp.

Tôi từ chối đề nghị này một cách uyển chuyển nhưng rất kiên quyết. Thấy cô ấy tỏ ra khó tin " Cậu có thêm một người bám hàng giúp, có tổn thất gì đâu?"

Tôi mỉm cười cũng không nói cho cô ấy biết, bởi vì cô ấy lấy đi một số hàng hóa, nên tôi sẽ phải tốn thêm cả triệu tệ để có hàng bán bán cũng không nói với cô ấy rằng làm vậy thì tôi chẳng cần hợp tác với cô ấy, tôi thà tuyển một nhân viên sale còn hơn.

Nhưng lí do thực sự khiến tôi từ chối đề nghị là bởi tôi viết, một người chỉ muốn hưởng lợi mà không đối mặt với nguy hiểm thì nhất định không phải đối tác tốt, còn tôi không phải thánh nhân mà đi gánh chịu nguy hiểm thay người khác. Bên cạnh đó, trong tình huống nguy hiểm, sự nỗ lực và nhiệt huyết của một người chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thực ra trong xã hội này rất công bằng, bạn muốn thành tựu lớn bao nhiêu, bạn phải đối mặt với nguy hiểm và áp lực lớn nhường nào, bạn sẽ nhận được thành tựu lớn nhường ấy. Trên đời này không có "con cưng" Thượng đế, bạn không thể chiếm hết mọi thứ tốt về mình được đâu.

Chương 17

THỨ MÀ BẠN CHO LÀ "LƯƠNG THIỆN" THỰC RA LÀ SỰ "ĐỘC ÁC" KINH KHỦNG NHẤT

Hôm qua, khi mẹ tôi gọi điện cho tôi, bà có kể một chuyện. Ở gần nhà bà có xảy ra một vụ giết người, nạn nhân là một người phụ nữ gần sáu mươi tuổi, bị hung thủ quăng xác xuống sông. Một người đi câu phát hiện ra vội báo cảnh sát. Ở vùng quê nhỏ xuất hiện một chuyện như vậy thực sự gây chấn động, danh tính nạn nhân mau chóng được tra xét, khi còn sống nạn nhân là công nhân vệ sinh, mấy năm trước chồng qua đời do tai nạn, chỉ có một cậu con trai duy nhất đã lập gia đình và sinh hai con. Lúc còn sống nạn nhân rất tốt bụng và hiền hòa, chưa từng gây gỗ mâu thuẫn với ai, chăm chỉ làm lụng, thu nhập hàng tháng không cao nhưng sống rất tiết kiệm và yên phận, thỉnh thoảng cũng gửi tiền giúp đỡ gia đình con trai. Một người phụ nữ khắc khổ là thế, chẳng ganh đua với đời, rốt cuộc ai đã giết bà ấy? Là vì báo thù hay giết nhầm?

Cảnh sát địa phương lập tức triển khai việc điều tra, anh trai nạn nhân nói em gái mình sống rất đơn giản, chắc chắn không gây thù với ai, con trai duy nhất cũng nói khoảng mấy ngày không gặp mẹ, ngờ đâu mẹ đã bị người ta sát hại.

Vụ án mau chóng được đưa ra ánh sáng, kết quả khiến nhiều người kinh hạ, qua chứng cứ của cảnh sát, hung thủ là con trai duy nhất của nạn nhân, hệ thống camera theo dõi đã quay lại toàn bộ quá trình hắn ta quăng xác mẹ mình xuống sông.

Chứng cứ rành rành trước mắt nên hung thủ không thể chối cãi. Người ta không khỏi thắc mắc rốt cuộc là vì sao hung thủ lại ra tay sát hại người mẹ ruột thịt của hắn?

Bí ẩn mau chóng bị vạch trần, người mẹ này chỉ có một cậu con trai, tuy thu nhập của bà ấy không nhiều nhưng luôn sống kham khổ tiết kiệm để gửi tiền trợ cấp chi con quanh năm. Cách đây không lâu, cậu ra đòi bà ấy bảy ngàn tệ, bà ấy không có nhiều tiền như vậy, nên đành vay mượn họ hàng đồng nghiệp để cho con trai. Mấy bữa trước, cậu ta lại đòi bà ấy tám ngàn tệ, lần nay bà không đáp ứng yêu cầu của hắn ta nữa. Thế là trong cơn nóng giận, hắn đã đâm mẹ mình mấy nhát dao, rồi quăng xác xuống sông, sau đó tiếp tục sống một cách thản nhiên, hoàn toàn không có điểm gì bất thường.

Sau khi vụ án bị vạch trần, cả vùng quê nhỏ đều mắng chửi đứa con này là đồ cặn tàu ráo máu, vô lương tâm, không bằng súc vật, nên bị băm ra hàng trăm mảnh. Mẹ tôi cũng nói qua điện thoại với tôi "Đúng là đồ vô nhân tính, đến mẹ ruột của nó mà nó còn giết được, trời không tha cho nó đâu"

Tôi rất thương cảm với người mẹ đã khuất, cũng cực kì căm ghét đứa con trai đã sát hại mẹ mình. Nhưng trước hết bất kì sự việc nào, chúng ta đều nên xem xét từ nhiều góc độ. Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như thế. Họ sống rất lương thiện, sống cần kiệm cả đời, chưa bao giờ làm việc trái lương tâm, khi được người khác xin giúp đỡ họ sẽ dốc hết sức lực ra để hỗ trợ, vì con cái mà chấp nhận hi sinh cuộc đời của mình. Dù hành vi của con họ cực kì quá đáng, khiến họ thương tâm hết lần này đến lần khác, nhưng khi con cái đưa ra yêu cầu, cho dù là vượt quá năng lực của họ, họ cũng sẽ cố gắng hết sức để làm chúng hài lòng. Khi có người nhắc họ không nên làm vậy, họ sẽ trả lời với hình tượng một người mẹ thương con hết mực " Dù sao cũng là máu mủ ruột rà! Không thể khoanh tay đứng nhìn được"

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như sau : Năng lực của họ rất khá, là trụ cột gia đình, thường được mọi người trong nhà ỷ lại, đôi lúc họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều yêu cầu rất quá đáng, thực lòng bọn họ cũng rất căm ghét chúng vì tình thân, vì danh tiếng, vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, họ vẫn sẽ chấp nhận các yêu cầu ấy. Nhìn những người thân ngày càng vô dụng và ỷ lại mình, họ sẽ cảm thấy rất ngột ngạt.

Trong mắt nhiều người, bọn họ hiền lành, trọng tình trọng nghĩa, nhưng thực lòng thì chính những người này đã tạo nên vô số kẻ ăn cháo đá bát.

Ví dụ như người mẹ đã khuất kia, bà ấy yêu con trai vô cùng, dù yêu cầu của con bà ấy có quá đáng tới đâu, nhưng chỉ cần hắn

muốn, chỉ cần bà ấy có, bà ấy sẽ không bao giờ từ chối. Trong mắt đứa con trai, mẹ hẳn chưa bao giờ từ chối hẳn, hẳn đòi hỏi quen rồi, cũng quen với việc mẹ hẳn luôn yêu thương hẳn, nhưng bà ấy không dạy cho hẳn cũng phải đi, cũng phải yêu thương cha mẹ mình. Bà ấy đã dùng tình mẹ và sự lương thiện để đẩy chính mình vào chỗ chết. Xét về góc độ này, người mẹ ấy cũng có một phần trách nhiệm.

Cuối năm ngoái, họ ngoại tôi đã xảy ra một chuyện lớn, anh họ gần bốn mươi tuổi của tôi đã vay nặng lãi phải bỏ trốn. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vừa mắng anh ta vừa tìm cách giải quyết sự việc. Tôi lại chẳng ngạc nhiên chút nào, đây là một chuyện sớm muộn. Từ sáu, bảy năm trước anh ta đã nợ vài chục ngàn tệ, cha mẹ và người thân trả giúp anh ta hết lần này đến lần khác. Mấy năm qua, anh ta lần lượt bán sạch của cải trong nhà, bởi vậy lần này cha mẹ anh ta cũng không trả hộ anh ta được nữa.

Vài ngày sau, cậu tôi tới gặp mẹ tôi, hi vọng bà ấy có thể ra tay giúp cháu mình. Thực ra cậu biết mẹ tôi nào có khả năng ấy, cậu chỉ mong mẹ tôi nói với chúng tôi mà thôi. Nhìn mái tóc hoa tâm và hai mắt đỏ ửng của cậu, tôi cũng rất đau lòng, nhưng tôi thấy kết quả này là do họ dung túng mà nên.

Tôi luôn cho rằng, nếu bọn họ giữ vững nguyên tắc ở lần đầu tiên thì sự việc sẽ không thành ra thế này. Cậu ghen ngào nói "Biết làm sao bây giờ? Không lẽ nhìn nó chết ư? Dù sao cũng là con trai của mình"

Câu này rất có lý, cha mẹ thì sao có thể bỏ mặc con mình chịu khổ! Nhưng người tỉnh táo đều hiểu rằng : Nếu mặc kệ thì anh họ cũng chẳng chết đâu, nhưng nếu tiếp tục giúp anh ta thì sẽ khiến anh ta đi vào chỗ chết.

Tối hôm đó, mẹ tôi bèn nói với chúng tôi suy nghĩ của ấy, mong chúng tôi có thể giúp đỡ cậu, nhưng từ chối ngay. Mẹ tôi giận lắm, bà cho rằng tôi không trân trọng tình thân, thấy chết không cứu, bà giận tôi rất nhiều ngày.

Sau đó, mẹ tôi vô tình biết được tôi và chồng tôi đang giúp các em nhỏ vùng cao đi học, bà nghi hoặc hỏi tôi " Rốt cuộc con là người vô tình hay là có tình sao con có thể giúp đỡ những đứa trẻ mà con chưa gặp bao giờ, nhưng lại không chịu giúp anh họ ruột thịt của con?"

Tôi không giải thích, vì trong lòng mẹ tôi thì tình thân quan trọng

hơn đạo đức đúng sai, cả dòng họ của mẹ tôi đều theo quan niệm này.

Chồng tôi hỏi tôi, nếu anh họ tôi không nợ mấy triệu tệ nà nợ mấy vạn tệ, liệu tôi có giúp hay không.

Bởi thế, tôi nghĩ tới một vấn đề khác, thái độ của rất nhiều người với một sự việc không phải vì bản chất đúng sai của nó, mà là vì mức độ lớn nhỏ của sự việc, nếu chuyện nhỏ thì mấy câu là ổn rồi. Nhưng rồi sẽ có một ngày, chuyện nhỏ hóa lớn, mà kẻ gây ra chuyện lại chính là những người "lương thiện" kia.

Tôi từng học tâm lý học một thời gian, có thể diễn giải được nguyên nhân sâu sắc đằng sau sự "lương thiện" này. Nhìn từ bên ngoài, một con người tỉnh táo nhận rõ thị phi đúng sai thường phải chịu sự hiểu lầm và chỉ trích của người khác, nhưng làm một người "lương thiện" thì không phải đối mặt với điều đó. Dù một số người có đặt ra nghi vấn với hành vi "lương thiện" thì cũng có một nhóm người khác biện hộ cho nó. Thực lòng mà nói thì một người sống có nguyên tắc sẽ thường xuyên bị nội tâm giày vò, người không đủ mạnh mẽ sẽ rất dễ thỏa hiệp. Nếu nói bạn chọn làm một người "lương thiện", thì chi bằng nói bạn đang thua chính mình.

Có người từng nói : Những thứ ác độc nhất thế gian thường hoành hành trên danh nghĩa của sự lương thiện.

Khi sự lương thiện đánh mất nguyên tắc, có lẽ nó còn tàn độc hơn cả cái ác thuần túy. Đáng sợ ở chỗ nó mang vỏ bọc lương thiện, dễ dàng nhận được sự thông cảm và bao dung từ nhiều người khác, sau đó khiến quan niệm này nhân rộng. Với những cái ác hiển hiện như đứa con trai nọ, mọi người đều ghê tởm hành vi của hắn, không ai cổ vũ hành vi này cả, bởi vậy không sự ác độc của hắn sẽ không lan ra, còn người mẹ kia- dù trong chuyện này bà có trách nhiệm rất lớn, nhưng hầu hết mọi người đều không nỗ lực truy cứu trách nhiệm của bà ấy, thậm chí còn cảm khái một câu : Thương thay lòng cha mẹ!

Sự lương thiện bất nguyên tắc chính là cái ác to lớn nhất thế gian, ní nguy hại ở chỗ làm xáo trộn khả năng phán đoán của chúng ta, thậm chí còn mất đi lý trí. Cái ác hiển hiện rất dễ nhận ra, nhưng sự lương thiện "rẻ tiền" này lại khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào, tiến thoái lưỡng nan. Từng có một đám buôn người bị bắt, nhúng vãi có người thương hại chúng " Cũng vì miếng cơm manh áo mà thôi, không ai muốn làm chuyện như vậy chứ?"

Thế gian này luôn có vô vàn người lương thiện, nhưng lại thiếu người lí trí và giỏi kiểm chế. Khi sự lương thiện bất nguyên tắc hoành hành ngang ngược, nó sẽ trở thành cái ác độc địa nhất, bởi vì nó mượn danh nghĩa lương thiện để tạo nên vô số kẻ thủ ác.

Chương 18

KHÔNG CÓ CUỘC SỐNG CỦA AI LÀ KHÔNG KHỔ SỞ

Gần đây, có một cô bé 9x xinh xắn nói với tôi, cô ấy rất muốn chuyển việc, công viên hiện giờ là sale sản phẩm gia dụng, có những khách hàng gặp một chút là chửi mắng ầm ĩ, hơn nữa phải thường xuyên tăng ca, lương lại không cao, cô ấy cảm thấy không đáng.

Tôi hỏi cô bé muốn tìm một công việc như thế nào, cô ấy đáp "Tốt nhất là lương cao hơn, thời gian thoải mái hơn, công việc nhàn nhã hơn, quyền lực hơn, được tôn trọng hơn" Tôi cười trêu cô ấy "Để chị nghĩ xem công việc nào phù hợp với yêu cầu của em, chị thấy chúc Tổng Giám Đốc công ty em đáp ứng khá tốt yêu cầu này đây"

Cô ấy phụng phịu "Chị Văn Tình xấu quá đi, chúc Tổng giám đốc làm sao tới lượt của em chứ, mà Tổng giám đốc cũng chẳng dễ làm, em thấy nhiều lúc ông ấy bận họp tới cơm cũng không kịp ăn, khổ lắm chứ bộ"

Tôi nghĩ ai cũng khổ cả thôi, mỗi người khổ một kiểu trên thân thể, có người khổ tinh thần, nhưng không có cuộc sống của ai là không khổ sở.

Cô bé nọ nghi ngờ tôi "em thấy chị có khổ đâu, thời gian tự do, ngày ngày có cả đồng chây báo trước mặt, vừa tao nhả vừa nhiều tiền, rảnh thì viết văn. Hơn nữa chị còn có một ông chồng tốt, thường xuyên đưa chị đi du lịch khắp thế giới, nếu em mà được như chị thì em hạnh phúc lắm"

Cô bé ấy nghĩ vậy cũng không có gì lạ, xung quanh tôi có rất nhiều bạn bè cảm thấy cuộc sống của tôi rất hoàn mỹ, có thể làm điều

mình thích, không có nỗi lo tiền bạc nhưng họ không biết nó chỉ là bề nổi mà thôi. Mặt trái của cuộc sống này là gì? Kinh doanh châu báu cần kiến thức chuyên môn rất cao, khi chọn hàng thì không ai có thể giúp được mình dù lạnh dù nóng tới đâu tôi cũng phải đích thân tới nguồn cung ứng để chọn hàng, một ngày chọn tốn bảy tám tiếng là điều quá bình thường. Lúc mới bắt đầu làm, có người cùng nghề hỏi tôi :Nghề làm ngọc cực kì vất vả chứ không sung sướng như người ta tưởng, cô có chịu nổi không? Lúc đó tôi nghĩ bọn họ nói quá lên, nên luôn miệng đáp có. Sau đó tôi mới biết, bọn họ không những không nói quá mà thực tế công việc còn khổ hơn những gì họ nói cả trăm lần, rất nhiều lần tôi suýt bỏ cuộc. Những thứ mọi người nhìn thấy, chỉ là những viên ngọc đã được chế tác hoàn mỹ, còn tôi thì xuất hiện trước mặt họ với sườn xám, châu báu, bàn luận kinh doanh, ung dung kiểm tiền.

Người hâm mộ công việc viết văn của tôi còn nhiều hơn nữa, bởi vì có thể xuất bản cuốn sách thuộc về riêng mình là chuyện vinh dự biết bao, không chỉ có tiền nhuận bút mà còn có thể nổi tiếng, ngộ nhỡ sách có bán chạy, vậy thì tôi vừa có cả danh vừa có cả lợi điều này thực sự quá hấp dẫn. Những độc giả thường đọc sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra, trước đây có một thời điểm một năm tôi viết được ba bốn cuốn sách, nhưng bây giờ mỗi năm chỉ viết một cuốn. Bởi vì viết văn cần tập trung vào màn hình máy tính trong thời gian dài, mắt vừa khô vừa đau, thị lực giảm sút, thường xuyên hoa mắt chóng mặt, nhất là eo, ngồi nhiều khiến eo tôi đau nhức. Thấy vậy, chồng tôi đành kiểm soát thời gian sáng tác của tôi. Nhưng những lúc nhà xuất bản yêu cầu sửa bản thảo gấp tôi vẫn sẽ thức đêm sáng tác. Có thể nói, mọi vinh quang đều phải đánh đổi cả mồ hôi nước mắt.

Nghe tôi nói xong, cô bé nọ vẫn không đồng tình " Chị Văn Tình ơi, em nghe nói lúc mới tốt nghiệp chị từng làm ở những công ty lớn, vị trí công việc cũng tốt, em nào may được như chị"

May mắn ư? Tôi tin rằng quả thật có một phần nhỏ do may mắn, lúc mới tốt nghiệp đại học, tôi không trải qua quá trình khổ nỗ lực hồ sơ khắp nơi mà trúng tuyển vào một cách thuận lợi.

Khi đó tôi cũng không thấy chuyện này có gì to tát, tới lúc quản lý nhân sự nói tôi mới biết.

"Em không biết à? Có rất nhiều người ứng tuyển vị trí của em, sau mấy vòng phỏng vấn hãy còn những vài chục người, trúng tuyển là rất khó"

Có lần, Tổng giám Đốc trò chuyện với tôi, tôi hỏi ông ấy " Ngày trước vì sao chú lại tuyển cháu ạ? Lúc đó vị trí này cần có kinh nghiệm, mà cháu không hề có" Tổng giám đốc cười ha hả, rồi cho tôi một lý do khiến người khác hoàn toàn tin phục " Ở vòng cuối cùng còn lại ba người, hai người kia đều có kinh nghiệm làm việc, đây là điểm yếu của cháu, nhưng cuối cùng chú vẫn chọn cháu, vì cháu tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng. Có lẽ cháu sẽ nghi Đại Học không thể hiện điều gì, nhưng ít nhất nó cũng chứng minh hai chuyện. Thứ nhất, năng lực học tập của cháu rất tốt, còn kinh nghiệm cháu chỉ cần làm việc vài năm là có. Thứ hai có thể thi đỗ trường đại học danh tiếng, chứng tỏ cháu học tập rất chăm chỉ. Cháu có thể hoàn thành một cách xuất sắc việc học của mình, chứng tỏ cháu biết thời điểm nào mình nên làm gì"

Ngày trước tôi từng oán trách chế độ thi cử, than vãn học hành cực khổ, nhưng giờ phút này, tôi thấy mọi khổ cực đều là xứng đáng, bởi nó khiến tương lai của tôi ngày càng rộng mở.

Những người thành đạt đều phải chịu vô vàn gian khổ trên con đường của họ, có danh nhân từng nói " Chịu khổ ít, thành tựu ít, chịu khổ nhiều, thành tựu nhiều, trước đây tôi thực sự thấy mọi thứ quá khổ sở, nhưng giờ quay đầu nhìn lại, tôi phải cảm ơn quãng thời gian ấy đã rèn giũa tôi"

Mấy hôm trước, khi tham gia họp mặt với bạn bè, mọi người trò chuyện về khoảng thời gian sau khi tốt nghiệp, có người ngày càng thấy cực khổ, nhưng có người làm ngày càng phát lên. Tôi ngầm quan sát, những người cực khổ trước đây sống rất an nhàn còn những người càng ngày phát lên thời kì đầu đều rất vất vả. Có người hỏi một cậu bạn tự khởi nghiệp " Khổ như vậy, có đáng không?" Cậu đó đáp " Đáng chứ, khởi nghiệp vốn là chuyện vất vả, nếu khởi nghiệp dễ dàng thì ai làm chẳng được, ai cũng có thể thành công"

Một người bạn khác nói" Đời đúng là không công bằng, đám con nhà giàu con ông cháu cha suốt ngày chơi bởi đàn đúm, sống xa hoa trụy lạc, có được những thứ tốt nhất trên thế gian nhưng chẳng cần phải nỗ lực gì hết"

Một thời gian sau, người bạn này nói với chúng tôi, bây giờ cậu ấy không ham mộ đám "con ông cháu cha" kia nữa, gần nhà cậu ấy xảy ra một bi kịch : Một cậu thiếu gia lái chiếc xe thể thao mà cha cậu mới mua cho, nửa đêm uống say, lao xe xuống sông mà chết.

Chúng tôi có quen một vị cao tăng, có lần chúng tôi tới thăm ông

ấy, chồng tôi liền kể với tôi " Cô ấy là kiểu người nhàn cư vì bất thiện, tiền con kiếm được đủ cho cô ấy sống vui vẻ thoải mái nhưng cô ấy cứ làm khổ chính mình, con thực sự không muốn cô ấy khổ cực như vậy"

Vị Đại Sư đó liền đáp " Thực ra thí chủ này có tuệ căn hơn con, cô ấy biết khổ trước sướng sau, đời ai cũng phải chịu một lượng khổ nhất định, giờ chịu khổ hết rồi thì sau này được hưởng phúc, nếu con thực sự yêu cô ấy thì đừng khiến cô ấy đánh mất phúc phận của mình"

Đại Sư ơi, con rất đồng tình với ngài, khổ cực ngày còn trẻ không tính là khổ cực, khổ cực ngày già mới tính là khổ cực

Chương 19

CHỈ CẦN BẠN DỪNG KHÍ GÁNH CHỊU MỌI KẾT QUẢ

Ngô Đồng là một người bạn trên mạng của tôi, tôi rất khâm phục chị ấy, lúc tôi bày tỏ lòng ngưỡng mộ, chị ấy ngạc nhiên nói "Em đùa chị đấy à, trong mắt người khác chị gặp cảnh chồng ngoại tình, nhưng còn yếu đuối mà chọn hàn gắn hôn nhân, đâu có gì đáng để em khâm phục"

Tôi nghe kể về chuyện Ngô Đồng vào thời điểm viết cuốn "Hôn nhân nhà giàu", khi ấy chị ấy nhắn với tôi, muốn kể cho tôi nghe chuyện của chị và lắng nghe cảm nghĩ của tôi về nó.

Thực ra câu chuyện của Ngô Đồng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một bức ảnh thu nhỏ trong rất nhiều cuộc hôn nhân khác. Chị ấy và chồng cùng tốt nghiệp thì tìm được một công việc rất tốt. Nhưng để chị ấy có một tương lai tốt đẹp hơn, chồng chị ấy quyết định khởi nghiệp với một người bạn. Chồng Ngô Đồng khởi nghiệp thành công, hai người mau chóng mua được nhà và xe riêng. Năm Ngô Đồng 30 tuổi, hai người họ quyết định sinh em bé, vì chồng và con, Ngô Đồng nghỉ việc ở nhà làm nội trợ. Một năm sau, bé con ra đời, công ty của chồng Ngô Đồng lại tiến thêm một bước nữa, Ngô Đồng rất hạnh phúc, hoàn toàn bắt đầu cuộc sống của một phu nhân nhà giàu.

Vì chồng không thích có người giúp việc trong nhà, nên nhà họ chỉ mời nhân viên vệ sinh theo giờ, mỗi ngày tới nhà quét dọn hai tiếng. Sáng sớm, Ngô Đồng sẽ dậy chuẩn bị bữa sáng, sau đó chơi với con, lúc xong ngủ thì xem TV hoặc lên mạng. Buổi trưa nấu cơm cho con ăn, buổi chiều dọn dẹp nhà cửa, buổi tối dù chồng có về hay không thì chị ấy cũng sẽ nấu bốn món mặn một món canh chờ anh ra.

Chồng chị ấy cũng không hách dịch hay tỏ thái độ chỉ vì chị ấy ở nhà nội trợ, nhất là mặt vật chất, anh ta cực kì hào phóng hàng năm đều đưa chị ấy và con ra nước ngoài nghỉ dưỡng. Ngô Đồng thấy cuộc sống như vậy cũng tốt, cô ấy vốn không phải người mạnh mẽ, chỉ mong cuộc sống vợ chồng bình thường mà thôi.

Thế rồi con chị ấy dần lớn khôn, Ngô Đồng cũng hạnh phúc suốt mười mấy năm, chị ấy thấy cuộc đời rất ưu ái mình : Có con ngoan ngoãn, chồng giỏi giang, mọi chuyện đều tốt đẹp, chị ấy cứ nghĩ rằng sẽ hạnh phúc như vậy tới cuối đời.

Cho đến một ngày, một người phụ nữ chặn Ngô Đồng ở khu nhà nói với Ngô Đồng rằng cô ta và chồng chị đã qua lại hơn một năm. Với Ngô Đồng, chồng chị ấy chỉ còn trách chứ không còn tình yêu.

Ngô Đồng nói với tôi, trong khoản khắc đó, chị cảm thấy cuộc đời như đóng băng, nghe thật kỳ dị nhưng đó là cảm nhận chân thật của chị ấy vào giây phút đó? Chị ấy không biết mình đã về nhà bằng cách nào, chị ấy buộc mình phải bình tĩnh, tỉnh táo cân nhắc cuộc sống tương lai. Dường như chồng Ngô Đồng cũng biết người phụ nữ kia tới tìm chị ấy, cũng thẳng thắn thú nhận, tỏ ú nếu chị không ly hôn thì anh ta sẽ kết thúc mối quan hệ với người phụ nữ kia.

Khi Ngô Đồng kể với tôi những chuyện này thì sự việc đã qua nửa năm, chị ấy lựa chọn tiếp tục hôn nhân

Tôi hỏi chị nửa năm qua chị ấy có ổn hay không?

Ngô Đồng thản nhiên nói với tôi, ban đầu khi phát hiện chồng ngoại tình, chị ấy rất muốn ly hôn, chị ấy rất muốn ly hôn, chị ấy rất muốn rời khỏi người đàn ông phản bội ngay tức khắc. Nhưng mười mấy năm qua, chị đã tách biệt với xã hội quá lâu, cũng đã quen với tháng ngày ăn sung mặc sướng. Chị ấy không đủ sức quay lại xã hội để phấn đấu, cuối cùng chị ấy chọn tha thứ cho chồng.

Tôi cảm phục Ngô Đồng bởi vì chị ấy nói với tôi mấy câu này.

Có người nghĩ chị tha thứ cho chồng là vì con, thực ra chỉ chị mới biết, chị có hai lựa chọn : Một là ly hôn từ bỏ cuộc sống sung sướng hiện tại, tương lai chị phải tự phấn đấu, đón nhận thử thách của cuộc sống; hai là tha thứ cho chồng, tiếp tục cuộc hôn nhân hiện tại, chịu đựng việc anh ta đã làm tổn thương chị. Không có lựa chọn nào dễ dàng. Quảng thời gian đó, chị đã đọc rất nhiều chuyện của người khác, có người chọn ly hôn, nhưng cũng không

thể vượt qua nỗi ám ảnh, có người chọn tha thứ nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ dằn vặt. Chị tự nhủ, dù lựa chọn thế nào thì cũng phải gánh chịu mọi hậu quả từ lựa chọn đó. Chị không có dũng khí và sức lực để ly hôn, chị chọn tha thứ cho anh ta. Anh ta nói anh ta sẽ chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia, nhưng thực ra chị cũng không tin, làm gì có chuyện chấm dứt là chấm dứt được ngay? Chẳng qua càng thêm cẩn thận và bí mật thôi, chị chỉ chờ đợi bọn họ phiền chán nhau. Khi chị chấp nhận gánh chịu mọi kết quả lựa chọn của mình, chị lại thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Chỉ cần chấp nhận kết quả, thì thực ra vẫn có thể bước tiếp trên con đường mình đã chọn. Từ đó, tôi bắt đầu sinh lòng kính phục Ngô Đồng. Tôi đã gặp rất nhiều bạn bè gặp sóng gió trong hôn nhân, sau cơn khủng hoảng ban đầu, hầu như họ đều lựa chọn tiếp tục hôn nhân. Nhưng họ thường u uất than thở "Sao tớ đã tha thứ cho anh mà anh ta vẫn tiếp tục tổn thương tớ?" "Chỉ cần nghĩ đến việc anh ta từng phản bội hôn nhân của chúng tớ là tớ chỉ muốn giết chết anh ta"

Nếu chọn ly hôn, trước tiên hãy tự hỏi chính mình có thể chịu đựng được lời xì xào của dư luận hay không, liệu có thể chấp nhận điều kiện sống không bằng trước kia hay không, có thể chịu đựng việc anh ta làm tổn thương bạn lần nữa hay không, nếu có thể, vậy không chọn ly hôn cũng không sao cả. Nhưng khó khăn nhất chính là người đã ly hôn tưởng rằng sẽ có tương lai mới chờ mình, nhưng rồi hiện thực khác xa tưởng tượng, hoặc người chọn tha thứ cho chồng, vốn tưởng anh ta sẽ biết ơn mình? Ngờ đâu nhận ra anh ta tiếp tục lừa dối mình, thế là càng thêm đau khổ.

Tôi có một người bạn là công chức nhà nước, không muốn làm việc từ 5 giờ sáng đến 9 giờ tối cả đời nên cậu ta đã quyết định mở một tiệm bánh ngọt, phục vụ riêng phân khúc khách hàng cao cấp. Sau khi tìm hiểu bước đầu, dự toán cầu đầu tư khoảng một triệu tám trăm ngàn tệ. Vì tôi kinh doanh ngọc bích rất thành công nên cậu ấy mới tới hỏi ý kiến tôi

Tôi hỏi cậu ấy một câu "Nếu lập nghiệp thất bại sẽ mất trắng một triệu tám trăm ngàn tệ, liệu cậu có thể chịu được kết quả ấy không, nếu có thể thì cậu không còn do dự gì nữa, mau bắt tay vào làm đi"

Ba tháng sau, tiệm bánh của cậu ấy khai trương, nghe nói việc kinh doanh rất phát đạt. Ngày sinh nhật tôi, cậu ấy mang một chiếc bánh tới, cậu ấy nói những lời đó của tôi đã làm cậu ấy bỏ hoàn toàn chút do dự cuối cùng trong lòng cậu ấy. Nếu có thể chấp nhận được kết quả tồi tệ nhất thì còn lo sợ gì nữa đây, cứ tiến

lên phía trước là được rồi.

Tư duy theo thói quen của chúng ta là thế này đây : Khi mới bắt đầu một cuộc tình, ta sẽ tưởng tượng mình ở bên người yêu đến rằng long đầu bạc, một khi chia tay sẽ thấy đau khổ đến không sống nổi, mất hết niềm tin; khi mới lập nghiệp người ta sẽ tưởng tượng cuộc sống xa hoa, sung sướng lúc đã thành công một khi gặp khó khăn ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, uể oải và suy sụp.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng không sai, ai cũng muốn theo đuổi hạnh phúc, nhưng dù mộng tưởng của chúng ta tốt đẹp tới đâu thì chuyện gì cũng có hai mặt.

Trong cuộc sống khi người ta đưa ra quyết định, thường sẽ cân nhắc tới mặt tốt, có lẽ trong tiềm thức cũng nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất nhưng hầu như họ luôn mang tâm lý may mắn cho là bản thân không xui xẻo như vậy. Thế rồi họ đưa ra quyết định vượt xa khả năng chịu đựng của bản thân cuối cùng lại không thể gánh vác được hậu quả từ sự lựa chọn của mình.

Trên thực tế, những người suy xét tới khả năng thường đạt được kết quả tốt nhất. Vì trước đó đã suy ngẫm về kết quả xấu nhất, nên họ mới có thể bỏ qua mọi chướng ngại trong tư tưởng của mình mà thoải mái thể hiện tài năng.

Trước khi đưa ra bất cứ lựa chọn gì chúng ta nên ngẫm lại, liệu chúng ta có thể chịu đựng được kết quả tồi tệ nhất không? Cái tốt của hành động này là giúp chúng ta tỉnh táo lại, nhận rõ mặt lợi và mặt hại của sự lựa chọn ấy, dù kết quả xấu nhất có thể xảy ra thì trước đó ta đã chuẩn bị tâm lý nên sẽ không thất bại hoàn toàn, thậm chí ta đã chuẩn bị đầy đủ kế hoạch để ứng phó với mọi tình huống.

Mọi sự lựa chọn đều có sự nguy hiểm, không ai có thể đảm bảo sự lựa chọn của mình chắc chắn có kết quả tốt khi chúng ta có đủ dũng khí để đưa ra một quyết định thì ai cũng phải có đủ dũng khí để gánh chịu mọi kết quả. Ai cũng có quyền lựa chọn sự nghiệp, bạn đời và phương thức sống của riêng mình, quan trọng là : Bạn phải gánh được được mọi kết quả.

Chương 20

CHỈ CÓ MỘT KIỂU ĐÀN ÔNG TÔI ĐÁNG ĐỂ TA CẢM KÍCH.

Sau khi ngủ trưa, tôi thấy có rất nhiều tin nhắn trên weixin, hầu hết đều do A Tử gửi tới, đầu tiên là những bức ảnh tròn một tuổi của con gái cô ấy, bé gái trong ảnh xinh như một búp bê cười vô cùng đáng yêu bên cạnh là A Tử cười vô cùng hạnh phúc, dịu dàng nhìn con, cuối cùng cô ấy nhắn cho tôi rất dài "Chị Văn Tình à, tới tận bây giờ em mới hiểu hết những lời chị nói với em ngày hôm đó hôm qua em đi đón con trai ở trường thì gặp anh ta, anh ta đang sống rất khổ cực nên mới nhớ tới con trai, nhưng em không còn hận anh ta nữa, bởi vì bây giờ em đang ra rất hạnh phúc thậm chí em không thể tưởng tượng nổi- nếu tiếp tục sống trong hôn nhân như vậy thì hiện tại em sẽ ra sao, ngày đó em cứ nghĩ ly hôn là mất tất cả, nhưng bây giờ em mới biết sống trong hôn nhân không hạnh phúc mới là điều kinh khủng nhất"

Đặt di động xuống, lòng tôi nhẹ nhõm vô cùng

"Anh ta" trong lời của A Tử chính là chồng của cô ấy. Ba năm trước, khi mới quen A Tử, cô ấy vừa tròn ba mươi tuổi, vì kết hôn sớm, nên cô ấy đã có một bé trai 8 tuổi. Khi tôi đang viết "Muốn bao nhiêu, hạnh phúc bấy nhiêu" thì cô ấy tìm tới tôi, vì chồng cũ của cô ấy đòi ly hôn, cô ấy cần có một nhánh cỏ cứu mạng.

Lúc đó chồng cũ của cô ấy 32 tuổi, sự nghiệp đã có thành tựu, vừa được đề bạt lên thành giám đốc bộ phận, thu nhập cũng tăng lên, A Tử mới vui mừng được mấy bữa thì chồng đề xuất ly hôn, lý do anh ta đã yêu một nữ khách hàng, nữ khách hàng kia dịu dàng săn sóc hơn A Tử, hơn nữa còn có thể giúp đỡ anh ta trong sự nghiệp, bởi vậy anh ta lập tức quyết định ly hôn với A Tử để lấy người đó.

Đương nhiên A Tử không muốn ly hôn, cuộc sống vừa thắm khá lên, trồng cây vừa tới ngày hái quả thì bị kẻ khác cướp mất, sao cô ấy có thể cam tâm? Nhưng cô ấy chưa kịp nghĩ ra đối sách thì một chiều nọ, chồng cũ của cô ấy bỗng về nhà mang hết đồ đạc quần áo của anh ta đi, anh ra dùng hành động thực tế để cho A Tử thấy quyết tâm ly hôn của mình.

Hành động này gần như phá hủy toàn bộ can đảm sống của A Tử, khi đó cô định cảm hóa chồng mình bằng tình cảm dịu dàng của mình và con nhưng đối phương vốn không cho cô ấy cơ hội này. Cô ấy mất nhiều công sức mới gặp được anh ta, anh ta chỉ quẳng cho cô một câu " Có ai quy định kết hôn thì không được ly hôn đâu? Nếu cô không chịu ly hôn thỏa thuận vậy tôi đành kiện cô ra tòa"

Người đàn ông này không cho A Tử bất cứ hi vọng gì để cứu vãn, tôi quen A Tử đúng lúc này, khi đó câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là " Chỉ cần không ly hôn anh ta muốn gì cũng được"

Thậm chí A Tử còn chuẩn bị tâm lý cho chuyện " hai gái hầu một chồng" cô ấy chấp nhận nhưng người phụ nữ kia lại không đồng ý, còn chồng cô ấy lại một lòng một dạ muốn ly hôn với cô ấy, không cho cô ấy bất cứ cơ hội nào.

Một buổi tối nọ, A Tử nhắn tin cho tôi " Người đàn ông từng thề non hẹn biển năm nào lại cũng có ngày tuyệt tình như thế, trên thế gian này còn đâu còn ai đáng để em tin tưởng? Thế giới quá bạc bẽo không ai biết lúc này em nhảy từ tầng chín xuống liệu anh ta có đau buồn hay không?"

Bấy giờ tôi mắng A Tử xối xả, tôi nói với cô ấy, anh ta chẳng đau buồn đâu, dù có một thoáng thương tiếc thì mấy ngày sao anh ta cũng quên, cơm vẫn ăn, vợ vẫn lấy. Những người thực sự đau buồn chính là cha mẹ và con trai A Tử, tới lúc đó con trai mất mẹ, chồng cô ấy không thể gánh trách nhiệm nuôi con, nhưng nuôi thế nào, chăm sóc ra sao, biểu hiện bây giờ của anh ta thì có thể đoán được phần nào. Người thực sự đáng thương chính là cha mẹ và con trai của cô ấy. Chỉ có người yêu thương cô ấy mới bận tâm tới sự sống chết của cô ấy, với kẻ không yêu thương cô ấy, sự tồn tại của cô ấy chính là phiền toái, chính cô ấy lại giúp anh ta giải quyết được phiền toái này, anh ta không cần ly hôn, cũng không cần chia tài sản, A Tử đã giúp anh ra một chuyện tốt, không tin cô ấy thử chết mà xem.

A Tử bèn thử thật, cô ấy nhắn tin cho chồng cũ, nếu anh ta không

xuất hiện thì cô ấy sẽ rời khỏi thế giới này, chồng cũ cô ấy chỉ trả lời " Đừng lấy cái chết ra để uy hiếp tôi, sống hay chết là lựa chọn của cô, đừng đổ vạ cho tôi, có phải tôi giết cô đâu, dù sao tôi cũng nhất định ly hôn"

Tin nhắn này khiến A Tử hoàn toàn thất vọng, cũng tỉnh ngộ ra, sau khi xuống khỏi sân thượng, cô ấy quyết định ly hôn, không lãng phí thanh xuân và tình cảm của mình cho người đàn ông kia nữa. Nhưng chuyện khiến cô ấy hoàn toàn thất vọng hơn chưa dừng ở đó. A Tử tưởng rằng khi chấp nhận ly hôn, muốn nuôi con, đối phương sẽ cho cô căn nhà, ít nhất cũng phải cho mẹ con cô chốn nương thân, ngờ đâu đối phương muốn cô ấy dẫn con đi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, chỉ chịu cho cô hai mươi ngàn tệ. Cô ấy viết trong nhật rằng " Trong khối thời gian làm thủ tục ly hôn, tôi cứ nghĩ rằng đây đã là thời khắc tuyệt vọng nhất, nhưng khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, sẽ có những thứ tuyệt vọng hơn đang đợi tôi"

Vì A Tử chưa từng nghĩ tới việc ly hôn nên về mặt tài sản cô ấy thiệt thòi rất nhiều, tên trên sổ đỏ là chồng của cô ấy, tên người trả tiền cũng là anh ta, thu nhập của cô đều đã bỏ vào chi tiêu hàng ngày, nhưng cô ấy không chứng minh được. Lúc đó tôi rất muốn giúp cô ấy, nhưng sau khi xem mọi thông tin, tôi chỉ biết thở dài.

A Tử hỏi tôi rất nhiều lần " Tại sao khi một người đàn ông thay lòng đổi dạ, anh ta lại trở nên cặn tàu ráo máng như thế? Không lẽ anh ta không nhớ tới tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm ư?"

Khi đó tôi nói thế này " Em nhớ không có nghĩa là đối phương cũng nhớ, em nghĩ cuộc hôn nhân này đáng được trân trọng, nhưng không có nghĩa là đối phương cũng nghĩ như vậy. Anh ta nói rất tuyệt tình khó nghe, nhưng nhìn từ một góc độ khác thì cũng không sai, đúng là anh ta có quyền ly hôn, chỉ cần anh ta thấy không vui vẻ trong hôn nhân, anh ta có quyền kết thúc nó để lựa chọn lại. Có lẽ em thấy hành động của anh ta là lạnh lùng tuyệt tình nhưng chuyện gì cũng có hai mặt nếu anh ta yêu một người khác nhưng không muốn đưa ra lựa chọn, cứ lập lờ giữa hai người phụ nữ, vậy thì em sẽ càng thiệt thòi hơn. Giờ anh ta tuyệt tình như vậy, em sẽ không ôm bất cứ hi vọng gì với anh ta, thế thì sẽ có lợi cho việc em bắt đầu lại từ đầu"

Tôi không biết A Tử lúc đó nghe lọt bao nhiêu, nhưng một tháng sau, cô ấy làm xong hết thủ tục ly hôn với chồng cũ. Nhờ sự tác động từ nhiều phía, cô ấy nhận được tám mươi ngàn tệ, hàng

tháng đối phương sẽ cho con trai phí nuôi dưỡng là một ngàn tệ. Nhưng anh ta chỉ gửi hai lần, A Tử đòi mấy lần nhưng không được, quá mệt mỏi nên quyết định từ bỏ

Khi mọi hi vọng đều bị dập tắt, A Tử quyết định tự lực cánh sinh, cô ấy mua gian hàng nhỏ để kinh doanh đồ ăn sáng, rất nhiều người biết chuyện cô ấy từng trải nên rất thương cảm, may là tuy A Tử cực khổ nhưng kinh doanh rất khá. Sau đó có chút vốn liếng, cô ấy lại chuyển tới gian hàng lớn hơn, vì sự kiên cường và lạc quan của cô ấy, rất nhiều bà mẹ đều sẵn lòng đưa con tới ăn. Cuộc sống của A Tử dần đi vào quỹ đạo, A Tử nói với tôi, trước đây cô ấy không biết mình có tài kinh doanh ngờ đâu cuộc sống "ép" phải bệch lộ

Chuyện tình cảm của A Tử cũng bắt đầu dần khởi sắc, chồng hiện giờ của A Tử rất tốt với cô ấy, chẳng bao lâu sau hai người sinh được một cô con gái đáng yêu, cuộc sống của A Tử lại vui vẻ và hạnh phúc.

Khi chuyện tình cảm gặp nhiều trắc trở rất nhiều phụ nữ nghĩ đối phương sẽ nhớ tình xưa, song tôi lại cho là "Nếu yêu hãy yêu tha thiết, nếu bỏ, xin hãy bỏ hoàn toàn"

Chương 21

MỌI THỨ THAY ĐỔI ĐIỀU CHỈ TỐT CHO BẠN MÀ THÔI

Sau khi đăng bài viết "Bạn không giống người phụ nữ khác ở điểm nào?" Tôi nhận được rất nhiều lời nhắn của độc giả, trong đó có một loại lời nhắn khiến tôi lo lắng "Đàn ông luôn mong người phụ nữ vừa khéo giao tiếp vừa đảm việc nhà còn có thể kiếm tiền nuôi gia đình, tài năng xuất chúng nhưng chúng tôi chỉ là phụ nữ, có thể nuôi con thì không thể nuôi gia đình, kiếm được tiền thì không thể lo cho con cái, không thể bắt chúng tôi giỏi tất cả mọi việc được đúng không? Còn đàn ông thì sao? Bọn họ giỏi lắm à? Bản thân bọn họ cũng không thể lo liệu được tất cả cơ mà? Nếu đàn ông cũng không thể xuất sắc như vậy thì có gì lại bắt chúng tôi vẹn toàn như thế?"

Tôi không biết bao nhiêu người thiếu nữ ủng hộ quan điểm trên, nhưng trong cuộc sống tôi thường xuyên nghe về nó, chứng tỏ lối suy nghĩ ấy cũng không hề hiếm gặp. Điều này khiến tôi nghĩ tới một người, bà ấy là hàng xóm của tôi đúng hơn là hàng xóm của mẹ tôi. Bà ấy đã cố gắng thực hiện lối suy nghĩ này gần suốt cuộc đời của mình.

Hai nhà chúng tôi gần nhau, từ khi tôi bắt đầu có kí ức thì bà ấy đã là khách quen của nhà chúng tôi, chỉ cần nhà bà ấy có gió thổi cỏ lay gì là nhà chúng tôi điều biết ngay. Bà ấy là kiểu người mạnh mẽ, không bao giờ nhượng bộ nhất là giọng nói, chỉ cần bà ấy tới nhà chúng tôi thì dù tôi ở trên nhà đóng kín cửa cũng có thể nghe thấy tiếng của bà ấy.

Thỉnh thoảng hai vợ chồng cùng sang chơi, lúc vào cửa, tôi nghe được đoạn đối thoại như sau. Vợ lớn giọng kể chuyện nhà cửa, chồng ở bên nhắc nhở "Em nhỏ giọng một chút được không? Nói

như đang cãi nhau với ai ấy" Vợ trừng mắt bực bội đáp " Sao hả? Chê tôi thô lỗ à? Tôi chỉ có thể thôi, thấy tôi không vừa mắt thì ly hôn đi, anh cũng không nhì lại bản thân mình xem, anh có tư cách gì mà chê tôi?"

Đôi lúc mẹ tôi sẽ âm thầm khuyên bà đừng làm vậy vì nên giữ thể diện cho chồng, phụ nữ dịu dàng một chút mới không thiệt thòi, bà ấy khinh thường đáp " Tôi không thích mấy lời thể này, anh ta kiếm được bao nhiêu tiền mà đòi phải thế này thế nọ? Bao giờ anh ta kiếm được núi vàng núi bạc mới có tư cách đòi tôi phải dịu dàng"

Đương nhiên- mẹ chồng bà ấy không hề thích hành động và giọng điệu của bà ấy, thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở bà ấy mấy câu, bà ấy liền đáp trả thẳng thừng, rồi tới chỗ mẹ tôi cao giọng tố cáo mẹ chồng mình " Cô không biết bà già kia tức cười cỡ nào đâu, bà ấy không đi soi con trai mình lại đi soi mồm tôi cơ.

Nhà bà ấy cũng chẳng giàu có gì dựa vào đâu đòi hỏi tôi lắm thế? Bà ấy cũng không nhìn lại điều kiện nhà mình đi, còn bắt tôi phải dịu dàng hòa nhã, đúng là nực cười, đương nhiên tôi có thể dịu dàng hòa nhã nhưng nhà bọn bà xứng với tôi sao?"

Thực lòng mà nói tôi rất không thích bà ấy hơn nữa cực kỳ không muốn bà ấy sang nhà tôi mỗi ngày nhưng mẹ tôi không muốn tôi đắc tội bà ấy, thậm chí nói với tôi "Con cũng biết tính bà ấy rồi đó, con mà đắc tội bà ấy thì không biết bà ấy sẽ đi khắp nơi mắng con thế nào. Nếu con không thích bà ấy thì lúc bà ấy đến con đi lên nhà là được"

Thế rồi chỉ cần bà ấy đến tôi lại lẳng lặng đi lên tầng, bà ấy biết tôi không thích mình, nhưng bà ấy cũng chẳng quan tâm, cũng như bà ấy biết cha mẹ chồng mình không ưa mình, song bà ấy cũng không thèm để ý, bởi vì mọi người đều chẳng biết làm thế nào với bà ấy nên bà ấy rất hài lòng với tình trạng này, cho rằng mọi người đều sợ bà ấy.

Sau đó tôi lên trung học nên trọ ở trường, bà ấy cũng không xuất hiện trong tầm mắt của tôi nữa. Mấy năm trước, mẹ tôi đột nhiên nhắc tới bà ấy, lúc bà ấy năm mươi tuổi, chồng bà ấy bỗng muốn ly hôn con gái cũng không nhận nuôi bà ấy, lý do là miệng lưỡi quá cay nghiệt. Mẹ tôi khuyên bà ấy nên thay đổi tính tình nhưng bà ấy vẫn mạnh miệng nói " Sao tôi lại phải là người thay đổi? Tôi đã sống nửa đời người, không thay đổi được nữa, với lại sao tôi phải thay đổi? Bọn họ thì tốt lắm à?"

Sau đó chồng bà ấy ly hôn với bà ấy thật, cuối cùng ông ấy nói với bà ấy " Tôi cũng không giỏi giang gì nhưng dù có kém cỏi tới đâu thì tôi cũng không muốn sống tiếp với bà nữa"

Đạo trước tôi về quê thì gặp lại bà ấy, bà ấy vừa cười vừa bắt chuyện với tôi, niềm nở hỏi thăm tình hình, tôi sững sờ hồi lâu mới hoàn hồn, đáp "Dì Nhung, dì thay đổi nhiều quá"

Bà ấy cười ngượng ngùng " Dì sống quá nửa đời người mới bắt đầu tỉnh ngộ, mới biết trước đây mình xấu tính tới mức nào" Tôi mỉm cười bối rối, bà ấy lại hỏi thăm tôi mấy câu rồi mới chào tạm biệt.

Bóng dáng khuất dần của bà ấy trông vô cùng cô đơn nhưng nếu đã hối hận thì tại sao không thay đổi sớm hơn! Tôi nhìn mái tóc đã ngả màu của bà ấy, trong lòng chứa đầy thương cảm, nếu bà ấy sớm sửa đổi bản thân thì có lẽ bây giờ bà ấy vẫn còn có một mái ấm gia đình, có chồng ở bên, có con gái chăm nom. Sự thay đổi của hiện tại cũng bởi bà ấy đã nhận ra bài học quá đau đớn.

Có quá nhiều cô gái có tư tưởng sai lầm thế này : Đàn ông cũng chẳng xuất sắc, có gì bắt tôi phải giỏi giang? Bởi vậy không chịu hoàn thiện bản thân. Vì chúng ta đều biết thay đổi bản thân là một chuyện khó khăn, phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực và quyết tâm, hoàn thiện bản thân cũng là chuyện vô cùng vất vả, ít nhất thì cũng khổ cực gấp trăm lần việc phóng túng qua ngày, nhất là khi bạn cho rằng người đàn ông của bạn không đáng để bạn nỗ lực như vậy, bạn sẽ lập tức tìm lý do để buông bỏ quyết tâm. Đây là sai lầm lớn nhất của người phụ nữ, chúng ta nỗ lực khiến bản thân trở nên tốt đẹp hơn, cũng không phải vì bất kì ai, mà vì chính chúng ta, vì chúng ta có thể lựa chọn cuộc sống cho chính mình, chúng ta xứng đáng với cuộc sống tuyệt vời hơn. Chỉ bởi lí do ấy thôi, dù cố gắng tới đâu cũng không hề phí công.

Chúng ta thường xuyên thích đánh tráo khái niệm, ví dụ như ngày bé cha mẹ yêu cầu chúng ta cố gắng học tập, thi đỗ vào một trường đại học có tiếng, hôm nào chúng ta thi không tốt, bị cha mẹ trách mắng thì thường sẽ như thế này : Hối nhỏ họ còn học dốt hơn mình, giờ làm cha làm mẹ rồi lại bắt mình phải đỗ trường danh giá, có giỏi thì tự đi mà thi?

Nhưng nếu chúng ta học được nhiều kiến thức, thi đỗ trường tốt, vậy người được hưởng lợi nhất ở đây là ai?

Nếu một người nghĩ rằng hoàn thiện bản thân vì người khác vậy người này không bao giờ có thể làm chủ số phận của mình. Mọi

mỗ lực của chúng ta đều vì tốt cho bản thân, nếu người được hưởng lợi lớn nhất là chính chúng ta vậy vì sao lại không cố gắng?

Nhất là với các cô gái chưa kết hôn, nỗ lực hoàn thiện bản thân mình đúng là vất vả hơn làm đẹp, mua sắm- nhưng cuộc sống tương lai sẽ ngày càng nhẹ nhàng, vui vẻ hơn. Khi bạn đủ tốt, bạn sẽ gặp được người đàn ông xứng đôi với bạn. Bởi vậy chúng ta không nên oán trách chồng mình không tốt, chọn được tuýp đàn ông thế nào, quan trọng là ở điều kiện của chính bản thân.

Chương 22

ĐỪNG BIẾN BỊ KỊCH THÀNH PHIM DÀI TẬP

Tôi quen Tử Hiên khi còn đi tư vấn công ích, lúc đó hôn nhân của chị ấy có vấn đề nên tới đó để xin giúp đỡ.

Năm ấy Tử Hiên 40 tuổi, có một con gái 14 tuổi, chồng làm xây dựng thu nhập cũng khá, nên chị không đi làm chỉ cần ở nhà chăm sóc con gái cho tốt. Nhưng mấy năm gần đây, chị thường nghe tin đồn chồng có bồ rồi có con với bồ. Ban đầu Tử Hiên không tin, cũng từng đi thăm dò chồng nhưng bị chồng gạt đi. Nên chị ấy tự an ủi rằng, có lẽ người ta chỉ đang ghen tỵ với sự sung túc của gia đình mình thôi.

Nhưng vào một buổi chiều nọ, một cuộc điện thoại đã đẩy chị ấy xuống vực sâu. Hôm ấy khi Tử Hiên đang ngủ trưa thì có một phụ nữ gọi điện tới nói rằng đã có con trai hai tuổi rồi, hiện giờ cô ấy đang mang thai, chồng Tử Hiên đã hết yêu Tử Hiên từ lâu, hi vọng Tử Hiên chủ động ly hôn.

Sau khi nghe điện, Tử Hiên khóc suốt buổi chiều. Buổi tối khi chồng về, chị ấy giận dữ chấp vấn anh ta, anh ta không phủ nhận, mà thản nhiên cho chị ấy hai sự lựa chọn: Một là ly hôn, hai là chấp nhận con của đối phương. Nhưng chị ấy không chấp nhận con của đối phương cũng như không muốn ly hôn, chị ấy hy vọng chồng có thể chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia. Nhưng chồng chị tỏ rõ thái độ, dù có thể chấm dứt mối quan hệ với người phụ nữ kia, thì anh ta cũng không thể chấm dứt quan hệ với con trai mình, dù sao đó cũng là con trai duy nhất của anh ta.

Chị ấy uy hiếp chồng, nếu chồng vẫn cố chấp thì chị sẽ nói với cha mẹ anh ta biết việc này, song anh ta lại khinh bỉ nói với chị ấy, cha mẹ anh ta đã biết chuyện này từ lâu, cũng chấp nhận con trai và

người phụ nữ kia. Tử Hiên bỗng tỉnh ngộ, thảo nào mấy năm nay mẹ chồng lại lạnh nhạt với cháu gái như thế, hóa ra là vì đã có cháu trai rồi!

Nhưng chuyện khiến cho chị không thể chịu đựng nổi nhất là vào tết Thanh Minh, người chồng muốn đưa đứa bé kia cùng đi tảo mộ, mẹ chồng đồng tình, tỏ ý rằng người phụ nữ kia không đi cùng mà chỉ để con trai tới thôi, dù sau cũng là cháu trai bà ấy. Tử Hiên phản đối kịch liệt, không đồng ý cho đứa trẻ cùng xuất hiện vào dịp tết Thanh Minh. Tử Hiên tưởng rằng mẹ chồng và chồng ít nhất cũng để ý cảm nhận của chị ấy, dù sao chị ấy cũng hi sinh cho gia đình họ nhiều như vậy, chồng Tử Hiên báo cho chị rằng đứa bé đã ở chỗ mẹ anh ta, đương nhiên ngay mai nó cũng sẽ xuất hiện, để chị chuẩn bị tư tưởng cho tốt. Tử Hiên cảm phần nói " Nếu anh dám cho con riêng của anh đến đó, vậy cũng đừng mong tôi với con gái có mặt" Chồng chị ấy chỉ quăng lại một câu " Đến thì đến không đến thì thôi" Rồi bỏ đi mà chẳng thèm quay đầu lại.

Tử Hiên vừa phẫn nộ vừa đau lòng, chị ấy cầu cứu chúng tôi, mong chúng tôi nghĩ cách đuổi hai mẹ con kia đi, nhưng chúng tôi cho rằng đối phương đã có con, muốn cắt đứt tình cha con là gần như không thể. Tử Hiên không chấp nhận sự thật này. Chúng tôi đều đề xuất với chị nếu chị ấy không thể chấp nhận thì có thể cân nhắc tới việc ly hôn, cố gắng giành lấy càng nhiều gia sản càng tốt, sau đó nuôi nấng con gái khiến bản thân bình tâm, biết đâu sẽ có một hạnh phúc khác đang đợi ở phía trước.

Nhưng Tử Hiên lại không thể để kẻ thứ ba và con riêng của ả được lợi. Chúng tôi phải khuyên nhủ chị ấy rất lâu phân tích hết mặt lợi mặt hại. Lúc đó chị ấy thấy cũng có lý, nhưng mấy hôm sau đâu lại vào đó.

Khoảng một tháng sau, chị ấy hưng phấn nói với tôi, chị ấy đã nghĩ ra một biện pháp giải quyết. Tôi vội hỏi biện pháp gì? Chị ấy đắc ý nói, chị ấy chuẩn bị sinh một đứa con trai như vậy chồng chị sẽ nghiêng về phía chị ấy, dù sao đây cũng là con vợ cả, có thân phận đằng hoàng. Lúc đó tôi đã thốt lên " Chị đừng hại con mình"

Tôi nói với chị ấy " Chưa bàn tới chuyện chị sinh được con trai hay không, dù chị sinh được thì cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của đứa bé kia. Nếu hôn nhân này xảy ra vấn đề thì nên giải quyết một cách lý trí chứ không phải tạo thêm bi kịch. Ngộ nhỡ chồng chị không lay chuyển, vậy lúc đó chị với con làm sao? Chị có khả năng nuôi con một mình không? Nếu kết quả cuối cùng không như chị mong muốn thì chị có thể chấp nhận sự thật ấy sao?"

Nhưng Tử Hiên không nghe tôi, chị ấy khẳng khẳng muốn thử, cho rằng chồng chị ấy không quan tâm với chị ấy, nhưng nhất định sẽ quan tâm tới con trai anh ta.

Bốn tháng sau, chị ấy vui mừng thông báo cuối cùng cũng mang thai rồi, hi vọng được chúc phúc, cho chị tiếp thêm sức mạnh. Lúc đó tôi nghe mà trong lòng chỉ thấy bi thương, cuộc hôn nhân này vốn đã là bi kịch, nếu dừng lại đúng lúc thì có thể thương tổn sẽ chấm dứt ở đây, nhưng Tử Hiên lại cố chấp muốn sinh thêm đứa nữa, tôi không thể thốt ra lời chúc phúc, mà chỉ tặng chị ấy bốn chữ : Tự lo liệu đi!

Quả nhiên mấy tháng sau, chị ấy suốt mướt tới tìm tôi, nói với tôi chồng chị chẳng để ý mình, chị ốm nghén khổ sở như vậy mà anh ta không hỏi han một câu, mẹ chồng lạnh nhạt. Tôi khuyên chị ấy ngẫm lại thật kỹ " Bây giờ chồng và mẹ chồng đều như vậy rồi, chị còn mong tương lai sẽ ra sau nữa? Giờ vẫn chưa muộn đâu, chị ngẫm lại xem có nên bỏ đứa bé này đi không?"

Nhưng chị ấy kiên quyết không nghe, cho rằng tới nước này thì dù thế nào cũng phải đánh cược một lần, chị ấy hoang mang nói " Bây giờ con trong bụng chị, bọn họ chưa cảm nhận được gì, tới khi đứa bé ra đời, gọi cha gọi bà, bọn họ có thể không yêu nó sao?"

Tôi bắt đầu dĩ nói " Dù bọn họ có yêu đứa bé này, cũng không có nghĩa là bọn họ yêu mẹ đứa bé! Chị nhìn người phụ nữ kia xem, cô ta sinh được con trai, nhưng tết Thanh Minh, bọn họ chỉ dẫn con trai đi tảo mộ chứ có cho cô ta đi cùng. Tốt với con không có nghĩa là tốt với chị, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau"

Sau đó tôi luôn tránh mặt chị ấy, bởi vì tôi quá bức bối

Khoảng một năm sau, một ngày nọ, khi tôi ăn cơm với một người trong hội công ích, cô ấy hỏi tôi còn nhớ Tử Hiên không.

Cô ấy kể với tôi rằng, Tử Hiên thực sự sinh con trai, còn người phụ nữ kia thì sinh con gái, hai người mỗi người có một trai một gái. Người phụ nữ kia không thể khiến chồng Tử Hiên ly hôn để cưới cô ta. Tử Hiên cũng không thể khiến chồng mình chấm dứt quan hệ với phía bên kia, hai người phụ nữ, một trai một gái, trai một gái, tiền tụy khổ sở vô cùng. Nghe nói người đàn ông kia gửi tiền nuôi con trai cho Tử Hiên, nhưng chị ấy phải chăm sóc đứa bé một mình. Đối mặt với kết cục này, Tử Hiên không thể chấp nhận được, chị ấy đã tìm người đàn ông kia tranh chấp nhiều lần, tình thần gần như suy sụp.

Tôi chỉ thương cho đứa bé kia, bị mẹ nó đưa tới thế gian này để làm thẻ đánh cược cho cuộc hôn nhân của mình, không biết số mệnh tương lai của nó sẽ đi về đâu?

Chúng ta không thể cam đoan bản thân sẽ không gặp khó khăn và thất bại trong hôn nhân, nhưng có người sẽ rút ra bài học xương máu. Không ngừng hoàn thiện và kiểm điểm bản thân để mình ngày càng trưởng thành trước khó khăn và thất bại, cuối cùng nắm giữ được hạnh phúc thuộc về chính mình. Song có người lại khu khu cố chấp, mắc hết sai lầm này tới sai lầm khác, khiến bi kịch kéo dài mãi không thôi.

Chương 23

CÚI ĐẦU HI SINH, NGẮNG ĐẦU TRÔNG NGƯỜI

Mấy hôm trước tôi có xem một chương trình truyền hình, kể về một người đàn ông bị bệnh khá nặng, vợ anh ta lập tức đòi ly hôn, rồi mang hết toàn bộ tài sản đi, còn bỏ lại con trai cho anh ta nuôi nấng. Bây giờ bỗng có một người phụ nữ khác xuất hiện trong cuộc sống của anh ta, bắt đầu chăm sóc cho sinh hoạt của hai cha con họ.

Nhờ sự chăm sóc hết lòng của chị ấy, người đàn ông kia dần khỏe lại. Bây giờ con của anh ta đã tới tuổi lấy vợ, phía nhà gái yêu cầu phải có nhà mới đồng ý cho kết hôn, thế là người phụ nữ kia liền bán nhà mình, để con trai của người đàn ông nọ có tiền mua nhà, sau đó đưa hết tiền tiết kiệm cho người con trai để làm sính lễ cho nhà gái, rồi lại lo liệu đủ đường vì hôn lễ.

Khi mọi chuyện đâu đã vào đó, hai cha con nọ mới úp úp mở mở nói với chị ấy rằng: Chị ấy đừng xuất hiện trong đám cưới có được không, bởi vì người vợ cũ muốn tới, họ sợ phía nhà gái nhìn thấy chị ấy thì ko biết nên giải thích thế nào.

Chị ấy ầm ừ nói trên truyền hình:

“Tôi hi sinh vì các người nhiều như vậy, mà các người lại đối xử với tôi như thế ư?”

Người đàn ông kia ngượng ngịu đáp:

“Anh biết em rất tốt với cha con anh, nhưng dù sao em cũng hi sinh vì cha con anh nhiều như vậy rồi, thỏa hiệp một lần nữa cũng có sao đâu?”

Đứa con trai nọ còn mặt dày nói:

“Con biết những năm qua dì rất tốt với con, con rất biết ơn, nhưng nếu dì có mặt trong đám cưới thì con không biết phải giải thích thế nào với phía nhà gái, con sợ mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, mong dì thông cảm cho con.”

Vị khách ngồi bên cạnh không khỏi chất vấn đứa con trai:

“Chuyện này thì có gì mà khó giải thích? Chị ấy xuất hiện trong đám cưới thì đáng xấu hổ lắm à? Cậu định sau khi kết hôn sẽ không bao giờ để người khác gặp chị ấy sao?”

Hai cha con họ á khẩu không trả lời được, nhưng vẫn cố chấp với cách làm của mình, hi vọng người phụ nữ kia lại thỏa hiệp vì bọn họ lần nữa.

Vị khách của chương trình bèn hỏi người phụ nữ kia:

“Chị đã thấy bộ mặt thật của bọn họ chưa? Rõ ràng là phường ăn cháo đá bát, không lẽ suốt bốn năm qua chị không phát hiện ra bọn họ là người thế nào ư?”

Người phụ nữ kia khóc nức nở:

“Tôi không nghĩ được nhiều như thế, tôi chỉ muốn thật lòng đối tốt với họ, cũng mong bọn họ có thể thật lòng đối tốt với tôi.”

Vị khách giận dữ hỏi:

“Vậy họ có thật lòng đối tốt với chị không? Bốn năm qua, chị có cảm nhận được tấm lòng của bọn họ không? Chị không hề nhận ra nhân phẩm của họ có vấn đề ư?”

Người phụ nữ kia chỉ không ngừng kể ra những hi sinh của mình. Người khác đành thở dài ngao ngán, “Ai kỳ bất hạnh, nọ kỳ bất tranh”

(Một câu trong Ma la thi lục thuyết của Lỗ Tấn, ý nói: “Cảm thấy bi ai trước bất hạnh của ai đó, cũng thấy tiếc nuối trước sự buông xuôi của họ.”)

Có lẽ trong cuộc sống mọi chuyện không khoa trương như vậy, nhưng chúng ta có thể bắt gặp rất nhiều mâu thuẫn gia đình tương tự. Mới đây thôi có một chị gái khóc than với tôi rằng, chị ấy đã hi sinh cả nửa đời mình cho chồng, vì anh ta mà sinh con

dưỡng cái, nấu cơm hầu hạ, chăm sóc cha mẹ chồng.

Nhưng khi chị ấy bị bệnh phải giải phẫu, cả gia đình ấy lại không có một ai chịu chăm sóc chị ấy, chỉ có cha mẹ đẻ đã lớn tuổi thương con gái, nên tới chăm sóc cho tới khi chị ấy xuất viện.

Chị hỏi tôi:

“Chị hi sinh vì bọn họ nhiều như vậy, sao bọn họ có thể vô lương tâm đến thế?”

Lúc đó tôi đáp:

“Chị nói về lương tâm với những kẻ vô lương tâm, chẳng phải là tự rước lấy nhục hay sao?”

Nhưng sau đó, tôi cho là vấn đề này không thể quy kết về chuyện vô lương tâm hay có lương tâm.

Tôi luôn cho rằng, một người có thể che giấu sự bạc bẽo ích kỷ của mình một thời gian, nhưng không thể che giấu mãi mãi. Bình thường chỉ khoảng một năm sau khi kết hôn, là mọi tính tình thật đều gần như bộc lộ hoàn toàn. Nhưng rất nhiều phụ nữ sống trong hôn nhân mười mấy hai mươi năm vẫn còn hỏi:

“Sao anh ấy lại là người như vậy?”

Tôi chỉ thấy vô cùng bi ai. Sống bên nhau nhiều năm như thế mà bạn không phát hiện được bất cứ điều gì ư? Hay là nhận ra rồi nhưng vẫn chẳng hề bận tâm?

Tôi luôn đề nghị với các chị em phụ nữ, sau khi kết hôn đừng cầm đầu vào hi sinh, thỉnh thoảng cũng nên ngẩng đầu xem thử phản ứng của đối phương. Nếu đối phương trân trọng sự hi sinh của bạn, cũng cố gắng báo đáp, vậy bạn có thể tiếp tục hi sinh. Nhưng nếu đối phương coi sự hi sinh của bạn như lẽ đương nhiên, thậm chí đòi hỏi nhiều hơn nữa, vậy bạn nên mau chóng điều chỉnh chiến lược.

Song có rất nhiều phụ nữ lại làm ngược lại. Khi họ gặp phải những người bạc bẽo ích kỷ, không biết trân trọng, họ sẽ càng hi sinh nhiều hơn, hi vọng người đàn ông này có thể cảm động trước tấm lòng của mình. Nhưng kết quả thường là họ sẽ tổn thương nhiều hơn, bởi vì người bạc bẽo ích kỷ không biết cảm kích tấm lòng của người khác, họ chỉ muốn được lợi nhiều hơn mà thôi.

Gặp phải người như vậy thì rời đi là cách tốt nhất, nếu thực sự không muốn rời đi, vậy cũng đừng hi sinh mọi thứ, phải cho đi một cách chừng mực.

Tùng có độc giả hỏi tôi một vấn đề khá tiêu biểu, cô ấy hỏi:

“Chị Văn Tình ơi, em đã đọc hết các tác phẩm của chị rồi, em muốn nghe ý kiến của chị về một chuyện. Có tác phẩm chị cổ vũ phụ nữ nên biết hi sinh, nhưng lại có tác phẩm chị nói phụ nữ không nên hi sinh, vậy rốt cuộc nên hi sinh hay không nên hi sinh?”

Thực ra trước giờ tôi chưa từng đưa ra kết luận một cách võ đoán. Về vấn đề nên hi sinh hay không, tôi không đưa ra câu trả lời cố định, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, chúng ta cũng sẽ gặp đủ hạng người. Mấu chốt của chuyện có nên hi sinh hay không – nằm ở việc đối phương là hạng người gì.

Một người bạn của tôi bất hạnh lấy phải một người đàn ông ích kỷ, nhưng tôi thấy phương pháp của cô ấy vẫn đáng để lấy ra làm gương. Trước khi kết hôn, người đàn ông này che giấu rất tốt, lúc nào cũng tỏ ra khiêm tốn ôn hòa, nhưng mới kết hôn vài tháng đã bộc lộ bản chất.

Vừa kết hôn nên bạn tôi không muốn ly hôn, nhưng cô ấy biết nếu cứ tiếp tục dung túng thì anh ta sẽ ngày càng quá đáng hơn. Bởi vậy sau đó, cô ấy áp dụng nguyên tắc: Anh đối xử với tôi thế nào thì tôi đối xử với anh thế ấy. Tôi ốm mà anh thờ ơ, vậy anh ốm tôi cũng mặc kệ. Anh hờ hững với tôi, tôi cũng coi anh chẳng ra gì.

Theo quan niệm của tôi, sống với một người đàn ông như vậy thực sự vô nghĩa, nhưng nếu không muốn ly hôn thì cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Ban đầu người đàn ông kia rất phần nộ trước cách làm của bạn tôi, thậm chí còn dọa ly hôn. Nhưng sau vài lần, anh ta biết bạn tôi không phải người dễ bắt nạt, nên cũng không dám hành xử quá đáng. Mấy năm sau, người đàn ông kia quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Bấy giờ tôi hỏi cô ấy nghĩ thế nào, bạn tôi thở dài:

“Lúc đó tớ chẳng còn cách nào khác, đành nghĩ cùng lắm ly hôn. Thực ra tớ chỉ cần tỏ thái độ như vậy thì anh ta cũng không dám quá đáng nữa.”

Sau đó tôi đưa ra một kết luận: Với người ích kỷ bạn càng hi sinh, họ càng đòi hỏi nhiều hơn, nhưng gặp người không nhân nhượng bọn họ, bọn họ cũng sẽ trở nên bình thường. Nếu thực sự không có ai chấp nhận nhường nhịn bọn họ, bọn họ cũng sẽ thay đổi chính mình. Hơn nữa khi bọn họ vừa bộc lộ sự ích kỷ, bạn phải trừng trị đúng lúc, như thế thì sẽ có hiệu quả tốt hơn. Nhưng rất nhiều phụ nữ quá bao dung, dung túng đàn ông hết lần này tới lần khác, cuối cùng trở thành thói quen khó bỏ.

Thế nên, dung túng sự ích kỷ còn nguy hiểm hơn là ích kỷ, bởi vì đây là hành động tạo ra những kẻ cặn bã cho xã hội.

Chương 24

ĐỪNG LÀM THỦ MÔN CỦA HÔN NHÂN

Hồi xưa, tôi từng gặp phải một tình huống dở khóc dở cười vì không hiểu bóng đá. Thời trung học, trường tôi tổ chức thi đấu bóng đá, bạn tôi rủ tôi đi cổ vũ cho đội lớp mình. Vì tôi chỉ thích cầm kỳ thi họa nên gần như chưa xem bóng đá bao giờ, bạn tôi bèn dẫn tôi:

“Cậu không cần hiểu đâu, khi nào thấy bóng vào lưới, cậu vỗ tay khen là được.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Sau đó để tỏ ra là người nhiệt tình tham dự hoạt động của lớp, thấy bóng vào lưới là tôi lập tức vỗ tay khen nó hay, bạn tôi vội kéo tôi lại, rầu rĩ nói:

“Đội bạn đá vào, cậu vỗ tay gì chứ?”

Sau đó tôi nhận ra có một thành viên không giống những người còn lại, bèn chỉ vào người đó hỏi:

“Sao bạn ấy cứ loanh quanh ở cầu môn thế?”

Bạn tôi bèn cho tôi biết, đó là thủ môn, nhiệm vụ của cậu ấy là bảo vệ cầu môn cho tốt, không để bóng của đối phương lọt vào.

Mấy hôm trước, một vị phu nhân vui mừng gọi điện cho tôi, nói chị ấy đã tìm thấy địa chỉ và công ty của ả bồ nhí, tới tận nơi đàm phán, chị ấy nói nếu đối phương không chịu chấm dứt quan hệ với chồng mình thì chị ấy sẽ đưa sự việc này tới công ty cô ả, để tất cả mọi người đều biết cô ta là kẻ thứ ba. Đối phương sợ hãi nên đồng ý rời khỏi chồng chị ấy.

Chị ấy còn nói với tôi, chị ấy có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với bồ nhí của chồng, đây đã là cô bồ thứ sáu chị ấy đánh đuổi thành công. Nếu sau này tôi muốn viết sách về việc đối phó với bồ nhí thì chị ấy có thể hết lòng giúp đỡ.

Không hiểu sao chị ấy lại khiến tôi nghĩ tới người thủ môn, chỉ là chị ấy không phải thủ môn trên sân bóng, là là thủ môn trong hôn nhân.

Mấy năm trước, tôi quen một vị phu nhân cũng là người Quảng Đông, chị ấy nói chồng mình ngoại tình thành thói, nhiệm vụ hàng ngày của chị ấy là bắt quả tang và đánh ghen.

Vì chỉ quen trên mạng nên chúng tôi trò chuyện khá cởi mở. Chị ấy kể với tôi, ở vùng của chị ấy, có rất nhiều phụ nữ sống như vậy, ngày ngày theo dõi chồng, bắt tại trận rồi ép chồng chia tay với bồ.

Tôi không biết chị ấy đang lừa mình dối người, hay là tình trạng hôn nhân ở vùng đó thực sự đáng báo động như vậy. Tôi hỏi chị ấy, đuổi kẻ thứ ba đi rồi thì còn có kẻ thứ tư, thứ năm, thứ sáu, cuộc sống như vậy bao giờ mới kết thúc, chẳng lẽ chị ấy không thấy người đàn ông kia mới là mấu chốt của vấn đề ư?

Nếu đàn ông không muốn ngoại tình thì đâu cần khổ sở như vậy?

Chị ấy đáp, đàn ông nào chẳng thế, trên đời này làm gì có đàn ông chung thủy? Tôi hiểu vì sao chị ấy lại nói như vậy, phần lớn phụ nữ bị chồng phản bội đều không làm gì chồng mình, mà lại dồn mọi phần nộ lên một người phụ nữ khác, bởi vì chỉ làm vậy thì họ mới có lý do để tha thứ cho chồng, cũng chỉ khi đánh đồng mọi đàn ông thì họ mới tìm được cảm giác cân bằng trong tâm lý.

Nhưng tôi lại cực kỳ căm ghét luận điệu này, thực ra bị chồng phản bội là một chuyện đáng được đồng cảm. Song có vài phụ nữ ngoài miệng nói tha thứ cho đàn ông, nhưng trong lòng vẫn thấy việc chấp nhận một người đàn ông phản bội là vô cùng nhục nhã. Thế nên họ tự tưởng tượng ra một suy nghĩ: Đàn ông trên thế giới này đều là vậy, không phải chỉ mình mình phải sống khổ sở như thế.

Nếu suy nghĩ này chỉ để an ủi bản thân thì cũng không có gì đáng trách, nhưng những người này đáng ghét ở điểm họ ép người khác phải tán đồng quan niệm ấy, tuyên truyền tư tưởng tiêu cực đủ khắp mọi nơi.

Chồng tôi cũng từng nghe được luận điệu này, lúc đó anh ấy hừ

lạnh một tiếng rồi thẳng thần phản bác, khiến tôi phải cảm thán khen hay:

“Nếu chị cho rằng ngoại tình là bản tính của đàn ông, cũng như việc con người đói bụng cần ăn cơm, vậy sao chị lại không cho chồng chị ngoại tình, chị không định để người ta ăn cơm à? Dù sao đàn ông trên thế giới này đều ngoại tình cả, có gì đâu mà chị phải ngạc nhiên?”

Người phụ nữ nói ra luận điệu trên á khẩu rất lâu mà không thể phản bác, chồng tôi lại bồi thêm một câu:

“Nếu tôi là chồng chị, chắc chắn tôi cũng ngoại tình, vì dù tôi có ngoại tình hay không thì chị cũng đã định tội cho tôi rồi, tôi không ngoại tình thì đúng là có lỗi với chị.”

Nói chuyện một lúc, chúng tôi quay lại chủ đề khi nãy, tôi tiếp tục hỏi vị phu nhân kia:

“Sao phải biến bản thân thành thám tử nghiệp dư? Chị có nghĩ là chỉ cần chồng chị còn chưa tu tâm dưỡng tính, thì chị sẽ mãi mãi không thể sống yên ổn? Trừ khi có ngày anh ta già rồi, không chơi nổi nữa, nhưng cuộc đời của chị cũng gần hết rồi.”

Tôi hỏi một đàng chị ấy lại đáp một nẻo:

“Thứ quan trọng nhất với phụ nữ là hôn nhân, bảo vệ hôn nhân là trách nhiệm của phụ nữ. Đánh đuổi kẻ thứ ba chính là bảo vệ hôn nhân.”

Tôi không thể không phản bác:

“Thế nếu chị đã dốc hết sức lực ra để ngăn chồng chị ngoại tình, nhưng anh ta vẫn ngoại tình hết lần này đến lần khác thì sao? Điều này chứng tỏ thực ra phương pháp của chị không hề có tác dụng. Trừ khi chị có thể theo dõi anh ta 24/24, nhưng chị có làm được không? Nếu chị chỉ cần bảo đảm rằng mình không ly hôn, mà không bận tâm tới chất lượng hôn nhân, thì đâu cần mất công như vậy, dù sao hiện giờ chồng chị cũng đâu có đòi ly hôn!”

Có lẽ những lời này của tôi đã khiến những lý do mà chị lấy ra để duy trì hôn nhân hoàn toàn sụp đổ, bởi vậy sau đó chị ấy không còn trò chuyện với tôi nữa. Tôi biết, không ai có thể đánh thức một người giả vờ ngủ.

Tôi luôn cho rằng, bạn không thể quản thúc một người đàn ông,

chỉ cần anh ta muốn, anh ta sẽ luôn tìm được cơ hội. Nếu đàn ông không quý trọng hôn nhân thì dù người phụ nữ có cố bảo vệ nó, cũng đâu còn ý nghĩa gì?

Huống chi bạn lại phí phạm thanh xuân của mình để chơi đuổi bắt với đàn ông suốt nhiều năm, có đáng không?

Tôi đã theo dõi từ lâu, những vị phu nhân làm thủ môn của hôn nhân này luôn tiểu tụy hốc hác, hoặc là không có sinh khí, hoặc là cay nghiệt cố chấp. Nhưng tôi nghĩ trước khi lấy chồng, họ đều là những cô gái xinh đẹp như hoa, tràn đầy sức sống. Thế mà giờ họ lại hành hạ bản thân thành xác sống thế này.

Thức ra nếu muốn hôn nhân hoàn chỉnh về hình thức thì quá đơn giản, miễn là phụ nữ đủ thỏa hiệp thì tôi nghĩ hầu hết đàn ông đều không muốn ly hôn, bởi vậy không ly hôn là chuyện không hề khó, nhưng khiến đàn ông chung thủy với mình mới là không dễ dàng. Có điều chúng ta không chỉ cần hôn nhân, chúng ta còn cần hôn nhân hạnh phúc, kể cả hai vị phu nhân trong câu chuyện của tôi cũng không ngoại lệ.

Tôi hỏi vị phu nhân thứ nhất:

“Tuy chị đã đánh đuổi được kẻ thứ ba, nhưng chị có thực sự vui vẻ không? Sống như vậy chị không thấy mệt mỏi ư?”

Chị ấy bỗng bật khóc, như muốn trút đi nỗi oan ức ngọt ngào suốt bao nhiêu năm:

“Tôi mệt chứ, tôi đã mệt mỏi từ lâu rồi, lúc nào tôi cũng phải lo lắng chuyện anh ta có ngoại tình hay không, ngày ngày điều tra theo dõi, tôi thấy cuộc sống của tôi u ám vô cùng, không có ngày nào tôi yên tâm, thoải mái. Nhưng tôi làm gì còn cách nào khác?”

Tôi biết chị ấy vẫn sẽ tiếp tục canh giữ hôn nhân của mình, nhưng từ tiếng khóc đau khổ của chị ấy, tôi hiểu được việc bảo vệ một cuộc hôn nhân không tốt khiến phụ nữ tổn thương đến nhường nào, nó sẽ hoàn toàn phá hủy tự tin và mọi mưu cầu hạnh phúc trong cuộc sống của người phụ nữ ấy.

Bởi vậy dù là đàn ông hay phụ nữ, cũng đừng làm thủ môn của hôn nhân, mỗi chúng ta chỉ cần làm thủ môn của chính mình là đủ. Hơn nữa, một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc dài lâu không phải kết quả của việc canh giữ tra xét, mà dựa trên sự tin tưởng, thương thức và suy nghĩ sẽ sống bên nhau trọn đời của cả hai vợ chồng.

Chương 25

BI KỊCH “LUÂN HỒI”

Nếu năm 20 tuổi có người nói với tôi, trước khi lấy chồng thì phải xem gia đình anh ta, xem hình thức hôn nhân của cha mẹ anh ta, rồi hẵng quyết định xem có nên kết hôn với người này hay không, tôi sẽ thấy cực kỳ phản cảm:

“Rốt cuộc là kết hôn với anh ấy hay kết hôn với cha mẹ anh ấy, nếu gia đình anh ấy không hạnh phúc thì phải chia tay với anh ấy sao?”

Thậm chí tấm lòng nhân hậu sẽ nổi lên, cảm thấy một người đàn ông như vậy thật đáng thương, trước đây chưa từng cảm nhận được tình thân ấm áp, phải đối xử với anh ấy tốt hơn, cho anh ấy hạnh phúc.

Nhưng tới năm 25 tuổi, nếu có người nói với tôi như vậy, tôi sẽ tán thành một nửa, đồng thời lập tức ra đi sáo sậu:

“Dù sao người tôi lấy cũng là anh ấy, nếu không thích tiếp xúc với cha mẹ anh ấy thì tôi sẽ thuyết phục anh ấy mua nhà xa họ một chút, sau đó hai người sống cuộc sống của mình, gia đình anh ấy sẽ không ảnh hưởng nhiều tới tôi.”

“Lần sau trước khi kết hôn, nhất định tớ phải xem xét kỹ gia đình đối phương. Nếu trong nhà anh ta, người cha có cũng như không, vậy chắc chắn tớ sẽ không lấy anh ta nữa.”

Đây là kinh nghiệm xương máu mà cô bạn Tiểu Lương rút ra sau khi cô ấy ly hôn

Ba năm trước, trước khi kết hôn có người bạn nhắc khéo Tiểu Lương rằng, mẹ chồng cô ấy cực kỳ thương con trai, bây giờ cô ấy thấy người đó thật tức cười, mẹ nào mà chẳng thương con?

Cho tới khi kết hôn, cô ấy mới biết mẹ chồng có ảnh hưởng lớn thế nào tới hôn nhân của mình, tuy mẹ chồng không hề muốn phá hoại hôn nhân của họ, nhưng lại có rất nhiều hành vi dẫn đến điều đó. Hầu như ngày nào mẹ chồng cũng tranh con trai với Tiểu Lương, chồng Tiểu Lương mua cho cô ấy một bộ quần áo, mẹ chồng sẽ giận dữ không vui, cho tới khi con trai mua cho bà ấy một bộ quần áo thì mới bỏ qua.

Hai người muốn đi nghỉ mát, mẹ chồng liền thản nhiên nói:

“Dù sao mẹ ở nhà cũng không có việc gì làm, chỉ bằng đi chơi với hai đứa!”

Tiểu Lương không vui, chồng cô ấy khó xử nói:

“Bà ấy là mẹ anh, sao anh có thể từ chối bà ấy được? Bà ấy sẽ rất thương tâm.”

Trong cuộc đấu này, Tiểu Lương mong chồng có thể đứng về phía mình, mà mẹ chồng cũng muốn có quyền kiểm soát tuyệt đối với con trai. Hai người phụ nữ bắt đầu một cuộc chiến tranh không khói súng.

Chiến tranh bùng nổ, nhưng chiến lợi phẩm lại trốn biệt từ lâu, anh ta cảm thấy gia đình này quá ngột ngạt, nên bắt đầu mượn cớ đi công tác, hoặc tiếp khách để khỏi phải về nhà, cho tới một ngày bên cạnh anh ta có những người phụ nữ khác.

Khi Tiểu Lương ly hôn thì không có con, tôi thấy đây là chuyện may mắn nhất với cô ấy, nếu không bị kịch này sẽ tiếp tục “Luân hồi”.

Tôi luôn cho rằng hôn nhân thời nay thực dụng hơn ngày trước rất nhiều, từ “ngày xưa” này là chỉ mấy chục năm trước đây, xa hơn nữa thì không có giá trị tham khảo. Khi đó mọi người đều không giàu có, chỉ cần hai người vừa ý nhau, thì dù điều kiện gia đình đối phương có thế nào, họ đều sẽ toàn tâm toàn ý mà kết hôn, hôn nhân như vậy thường bền chặt suốt đời. Đương nhiên, điều này có liên quan tới sự biến chuyển của thời đại, bởi ngày đó rất ít người muốn ly hôn.

Nhưng hiện giờ hôn nhân cần dựa trên rất nhiều yếu tố. Tôi từng cùng bạn mình tới hai buổi xem mắt, cảm giác của tôi về cuộc gặp mặt ấy là một buổi trao đổi điều kiện, trước tiên phải nhìn vào công việc, bằng cấp, thu nhập, gia cảnh của đối phương để cân nhắc. Nếu thấy những điểm này đều ổn thì mới tìm hiểu xem con

người này tính cách thế nào, còn yêu cầu về tình cảm thường không quá cao, có lẽ là chỉ cần người nọ trông đáng tin một chút, tạo cảm giác an toàn. Sau đó dưới sự thúc giục của cha mẹ đôi bên, chẳng bao lâu sau hai người sẽ kết hôn.

Song điều ảnh hưởng lớn nhất tới hôn nhân của bọn họ không phải điều kiện gia đình, mà là hoàn cảnh gia đình.

Tôi từng quan sát rất kỹ kiểu hôn nhân này, phát hiện phương thức ấy khá thích hợp với phụ nữ, nhưng lại không phù hợp với phần lớn đàn ông. Bởi vì phụ nữ thích nghi với vai trò mới nhanh hơn đàn ông, hơn nữa phụ nữ cũng dễ dàng chấp nhận hiện tại. Nhưng đàn ông thì không giống vậy, có thể họ đã kết hôn gần một năm, nhưng vẫn chưa thích nghi với vai trò của mình.

Thế nên phụ nữ thường không cảm thấy an toàn, họ không cảm nhận được sự nhiệt tình của người đàn ông. Họ sẽ cực kỳ khao khát cảm giác an toàn. Thường thì con đường để phụ nữ tìm được cảm giác an toàn là khống chế, trói buộc. Nhưng đàn ông đâu chấp nhận để một người phụ nữ khống chế?

Huống hồ còn là người vợ chưa có bao nhiêu tình cảm, điều này khiến anh ta cảm thấy ngột ngạt. Những người đàn ông này hầu như đều từng chịu sự khống chế của mẹ hồi nhỏ, khi còn bé không có năng lực chống cự, nhưng giờ thì khác, anh ta có năng lực phản kháng. Anh ta muốn thoát khỏi sự khống chế này, bởi vậy anh ta sẽ kiếm đủ lý do để trốn tránh vợ mình.

Thế nên phụ nữ sẽ càng thiếu cảm giác an toàn, một khi thiếu cảm giác an toàn, cô ấy càng muốn nắm bắt được thứ gì đó, đây quả thực là một vòng luân hồi tai quái. Tới khi có con, cô ấy sẽ chợt nhận ra bản thân không thể khống chế chồng, nhưng con hoàn toàn ỷ lại vào cô ấy, cô ấy bỗng tìm được mục tiêu sống mới. Nếu đứa bé này là con trai, vậy nó sẽ vừa phải sắm vai con, vừa phải thay thế vị trí của cha, để bù đắp cho sự trống vắng về mặt tình cảm của người mẹ.

Sự xuất hiện của bé trai này đã dời đi phần lớn sự chú ý của phụ nữ, dục vọng khống chế chồng của họ sẽ giảm xuống rất nhiều. Đàn ông nhận ra sự xuất hiện của con khiến bản thân giành được tự do, anh ta sẽ nóng lòng hưởng thụ sự tự do hiếm hoi này, mà không hề bận tâm tới sự thật đáng sợ khuất sau tất cả.

Thế nên phụ nữ sẽ ở bên con trai như hình với bóng, tới khi con trai tới tuổi lấy vợ. Lý trí nói với phụ nữ rằng, con trai nên có tình

yêu và gia đình thuộc về riêng nó, cô ấy vẫn sẽ tích cực lo liệu cho hôn sự của con trai, nhưng về mặt tình cảm, cô ấy không thể chấp nhận việc con trai rời xa mình để bước vào vòng tay của một phụ nữ khác. Bởi vậy mới có chuyện mẹ chồng suốt ngày soi mói bắt bẻ con dâu, rồi tranh giành con trai với con dâu.

Vậy đứa con trai này phải làm sao bây giờ?

Về tình cảm anh ta biết mình đã kết hôn, nên có cuộc sống của riêng mình, nhưng anh ta đã gắn bó với mẹ từ nhỏ, anh ta không thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của mẹ, cũng không muốn thấy mẹ thương tâm, bởi vì bà ấy gần như chưa từng giữ được cha, nếu anh ta lại phản bội bà ấy thì bà ấy cũng quá đáng thương. Dựa theo tâm lý này, anh ta sẽ yêu cầu vợ phải nhường nhịn mẹ mình một cách vô tội vạ, mà vợ anh ta không thể từ chối, vì có sự trói buộc của độ hiếu từ xưa tới nay. Song người vợ lại cảm thấy bản thân mới là một gia đình với chồng, thế nên hai người phụ nữ sẽ bắt đầu “cuộc chiến” đoạt vị thế.

Và rồi người con trai này cũng sẽ tìm cách trốn tránh giống như cha anh ta vậy.

Trong rất nhiều gia đình, cha chồng gần như không tồn tại trong nhà, thế rồi hình thức sống không lành mạnh này sẽ được đời đời “Luân hồi”.

Không phải nói người đàn ông có hình thức gia đình không lành mạnh thì không được kết hôn, chẳng qua lấy người đàn ông như vậy thì nguy hiểm hơn lấy những người khác quá nhiều, khả năng không hạnh phúc cũng cực kỳ lớn.

Lúc tôi và ông xã yêu nhau, tôi cũng chưa hiểu rõ điều này. Thời điểm đó, tôi yêu anh ấy hoàn toàn là vì anh ấy rất chín chắn, có kiến thức uyên bác, lại đối xử với tôi vô cùng tốt, tôi rất ít khi hỏi tới gia đình của anh ấy, anh ấy cũng ít khi nhắc tới gia đình mình.

Cho tới khi quan hệ hai người đã xác định, trước khi tới gặp cha mẹ anh ấy, anh ấy mới cho tôi biết. Thậm chí khi đó anh ấy còn nói với về khá bối rối, rằng cha mẹ anh ấy không giống cha mẹ người khác, họ không chấp nhận làm trâu làm ngựa cho con cái. Sau khi kết hôn, việc chúng tôi muốn bọn họ tới chăm sóc là điều không thể.

Với cha mẹ anh ấy – thậm chí ông bà anh ấy, người họ yêu thương nhất không phải con cái, mà là bạn đời. Ngày anh ấy còn bé, bà nội anh ấy luôn dành thứ tốt đẹp nhất cho ông nội anh ấy trước tiên,

sau đó mới tới con cháu. Người mà mẹ anh ấy quan tâm nhất chính là cha anh ấy, chứ không phải nh ấ y. Lúc đó tôi còn bật cười nhéo mặt anh ấy:

“Bé con đáng thương, sau này đã có em thương anh.”

Anh ấy còn nói với tôi, anh ấy rất ít khi nhắc tới gia đình là bởi gia đình anh ấy chưa từng can thiệp hay giúp đỡ con cái quá nhiều. Anh ấy sợ tôi bận tâm tới điểm này.

Tới khi kết hôn, tôi mới biết kiểu truyền thống gia đình này có lợi với tôi nhiều thế nào. Đầu tiên, mẹ chồng chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống của tôi, dù tôi có phá hỏng nhà thì bà ấy cũng không bận tâm, tôi và chồng có thể nào chẳng nữa, bà ấy cũng sẽ không hỏi tới, cùng lắm là dặn dò chúng tôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe.

Thêm nữa, mẹ chồng tôi tỏ thái độ rất rõ ràng: Sau khi kết hôn, hai đứa chính là người quan trọng nhất của nhau, những người khác mãi mãi là thứ yếu.

Bởi vậy chúng tôi tự phải cân nhắc thật kỹ mọi bước tiến trong hôn nhân, mẹ chồng tôi chưa bao giờ nổi giận, bà ấy cho rằng: Sống vậy mới đúng, cha mẹ và con cái chỉ bên nhau trong một giai đoạn cuộc sống, người thực sự ở bên mình suốt đời chính là bạn đời của mình.

Mặt khác, vì cha mẹ chồng tôi chưa từng giúp đỡ chồng tôi quá nhiều, nên năng lực của chồng tôi đc rèn luyện rất tốt, anh ấy cũng cực kỳ có trách nhiệm.

Bản thân chồng tôi đã thấm nhuần tư tưởng hôn nhân từ ông bà và cha mẹ anh ấy, anh hoàn toàn tán thành quan điểm “bạn đời mới là người quan trọng nhất”, đương nhiên anh ấy sẽ coi tôi là người quan trọng nhất, mọi chuyện đều lo lắng cho tôi trước tiên, tôi chưa bao giờ phải lo nghĩ chuyện tranh đoạt với mẹ anh ấy.

Nhưng mẹ chồng tôi có yêu chúng tôi không? Tôi nghĩ bà ấy rất yêu chúng tôi, nhưng tình yêu của bà ấy không biểu hiện bằng sự can thiệp khống chế, mà biểu hiện bằng một hình thức cao cả hơn:

“Mẹ chỉ chúc phúc cho các con, bản thân các con phải nỗ lực vun vén cho gia đình.”

Bởi thế tôi luôn cảm kích cha mẹ chồng của mình. Tôi cho rằng

trong hạnh phúc của tôi và chồng, họ có công lao rất lớn.

Rất nhiều phụ nữ đều nói:

“Nếu muốn hôn nhân hạnh phúc, ngoài việc tìm được một người chồng tốt, còn phải tìm được một người mẹ chồng tốt.”

Tôi lại cho rằng, nếu muốn hôn nhân hạnh phúc, ngoài việc tìm được một người chồng tốt, còn phải xem hôn nhân của cha mẹ anh ấy có hạnh phúc hay không, đây là yếu tố cực kỳ quan trọng quyết định hôn nhân của bạn có hạnh phúc hay không.

Chương 26

KHÔNG AI CÓ THỂ TIÊN ĐOÁN TRƯỚC TƯƠNG LAI

Cuối tuần, tôi và ông xã định tới Cửu Trại Câu chơi mấy ngày, vừa lên xe thì điện thoại không ngừng báo có tin nhắn weixin, ông xã tôi bực dọc:

“Ai thế, nhắn mãi không thôi.”

Nửa năm rồi tôi với anh ấy đều quá bận rộn cho sự nghiệp riêng, hiếm khi có dịp du lịch cùng nhau, anh ấy hi vọng mấy ngày nghỉ này chúng tôi chỉ thuộc về nhau.

Tôi đành đưa di động cho anh ấy xem, tin nhắn thứ nhất:

“Cậu ơi, cậu nghĩ sau khi ly hôn, tớ còn có thể tìm được người yêu thương tớ nữa không?”

Tin nhắn thứ hai:

“Nếu tớ chấp nhận ly hôn thì liệu một ngày nào đó, anh ta có hối hận rồi quay về cầu xin tớ tha thứ hay không?”

Tin nhắn thứ ba:

“Nếu mọi người xung quanh biết tớ ly hôn thì liệu họ có nhìn tớ bằng ánh mắt khác thường hay không? Tớ muốn nghe suy nghĩ của cậu.”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì ông xã tôi đã kêu lên:

“Em có phải nhà tiên tri đâu mà biết được? Những vấn đề này vốn không có câu trả lời, không ai có thể cam đoan với cô ấy, mọi chuyện phải dựa dẫm vào bản thân cô ấy.”

Người nhắn tin là bạn học cũ của tôi, thực ra với tôi, những câu hỏi này đã quá quen thuộc, dù tới tận bây giờ tôi vẫn ko thể đưa ra những câu trả lời vừa chân thật vừa khiến đối phương thỏa mãn.

Có thể nói, tôi đã được hỏi về hầu hết các vấn đề trong hôn nhân. Vấn đề được hỏi nhiều nhất chính là:

”Chị Văn Tình ơi, chị nghĩ anh ấy có yêu em không?”

Nếu tôi đáp không yêu, đối phương sẽ đưa ra rất nhiều ví dụ để chứng minh người đàn ông kia rất tốt với mình; nhưng nếu tôi đáp yêu, đối phương sẽ lập tức hỏi:

“Vậy tại sao anh ấy lại đối xử với em như thế?”

Những vấn đề khác thì nhiều tới không đếm nổi.

Người bị phản bội hỏi tôi:

“Chị nghĩ anh ấy có hồi tâm chuyển ý ko? Nếu em cố cứu vãn hôn nhân thì liệu sau này chúng em có hạnh phúc được không?”

Người vừa chia tay hỏi tôi:

“Chị nghĩ anh ấy còn tìm gặp em nữa không? Em rất nhớ anh ấy, liệu anh ấy có đang nhớ em không?”

Người có chồng trăng đêm không về hỏi tôi:

“Chị nghĩ đêm qua anh ấy đi đâu? Có phải anh ấy tới chỗ bồ nhí hay không?”

Tôi vốn không thể trả lời được những vấn đề này, ví dụ như vấn đề của bạn học tôi, sau khi ly hôn liệu còn có thể tìm được tình yêu chân thành hay không, chỉ số mệnh mới biết đáp án. Nếu may mắn thì sau khi ly hôn, cô ấy sẽ lập tức tìm được một người đàn ông tốt hơn chồng cũ, nhưng cũng có thể rất nhiều năm sau, cô ấy vẫn không thể tìm được một người phù hợp. Không ai đoán trước được điều gì, chỉ có thể nói, nếu biết điều chỉnh bản thân cho tốt thì cơ hội gặp được người đàn ông phù hợp sẽ cao hơn nhiều, nhưng điều đó cũng không phải chắc chắn tuyệt đối.

Sau khi ly hôn liệu anh ta có hối hận hay không?

Nếu sau khi ly hôn, cuộc sống của anh ta không tốt như trước kia, có lẽ anh ta sẽ hối hận; nhưng nếu cuộc sống của anh ta hạnh phúc hơn trước khi ly hôn rất nhiều, anh ta sẽ không hối hận đâu.

Còn việc sau khi ly hôn anh ta sống thế nào, là do chính anh ta quyết định, những phân tích và suy đoán trước đó thực ra đều là vô nghĩa.

Liệu người khác có nhìn mình bằng ánh mắt khác thường hay không? Có lẽ có, có lẽ không, dù không ly hôn thì cũng không ai thoát được miệng lưỡi người đời, quan trọng là mình có quan tâm hay không, nếu nội tâm đủ mạnh mẽ thì người khác nói gì cũng chẳng quan trọng, mình cứ sống như mình muốn là được.

Sau khi cứu vãn hôn nhân liệu có hạnh phúc hay không?

Thế thì phải xem hai người sống bên nhau thế nào, nếu hai người đều cố gắng bù đắp cho cuộc hôn nhân này, thực lòng quan tâm lo lắng cho đối phương, vậy thời gian dần trôi, những chuyện đã qua sẽ ngày càng phai nhạt.

Song đối phương có bằng lòng như vậy hay không lại là ẩn số. Trước khi hỏi vấn đề trên, tôi nghĩ bạn nên tự hỏi thế này trước:

“Nếu tôi không thể cứu vãn hôn nhân thì liệu tôi có chấp nhận được một cuộc hôn nhân thật hay không?” – vậy sẽ thực tế hơn đấy.

Có những vấn đề chỉ người trong cuộc mới biết, ví dụ như “Có phải anh ấy cũng đang nhớ tôi không?”, “Đêm qua chồng tôi có đi gặp bồ nhí hay không?” ... Nếu thực sự muốn biết câu trả lời, vậy chỉ có thể hỏi người trong cuộc, những người khác làm sao mà biết được.

Ông xã tôi nghĩ rằng những vấn đề này vốn không cần hỏi, bởi không ai có thể tiên đoán trước tương lai, nhưng tôi rất hiểu kiểu tâm lý ấy, vì ai cũng từng có thời trẻ người non dạ x ai cũng từng có thời bơ vơ hoang hoải.

Lúc tôi và ông xã cãi nhau tới mức đòi chia tay, tôi cũng từng hỏi cậu bạn thân của mình:

“Cậu nghĩ anh ấy thực sự muốn chia tay với tớ ư? Liệu anh ấy còn đi tìm tớ nữa không?”

Cậu ấy sẽ an ủi tôi, nói chắc chắn rằng:

“Còn, hai người chỉ đang giận dỗi chút thôi, chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ đi tìm cậu thôi.”

Tôi lại hỏi:

“Thế bao giờ anh ấy mới tìm tớ?”

Giờ ngẫm lại, những câu hỏi này của tôi khiến cậu ấy rất đau đầu, dù thế nào thì cậu ấy cũng không thể cho tôi câu trả lời chính xác. Ngộ nhờ trả lời không đúng, có khi tôi còn tìm cậu ấy để gây sự:

“Cậu nói trong vòng ba ngày, chắc chắn anh ấy sẽ tìm tớ cơ mà? Sao giờ vẫn chưa thấy anh ấy đâu cả?”

Nhưng cậu bạn thân của tôi lại dạy tôi đối mặt với sự thật: Thường thì người thắc mắc những vấn đề này, đều là những người có nội tâm không đủ mạnh mẽ, dễ hoang mang, họ hi vọng người khác có thể cam đoan giúp mình.

Sau khi giải quyết xong sự hèn nhát trong nội tâm, rồi lật lại những vấn đề trên, ta sẽ nhận ra, có những câu hỏi thời gian sẽ trả lời cho ta, có những câu hỏi thâm tâm sẽ đưa ta đáp án, nhưng cũng có những câu hỏi vốn không có câu trả lời.

Chúng ta không thể tiên đoán tương lai để giải quyết vấn đề hiện tại, có những chuyện không cần nghĩ quá xa, cũng không cần phải sợ hãi.

Việc có nên ly hôn hay không, không phải xem sau này có gặp được tình yêu mới hay không, mà phải xem người đàn ông hiện tại còn có thể khiến mình hạnh phúc hay không. Nếu không thể, tại sao lại phải lãng phí thanh xuân?

Dù tương lai không gặp được người phù hợp, lẽ nào sống một mình ko tốt hơn bị dày vò hành hạ trong kiểu hôn nhân này ư?

Người bị chia tay thường mong đối phương hối hận, thương, quả thực có nhiều người đợi được tới lúc đó, nhưng bọn họ nói với tôi:

“Trước kia đêm nào cũng mơ thấy anh ấy hối hận xin tôi tha thứ, nhưng khi đợi được tới ngày đó, tôi lại nhận ra mình cũng chẳng vui vẻ gì, quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi.”

Thế nên, dù đối phương không hối hận thì cũng có sao?

Trong khoảnh khắc anh ta bỏ đi, mọi thứ về anh ta đều không còn liên quan tới bạn, sao phải bận tâm về những chuyện không liên quan tới mình?

Bạn không thể hiểu được câu trả lời trong thâm tâm của người khác, nếu phí thời gian và sức lực vào những việc như vậy, chính là bạn đang khinh người bản thân mình.

Còn việc yêu hay không yêu, thực ra trong lòng mỗi chúng ta đều có đáp án rõ ràng, có trường hợp chỉ cần xác nhận lại lần nữa, cũng có trường hợp chỉ muốn lừa mình dối người. Nhưng là trường hợp nào thì cũng chắc chắn nội tâm cũng có câu trả lời cho bạn, dù nội tâm có một thoáng mơ màng, thì thời gian cũng sẽ đưa ra đáp án.

Chúng ta chỉ có thể sống thật tốt. Mọi chuyện đều phải làm mới biết, nếu cứ do dự, băn khoăn thì sẽ không bao giờ biết được đáp án, sẽ chỉ rơi vào một giả thiết khác: Nếu lúc trước tôi chọn ly hôn thì có lẽ tôi đã sống tốt hơn hiện tại cả trăm lần.

Tôi có cô bạn yêu một nhà nghệ thuật làm về hội họa – rất nhiều người vừa nghe tới nghệ sĩ là đã vội lắc đầu ngao ngán, cho rằng họ sống trên mây trên gió, nhưng bạn tôi lại yêu hết lòng hết dạ, rất nhiều người khuyên cô ấy:

“Yêu ai không yêu lại yêu loại người này, người làm nghệ thuật chẳng đáng tin chút nào. Sau này chắc chắn cậu sẽ không hạnh phúc đâu, mau yêu người khác đi!”

Bạn tôi liền trả lời đầy triết lý:

“Có lẽ sau này tôi sẽ không hạnh phúc, nhưng nếu không ở bên anh ấy, hiện tại tôi sẽ không hạnh phúc. Ai cũng biết trước được chuyện tương lai? Có khi tôi lại đá anh ấy trước ấy chứ, chỉ cần tôi có dũng khí chịu trách nhiệm, thì yêu ai cũng không thành vấn đề, dù sao không ai có thể tiên đoán được tương lai.”

Tôi âm thầm tán đồng suy nghĩ của cô bạn này, nếu chúng ta dùng thời gian để tiên đoán tương lai, sao không dùng nó để suy ngẫm về thực tại, chúng sẽ sống tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lúc 20 tuổi, chúng ta không biết cuộc sống năm 30 tuổi sẽ ra sao, nhưng tuổi 30 chắc chắn sẽ tới. Có rất nhiều chuyện không thể vội vàng, chỉ cần để tất cả diễn ra tự nhiên, nghe theo tiếng nói của trái tim, lựa chọn cuộc sống cho chính mình.

Những chuyện còn lại, hãy để thời gian trả lời đi thôi!

Chương 27

TRÍ TUỆ CỦA NGƯỜI KHÁC KHÔNG THỂ TỰ ĐỘNG CỨU GIÚP BẠN

Tôi có một người bạn quen biết đã bảy năm, chúng tôi quen nhau trong một buổi tọa đàm. Lúc đó cô ấy thấy mình gặp khó khăn khi trao đổi với chồng, nên đăng ký tham dự một buổi tọa đàm về hạnh phúc cuộc sống, trùng hợp là chúng tôi lại ngồi cạnh nhau, liền để lại phương thức liên lạc cho nhau.

Một tháng sau, tôi hỏi liệu cô ấy có áp dụng phương pháp trong buổi tọa đàm hiệu quả không, cô ấy rầu rĩ đáp:

“Chẳng ra sao cả, vẫn thường xuyên cãi nhau, có lẽ những buổi tọa đàm kiểu này không hợp với tớ.”

Sau đó tôi nhận ra, không phải buổi tọa đàm không có tác dụng với cô ấy, mà là cái tính cách “ngựa quen đường cũ” của cô ấy khiến cô không thu được tiến triển thực tiễn nào.

Chúng tôi đã trò chuyện rất nhiều lần, chủ yếu là trò chuyện về vấn đề “Làm thế nào để trao đổi với bạn đời.”

Ví dụ như cô ấy nói với tôi:

“Tối qua chúng tớ lại cãi nhau vì chuyện mua nhà trước hay mua xe trước, tớ muốn mua nhà trước, hiện tại chúng tớ đang ở nhà cũ, diện tích lại rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, mà giờ giá nhà đang xuống, có thể đổi sang một căn nhà lớn hơn. Nhưng anh ấy lại muốn mua xe trước, anh ấy than ngày nào cũng phải bắt xe khổ lắm.”

Thế là hai người không ai chịu ai, cuối cùng cô ấy hỏi tôi, nếu là tôi thì tôi sẽ làm thế nào.

Tôi nói cho cô ấy phương pháp của tôi, đầu tiên tôi sẽ cố gắng trao đổi với đối phương, trình bày thật rõ ràng lý do mình muốn mua nhà trước, cũng nghe thử lý do muốn mua xe của đối phương, phân tích xem trước mắt nên mua nhà hay mua xe, nếu vẫn không ai chịu ai thì giảm yêu cầu xuống, mua nhà nhỏ một chút, mua xe tạm tạm để khỏi đi bộ là được, mỗi người nhượng bộ một chút.

Cô ấy nói đã hiểu, nhưng sau đó vẫn cãi nhau với chồng, tôi bèn hỏi cô ấy:

“Cậu nói là muốn thay đổi cách thức trao đổi cơ mà?”

Cô ấy ngại ngần đáp:

“Tớ quen rồi, cứ thấy anh ấy khẳng khái đòi mua xe là máu nóng lại xông lên đầu.”

Tôi thở dài một tiếng, thảo nào người xưa có câu: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Cho tới giờ, quan hệ giữa cô ấy và chồng vẫn không thay đổi chút nào, nhưng cô ấy luôn chăm chỉ học tập cách thức trao đổi với chồng.

Đôi lúc tôi nghĩ, chỉ cần cô ấy áp dụng một hai phương pháp mà cô ấy học được vào thực tế, thì quan hệ của hai người sẽ tốt hơn nhiều. Kinh nghiệm, trí tuệ của người khác dù có tốt tới đâu, cũng không thể tự động giúp cô ấy giải quyết vấn đề, bởi thế hành động còn quan trọng hơn kiến thức rất nhiều.

Mấy năm trước, tôi làm tư vấn viên cho một tổ chức tư vấn tình cảm. Mong muốn của tôi là giúp những người gặp khúc mắc tình cảm giải quyết vấn đề của họ, song tôi không thể không thừa nhận rằng: Tỷ lệ thành công khá thấp.

Ban đầu tôi tưởng do trình độ của tôi còn yếu, hoặc phương pháp của tôi không ổn, nên mới không thể giúp được cho họ. Nhưng rồi khi trò chuyện với các tư vấn viên khác, tôi mới biết, hóa ra bọn họ cũng thấy bất lực như tôi.

Khi làm việc ở đó, tôi đã gặp rất nhiều người thế này: Họ sẵn sàng nghe chúng tôi phân tích và kiến nghị nhiều lần. Thái độ của họ

rất thành khẩn, rất ham học hỏi. Nhưng điều này không thể thay đổi được quan niệm tình yêu của họ, dù tình cảm ấy đau khổ tới đâu, dù tương lai xa vời cỡ nào, họ vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa. Biết bản thân yêu một người vô cùng tồi tệ, biết anh ta đối xử với mình cực kỳ không tốt, nhưng vẫn không muốn rời bỏ anh ta, tôi không thể hiểu nổi tại sao họ lại phải khổ sở chịu đựng như thế.

Mãi về sau tôi mới biết, tựa như một người bị dao đâm trong phim vậy, người bị thương luôn nói rằng “Đừng rút ra”, nếu bị đâm quá sâu, vết thương và sự đau đớn đã trở thành một phần không thể thiếu trong thân thể họ, họ đành tiếp tục sống chung với chúng.

Nhưng ý thức của họ vẫn tỉnh táo, đúng hơn là chút lý trí còn sót lại mách bảo họ nên cứu ai đó. Có điều khi tôi thực sự muốn giúp họ rút con dao gây nguy hiểm cho tính mạng ấy ra, họ lại bần khoản bối rối, cuối cùng từ bỏ cơ hội được cứu giúp, bởi vì họ không thể chịu nổi cơn đau ấy. Tôi đành trơ mắt nhìn họ dần mất máu mà chết, đây cũng là nguyên nhân thúc đẩy tôi rời khỏi tổ chức kia.

Vẫn có những người nhận giúp đỡ, thay đổi và bắt đầu cuộc sống mới, họ tới gặp tôi với lòng biết ơn sâu sắc, nói rằng nhờ tôi mà họ vượt qua sóng gió trong cuộc sống. Ngày trước, đây là những lúc tôi vui vẻ nhất, nhưng tôi dần hiểu ra, không phải tôi giúp họ, mà chính sức mạnh nội tại của họ đã giúp họ.

Thường xuyên có độc giả nói với tôi:

“Đọc sách của chị, hoặc đọc một đoạn văn trong sách của chị, em thường có cảm giác ‘tĩnh ngộ’, buông bỏ được mọi chuyện làm em bần khoản và bứt rứt trước kia.”

Đó không phải công của tôi, mà là sức mạnh của chính độc giả, họ chợt tĩnh ngộ, tựa như bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, tỏa sáng bốn phương.

Thực ra nhiều khi chúng ta không cần tìm người cứu giúp mình, càng không cần phải dựa vào sức mạnh bên ngoài để giải quyết vấn đề của bản thân, vì nếu như vậy thì dù vấn đề được giải quyết, cũng chỉ là tạm thời. Trí tuệ của người khác không thể tự động cứu giúp bạn, chỉ có sức mạnh nội tại trong chính con người bạn kết hợp với hành động thực tiễn mới tạo nên thay đổi được thôi.

Chương 28

GIÁ TRỊ CỦA BẢN THÂN BẠN?

Ngay trước khi quyết định khởi nghiệp, tôi có ba sự lựa chọn: mở một tiệm trà thật khác biệt, mở một Câu lạc bộ tư nhân dành cho chị em phụ nữ, hoặc thực hiện giấc mơ từ thuở nhỏ – kinh doanh châu báu.

Ông xã một mực ủng hộ tôi kinh doanh châu báu, anh ấy nói nghề này cần có trình độ giám định cực cao, mà tôi lại có mười mấy năm kinh nghiệm rồi. Ngoài ra đây còn là sở thích của tôi, đam mê chính là thành công lớn nhất, hơn nữa kinh doanh châu báu có cơ hội phát triển rất lớn, tôi có thể sử dụng hình thức thương mại điện tử để mở rộng kinh doanh toàn quốc, thậm chí là toàn cầu.

Dù sao người ta không thể lặn lội xa xôi tới chỗ tôi chỉ để uống cốc trà đúng không?

Còn câu lạc bộ cho nữ giới, làm sao một phụ nữ ở Bắc Kinh lại tới chỗ tôi được?

Tôi thấy anh ấy phân tích rất chuẩn xác, bởi vậy tôi chọn ngành châu báu. Sau đó có lần chồng tôi đi uống rượu về, lỡ miệng nói với tôi:

“Em biết tại sao anh lại một mực đề nghị em kinh doanh châu báu không? Bởi nhàn nhã chứ sao, em đã thấy ai kinh doanh châu báu mà lúc nào cũng đông khách chưa?”

Nhưng những chuyện sau đó vẫn nằm ngoài dự đoán của anh ấy, không biết là do giá cả tôi đề ra quá hợp lý, hay vì tôi có duyên buôn bán, từ lúc khai trương tiệm tới giờ, khách hàng của tôi luôn đông như trẩy hội, đôi lúc tôi bận rộn tới mức không kịp ăn cơm

Ban đầu ông xã chẳng mấy bận tâm, thấy tôi đắc ý thì còn không

quên đả kích:

“Gớm, được mấy bữa đầu thôi, em mới khai trương tiệm nên bạn bè đều tới ủng hộ, đương nhiên việc kinh doanh sẽ thuận lợi, đợi vài hôm nữa là biết ngay ấy mà.”

Nhưng một thời gian sau, việc kinh doanh không những không giảm sút mà còn ngày càng tốt hơn. Sau khi đi hỏi thăm tôi mới biết, nhiều bạn bè mua hàng ở nhà tôi về, mọi người quanh họ đều thấy không tồi, liền tới đây chọn; những người bạn làm trong ngành truyền thông mà tôi quen ngày trước cũng nhiệt tình giới thiệu tôi mỗi khi có cơ hội thích hợp.

Chẳng bao lâu sau, tôi đã bận rộn tới tối tăm mặt mũi, chồng tôi lại giúp tôi tuyển người hỗ trợ, nhưng tôi vẫn rất bận, bởi hầu hết khách hàng đều tin tưởng ánh mắt giám định chuyên nghiệp của tôi, cũng thích được trò chuyện và nghe tôi đích thân tư vấn hơn.

Cuối cùng tôi đành để cô giúp việc gửi và nhận đồ chuyển phát nhanh, một nhiếp ảnh gia tới chụp ảnh cho tiệm một tháng một lần, còn lại tôi phải tự lo liệu hết.

Tuy vừa bận vừa mệt nhưng tôi lại rất vui vẻ. Một cuối tuần nọ, khi tôi đang cực kỳ bận rộn, ông xã ỉm ỉu than thở:

“Anh thấy từ khi kinh doanh châu báu, hình như em chẳng bận tâm tới chuyện khác, anh ở bên em cả ngày rồi mà em chẳng để ý gì đến anh cả.”

Tôi bỗng thấy có lỗi với anh ấy, không hiểu sao lại buột miệng nói:

“Nếu anh không thích em quá bận rộn thì hay là em không kinh doanh nữa?”

Ông xã chăm chú nhìn tôi:

“Thật hay đùa thế?”

Tôi cho anh ấy một ánh mắt khẳng định:

“Tuy em rất coi trọng sự nghiệp cá nhân, nhưng em cũng phải coi trọng cảm xúc của bạn đời, giờ anh đã có ý kiến rồi, sau này chắc chắn sẽ có ý kiến gay gắt hơn.”

Ông xã thấy tôi nói thật, bèn vội ngăn cản tôi:

“Anh chỉ nói vui thế thôi, em để tâm một chút là được, đã làm tới

nước này rồi, em cũng phải hi sinh rất nhiều, sao có thể buông bỏ dễ dàng như thế.”

Tôi đưa mắt nhìn anh ấy:

“Không cần miễn cưỡng vậy đâu, mau nói thật với em đi, tại sao anh không muốn em ngừng kinh doanh?”

Sau đó tôi liền nghe được những lời thật lòng của anh ấy. Ông xã tôi nói, rất nhiều phụ nữ thích ngắm đàn ông khi tập trung làm việc, thực ra khi phụ nữ tập trung làm việc cũng rất cuốn hút, nói đúng hơn là khi một người tập trung làm việc gì đó thì họ luôn tràn ngập sức quyến rũ.

Bên cạnh đó, từ khi khởi nghiệp tới giờ, tôi cũng không còn than phiền việc anh ấy quá bận rộn với công việc nữa, tôi thông cảm cho anh ấy hơn bất cứ lúc nào. Khi bản thân tôi lĩnh hội được cái bắt buộc dĩ của sự bận rộn, tôi không còn lo lắng chuyện anh ấy bận rộn tới mức quên mất tôi nữa.

Ngoài ra, khi thấy tôi nỗ lực bước từng bước về mục tiêu của mình, anh ấy cảm nhận được sức sống và niềm vui từ việc một phụ nữ hết lòng phấn đấu cho lý tưởng của mình, thấy được niềm hạnh phúc của bạn đời, và anh ấy cũng mừng lây cho tôi.

Bởi những nguyên nhân này, anh ấy nghĩ việc tôi tiếp tục phát triển sự nghiệp quan trọng hơn việc nhất thời quên mất anh ấy rất nhiều.

Nhưng từ những lời của anh ấy, tôi tổng kết ra được ý nghĩ sau: Đàn ông hi vọng người phụ nữ của mình có sự nghiệp riêng, nhưng lại mong sự nghiệp ấy không mang tới nhiều “tác dụng phụ”.

Có lẽ nhiều người sẽ cho rằng suy nghĩ này thật tham lam, nào có chuyện khổ ngọt hái được cả chùm như thế. Nhưng thực ra nó hoàn toàn dễ hiểu, cũng tựa như phụ nữ mong đàn ông kiếm tiền bạc triệu, vừa mong mỗi ngày anh ta về nhà đúng giờ vậy.

Chẳng qua đàn ông chín chắn sẽ biết cách làm sao để cân bằng hai nhu cầu mâu thuẫn này, phụ nữ thông minh cũng sẽ thực sự hiểu được nhu cầu của đàn ông: Nếu sự nghiệp của bạn không mang tới quá nhiều phiền phức cho anh ấy, anh ấy cũng không ngại chuyện bạn có sự nghiệp thuộc về riêng mình.

Còn giờ thì nói về cảm nhận của chính tôi nhé!

Trước khi khởi nghiệp, ông xã cũng rất tốt với tôi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự khác biệt. Tôi ngày càng thành công, anh ấy sẽ ngày càng hãnh diện về tôi, cũng có thêm một chút lo được lo mất. Đôi lúc tôi đi họp mặt bạn bè cùng anh ấy, có người bạn hỏi về tôi, anh ấy sẽ khiêm tốn đáp lời với vẻ hãnh diện:

“Cô ấy yêu thích viết lách, sưu tầm chút châu báu, chẳng qua có thể phát triển sở thích thành sự nghiệp mà thôi, vậy cũng rất tuyệt.”

Bởi thế, tôi vẫn muốn nhắc nhở các chị em đang có ý định nghỉ việc vì một vài câu nói của chồng: Hãy thật thận trọng. Có lẽ lúc đàn ông yêu cầu bạn nghỉ việc, anh ta rất nghiêm túc và chân thành, nhưng anh ta cũng không biết những ngày tháng tiếp theo sẽ thay đổi thế nào.

Tôi có một cậu bạn, vì không muốn chia sẻ việc nhà nên yêu cầu vợ từ chức, chỉ để lo liệu nội trợ. Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu ấy liền hối hận.

Từ khi vợ cậu ấy từ chức, một ngày phải gọi cho cậu ít nhất năm cuộc điện thoại, mà ngày xưa nhiều lắm là mỗi ngày một cuộc, hơn nữa cô ấy cực kỳ bận tâm tới “hành tung” của cậu, khiến cậu ấy thấy mất hết tự do. Sau đó cậu ấy lại yêu cầu vợ tiếp tục đi làm, nhưng cô ấy không chịu, những ngày tháng nghỉ việc ở nhà khiến cô ấy thấy rất thoải mái, không muốn quay lại chốn công sở nữa.

Thế rồi cậu bạn này nói với chúng tôi:

“Trước đây tớ rất yêu vợ tớ, nhưng từ khi cô ấy nghỉ việc, tớ thấy cô ấy ngày càng vô vị, suốt ngày chỉ nói với tớ mấy chuyện bếp núc. Bảo cô ấy nghỉ việc là lỗi sai của tớ, nhưng điều này cũng không thay đổi được chuyện tớ rất ghét con người hiện tại của cô ấy, sau này có lẽ chúng tớ sẽ ly hôn.”

Những lời này khiến tôi sờn gai ốc.

Nhiều phụ nữ nói:

“Chính anh ấy yêu cầu tôi nghỉ việc mà, có phải bản thân tôi muốn nghỉ việc đâu.”

Nhưng sự thật lại chứng minh, phụ nữ vẫn phải gánh chịu hậu quả, bởi vì người đưa ra lựa chọn chính là bạn.

Dù đàn ông có nói thế nào chẳng nữa thì chúng ta cũng phải hiểu

được một đạo lý: Phải nâng cao giá trị của bản thân. Nhiều phụ nữ ly hôn, là bởi giá trị con người của đàn ông ngày càng cao, còn giá trị của bản thân ngày càng thấp, vợ chồng không thể đối thoại bình đẳng với nhau.

Tuy nói vậy sẽ khiến nhiều bà nội trợ kêu oan:

“Giá trị con người của tôi giảm sút bởi vì tôi đã hi sinh quá nhiều cho gia đình! Bởi vì tôi đã hi sinh quá nhiều cho anh ấy!”

Nhưng hiện thực chính là hiện thực, đừng tưởng mọi sự hi sinh đều được đền đáp xứng đáng. Con người sẽ chỉ cam tâm tình nguyện đền đáp những người mà họ cho là có giá trị. Khi trạng thái sinh hoạt của hai vợ chồng không bình đẳng, không ăn ý thì dù là nam hay nữ, đều sẽ sinh lòng chán ghét với bên yếu thế hơn.

Bởi vậy, phụ nữ nên có sự nghiệp thuộc về riêng mình, trừ khi bạn chắc chắn rằng dù không có nó, bạn vẫn có thể khiến cuộc đời của chính mình trở nên đặc sắc; dù phụ thuộc vào đàn ông về mặt kinh tế, thì về mặt tinh thần bạn vẫn hoàn toàn độc lập, hơn nữa có thể bảo đảm rằng dù không có sự nghiệp cũng vẫn có người sẵn lòng cung phụng bạn cả đời. Nếu vậy thì bạn có thể không cần sự nghiệp làm gì.

Chương 29

TRẢ THÙ NHẸ NHÀNG LÀ ĐƯỢC RỒI

Mười mấy năm trước, sau khi xem bộ phim truyền hình Băng Đính Hai Mặt, tôi chưa từng có cảm tình với “Phượng hoàng nam” (một cách gọi phổ biến ở TQ, chỉ chung những người đàn ông xuất thân nông thôn, gia cảnh khó khăn nhưng lấy vợ là người thành phố, gia cảnh khá giả).

Tôi luôn cho rằng nếu hoàn cảnh lớn lên của hai người quá khác biệt, quan niệm sống hoàn toàn khác nhau thì làm sao mà hạnh phúc được? Trong phim, mỗi khi cha mẹ Á Bình đưa ra các yêu cầu vô lý thì Á Bình luôn tìm đủ mọi cách ép Lệ Quyên phải nghe theo, lý do là:

“Cha mẹ anh quá vất vả.”

Phim truyền hình phải trải qua thẩm định, nên cuối cùng họ đã đưa ra một cái kết có hậu, nhưng cái kết ban đầu là Á Bình bóp cổ Lệ Quyên tới chết.

Thế nên tôi luôn tránh xa Phượng hoàng nam. Cô bạn Tiểu Khiết của tôi còn bài xích hơn cả tôi, cô ấy từng cảm phần nói với tôi:

“Phượng hoàng nam đều là loại ngu hiểu, ích kỷ, chỉ muốn phụ nữ hi sinh vì anh ta, nếu phải lấy Phượng hoàng nam thì thà chết còn hơn.”

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc ấy là cuối cùng Tiểu Khiết lại ngượng ngùng nói với tôi, người cô ấy muốn kết hôn là một Phượng hoàng nam. Thấy tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, cô ấy bèn biện giải cho Phượng hoàng nam:

“Trước đây bọn mình chưa từng tiếp xúc với Phượng hoàng nam, nên đều bị phim truyền hình lừa phỉnh, mọi tuýp đàn ông đều có người tốt kẻ xấu, Phượng hoàng nam cũng vậy, ít nhất thì người tớ yêu rất nhiệt tình với bạn bè, lại dễ tính, rất tốt với tớ, còn chăm chỉ cầu tiến, bỏ xa đám thành phố dày ăn mông làm cả kilomet.”

Tôi nghĩ không thể phủ nhận mọi quan niệm về Phượng hoàng nam, song nếu quan niệm của Tiểu Khiết đã thay đổi lớn như vậy thì hẳn là người đó phải rất tốt.

Nhưng hai năm sau, Tiểu Khiết kể với tôi, cô ấy và người chồng Phượng hoàng nam của mình đang làm thủ tục ly hôn. Tôi kinh ngạc một lần nữa, Tiểu Khiết chưa chát nói:

“Tớ cứ tưởng anh ta là người cầu tiến, tốt tính, nhưng giờ thì tớ hiểu rồi, anh ta chẳng có gia thế cũng chẳng có tiền của, nếu không tỏ ra cầu tiến, tốt tính thì ai thèm lấy anh ta? Hồi trước tớ đã quá ngây thơ nên không thể hiểu thấu điều này. Sau khi kết hôn tớ mới biết, lấy một người chồng như vậy thì phải trả giá bao nhiêu.”

Tiểu Khiết kể cho tôi suốt một buổi trưa, tường tận từng chi tiết về cuộc sống hôn nhân suốt hai năm qua của cô ấy.

Lúc mới kết hôn, cô ấy đã biết điều kiện gia đình chồng không tốt, mỗi tháng chồng cô ấy đều phải gửi một ngàn tệ về quê, Tiểu Khiết nghĩ cha mẹ nuôi lớn một người con trai cũng ko dễ dàng, nên thấy hành động này là nên làm.

Nhưng dần dần, cô ấy không thể chịu nổi nữa, vì nhà chồng đòi hỏi quá nhiều, hết yêu cầu mua thứ này thứ kia, rồi yêu cầu đăng ký khám bệnh, lại yêu cầu ở nhờ nhà cô ấy để đi học, chồng cô ấy không những thấy chuyện đó là đương nhiên, mà còn cho rằng Tiểu Khiết cũng là một thành viên của gia đình họ, nhất định phải góp tiền góp công.

Em chồng cô ấy muốn tới tìm việc làm, định ở nhà cô ấy, cha mẹ chồng bèn đưa người tới tận cửa, chẳng thèm thương lượng với cô ấy một câu, trong khi nhà này là do cha mẹ Tiểu Khiết bỏ tiền ra mua. Cô ấy than phiền với chồng, chồng cô ấy nói:

“Ở chỗ tôi, lấy chồng là người của nhà chồng, đồ của vợ đương nhiên cũng là đồ trong nhà, cha mẹ chồng có quyền xử lý.”

Tiểu Khiết suýt nữa thì tức chết, trong cơn giận dữ cô ấy về nhà mẹ đẻ. Thế là nhân lúc này, không chỉ em chồng mà cha mẹ chồng

cũng chuyển tới ở nhà cô ấy.

Nửa tháng sau, Tiểu Khiết quay về, thấy nhà mình hoàn toàn thay đổi, ngoài ban công còn nuôi gà, cô ấy giận đến phát điên, quẳng hết những thứ ấy ra ngoài. Cha mẹ chồng về thấy vậy thì nổi khùng, kêu gào đuổi cô ấy đi. Tiểu Khiết giận dữ đến cùng cực:

“Đây là nhà tôi, kẻ phải đi là các người mới đúng. Nhà này cha mẹ tôi mua cho tôi, các người ở đâu thì biến về nơi đó đi.”

Cha mẹ chồng cười lạnh:

“Của cô? Trên sổ đỏ cũng biết tên con trai tôi đấy.”

Tiểu Khiết hối hận vô cùng. Sau khi nghe chuyện này, chồng cô ấy cãi nhau với cô ấy một trận, nói cô ấy sỉ nhục cha mẹ mình, anh ta không thể chấp nhận người vợ như vậy, nên kiên quyết đòi ly hôn. Tiểu Khiết nói:

“Tôi chịu đủ rồi, ly hôn thì ly hôn, đồ cha mẹ tôi mua cho tôi thì trả cho tôi, còn đâu các người thích làm gì thì làm!”

Không ngờ chồng và cha mẹ chồng cô ấy liền bắt tay nhau, ép cô ấy phải nhượng nhà cho họ thì mới được ly hôn, đồng thời còn lấy ra một tờ giấy nợ trị giá một triệu tệ, Tiểu Khiết phải gánh một nửa số tiền nợ đó, không gánh cũng được nhưng phải dùng một nửa căn nhà để thế chấp.

Tiểu Khiết giận đến suýt nôn ra máu, cô ấy đòi kiện ra tòa, nhưng cha mẹ chồng lại ngày ngày tới nhà cha mẹ cô ấy gây sự, đổi trắng thay đen, bẻ cong sự thật, khiến cha mẹ cô ấy mất hết mặt mũi, một người huyết áp lên cao, một người phát tác bệnh tim. Để cha mẹ có thể an hưởng tuổi già, Tiểu Khiết nuốt hận vào lòng, cắn răng từ bỏ căn nhà, rời khỏi cái gia đình khiến cô ấy ghê tởm kia.

Sau khi ly hôn, Tiểu Khiết tới gặp tôi, cô ấy đập bàn nói:

“Văn Tình à, tớ không phục, tớ rất phẫn nộ, tớ thấy như có ngọn lửa đang bùng cháy trong ngực tớ, tớ nguyện rửa gia đình kia, tớ rất muốn trả thù bọn họ, suy nghĩ này hành hạ tớ tới sắp phát điên rồi.”

Tôi ngẫm nghĩ rồi đáp:

“Cậu muốn trả thù cũng đc thôi, nhưng phải tuân thủ mấy điều sau. Thứ nhất, tuyệt đối đừng vi phạm pháp luật; thứ hai, đừng

liều mạng, cậu phải nhớ mạng sống của chúng ta đáng giá gấp trăm ngàn lần mạng sống của tên khốn đó; thứ ba, cậu nên bình tâm lại, đừng chìm đắm trong thù hận, mau chóng tiếp tục cuộc sống thường nhật của mình. Nếu có thể tuân thủ ba điều trên thì khi tìm được cơ hội thích hợp, cậu hãy giải hận cho bản thân đi!”

Tiểu Khiết do dự nhìn tôi:

“Cậu nói thật hay nói đùa đấy? Tớ tưởng cậu sẽ khuyên tớ từ bỏ thù hận, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Nếu có thể từ bỏ thù hận mà bắt đầu một cuộc sống mới thì còn gì bằng, nhưng khi gặp phải những kẻ khốn khiếp, bị tổn thương và ghê tởm, mà vẫn phải bao dung từ bỏ thù hận thì thực ra chẳng mấy ai làm được, ít nhất cũng rất khó làm được ngay

Tôi đã từng gặp khá nhiều cô gái hỏi:

“Chị Văn Tình ơi, chị nghĩ trên thế gian này có báo ứng không, liệu ông trời có trừng phạt anh ta không?”

Thật lòng mà nói thì tôi không tin kiểu lý luận: “Ông trời sẽ trừng phạt kẻ xấu”, “Người xấu sẽ không có kết cục tốt đẹp”, đó chỉ là lời tự an ủi của những người không phản kháng được mà thôi.

Thường khi phụ nữ gặp tổn thương trong tình cảm nói với tôi rằng họ muốn trả thù, đa phần tôi đều khuyên họ hãy sống thật thoải mái, sống tốt hơn đối phương chính là sự trả thù mạnh mẽ nhất. Nhưng có những chuyện, tới tôi nghe xong còn muốn thay trời hành đạo, tôi thực sự không thấy khuyên người khác rộng lượng và lương thiện trong hoàn cảnh ấy, hướng chỉ hành vi của một số kẻ không còn giống con người nữa rồi, cũng nên được dạy cho một bài học. Có điều nếu để liên lụy đến bản thân thì tôi lại cho là không đáng.

Tiểu Khiết nói cô ấy sẽ cân nhắc ý kiến của tôi, lúc từ biệt cô ấy nói: “Cậu biết không? Nếu khi này cậu khuyên tớ buông bỏ thù hận thì cũng chẳng có tác dụng gì, tớ chỉ càng muốn trả thù hơn thôi. Nhưng những lời ban nãy của cậu lại khiến tớ phải suy ngẫm, có lẽ tớ sẽ sống thật thoải mái, yêu quý bản thân mình hơn. Nếu có cơ hội, tớ cũng không ngại đòi lại công bằng cho bản thân.”

Thế rồi Tiểu Khiết kể với tôi. Sau khi ly hôn, gia đình chồng cũ không cho cô ấy lấy lại đồ đạc của mình, cô ấy bèn tìm một người bạn cảnh sát, cùng đi thẳng tới công ty của chồng cũ, yêu cầu đối phương thực hiện thỏa hiệp ly hôn, trả lại cho cô ấy những thứ

thuộc về cô ấy. Nếu không Tiểu Khiết sẽ khiến anh ta phải vào đồn cảnh sát vì tội chiếm dụng tài sản của người khác.

Không ngờ chồng cũ của cô ấy chẳng những không hung hãn như bình thường, mà còn sợ hãi hoảng hốt. Ngày tới lấy đồ, cô ấy cũng đi cùng người bạn cảnh sát nọ, cha mẹ chồng vốn nanh nọc lại sợ tới im thin thít, trơ mắt nhìn cô ấy thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Vì cảnh sát tới công ty của chồng cũ nên tin bọn họ ly hôn mau chóng lan truyền, hình tượng nam thanh niên nông thôn cầu tiến chăm chỉ mà chồng cũ khổ công gây dựng cũng hoàn toàn sụp đổ, sau đó anh ta gặp rất nhiều khó khăn trong công việc. Tiểu Khiết cứ ngỡ chồng cũ sẽ không chịu thua, ngờ đâu từ đó người đàn ông này không dám gây sự với cô ấy nữa.

Một ngày nọ tôi đi uống cà phê cùng Tiểu Khiết, cô ấy ung dung nói với tôi:

“Tớ đã hả giận rồi, mọi chuyện đều đã qua, bắt đầu từ bây giờ tớ phải sống cho thật tốt.”

Với những người bạn có ý định trả thù, tôi luôn khuyên ba điều: Thứ nhất, tuyệt đối đừng vi phạm pháp luật; thứ hai, đừng liều mạng, phải nhớ mạng sống của chúng ta đáng giá gấp trăm lần mạng sống của tên khốn đó; thứ ba, nên bình tâm lại, đừng chìm đắm trong thù hận, mau chóng tiếp tục cuộc sống thường nhật của mình. Nếu có thể tuân thủ ba điều trên, thì khi tìm được cơ hội thích hợp, bạn hãy giải hận cho bản thân đi!

Chương 30

BẠN TIẾT KIỆM VÌ AI?

Tước đêm Thất tịch, tôi tổ chức một hoạt động giới thiệu ngọc bích, thu hút được rất nhiều người tham dự. Có vị khách thích một viên ngọc như ý, hỏi tôi giá cả. Tôi nói viên ngọc như ý này là hàng đẹp, giá phải hơn hai mươi ngàn tệ.

Lúc đó tôi cũng không nghĩ chị ấy sẽ mua, vì trước đó chị ấy cũng thích một món trang sức hơn ba ngàn tệ, nhưng thấy quá đắt nên đã cân nhắc mấy ngày mà vẫn chưa quyết định có mua hay không, cuối cùng mấy hôm sau món trang sức đó bị một vị khách khác mua mất. Giờ viên ngọc này đắt gấp bảy, tám lần món trang sức kia, nên tôi cũng chỉ tưởng là chị ấy muốn hỏi thử giá cả mà thôi.

Sau đó chị ấy yêu cầu tôi quay một video về viên ngọc cho chị ấy, thế rồi năm phút sau, chị ấy nói với tôi: “Chị mua viên ngọc như ý này, tìm giúp chị một hộp quà thật đẹp nhé!”

Tôi bèn thiện ý nhắc chị ấy viên ngọc này không rẻ, có lẽ chị ấy nên cân nhắc thêm rồi quyết định mua, song chị ấy lại mau chóng chuyển khoản cho tôi, nói rằng chị ấy định mua viên ngọc này làm quà Thất tịch cho chồng, sợ là chần chừ thì sẽ bị người khác nhanh tay mua mất.

Thế là tôi bắt đầu tán ngẫu với chị ấy, tôi hỏi: “Sao chị không nữa mua cho mình món đồ hơn ba ngàn tệ, mà lại sẵn lòng mua cho chồng món đồ hai mươi ngàn tệ?”

Chị ấy nói chị cũng không biết tại sao, chỉ là nếu mua đồ cho chồng cho con thì dù đắt tới mấy chị cũng không thấy tiếc, nhưng nếu mua cho mình thì sẽ thấy xót. Trò chuyện lâu hơn, tôi biết được hai vợ chồng chị trục trặc suốt mấy năm qua, nên chị cũng muốn nhân dịp này hàn gắn quan hệ vợ chồng.

Trong lúc tán gẫu, tôi biết gia cảnh của chị ấy khá tốt, là một vị phu nhân hiền hậu, có công việc ổn định, cũng chăm sóc chồng và con rất chu đáo, nhưng chồng chị lại luôn hờ hững lạnh nhạt. Chị ấy cũng không biết phải giải quyết vấn đề này thế nào, đành tự an ủi mình rằng có rất nhiều đôi vợ chồng cũng chung sống với nhau như vậy thôi.

Tôi đã gặp rất nhiều phụ nữ tiết kiệm, ban đầu tôi cứ ngỡ tiết kiệm là vì điều kiện sinh hoạt có hạn, nhưng sau đó tôi nhận ra, khá nhiều người trong số họ có gia cảnh rất tốt, hơn nữa họ chỉ tiết kiệm với bản thân mình, nhưng với chồng con thì luôn thoải mái hào phóng.

Điều khiến tôi phải suy ngẫm hơn cả, đó là rất nhiều phụ nữ thời còn trẻ không những không tiết kiệm, mà còn khá hoang phí, nhưng một khi bước vào hôn nhân, họ lại tự động bắt đầu sống tằn tiện.

Cô bạn thân L của tôi lấy chồng sớm hơn tôi hai năm, lúc chưa lấy chồng thì gần như tuần nào chúng tôi cũng đi mua sắm để thỏa mãn sở thích của chính mình. Ba tháng sau khi coi ấy kết hôn, chúng tôi hẹn nhau đi mua sắm, coi ấy thích một chiếc sườn xám, giá niêm yết là hơn hai ngàn tệ, cô ấy cứ băn khoăn mãi không biết có nên mua hay không. Tôi rất ngạc nhiên, bởi vì trước đây cô ấy thường mua những bộ quần áo giá bốn, name ngàn tệ mà chẳng cần đắn đo bao giờ, về khoản chi tiêu chuộng bản thân thì cô ấy luôn thực thi triệt để hơn tôi nhiều. Song cuối cùng cô ấy vẫn bỏ qua chiếc sườn xám ấy, mà mua cho chồng hai chiếc sơ mi và hai chiếc quần.

Hôm sau, cô ấy gọi điện nói với tôi rằng cô thực sự rất thích chiếc sườn xám kia, tôi bèn đáp: “Nếu thích đến vậy thì cứ mua đi, sao tự nhiên cậu như biến thành người khác thế hả?”

Cô ấy cũng tự thấy bản thân thay đổi rất nhiều, từ lúc kết hôn, tâm lý hoàn toàn không giống ngày xưa, trước đây là mình tự kiếm tiền rồi mình tự tiêu, thoải mái hưởng thụ, nhưng sau khi kết hôn thì phải cân nhắc cho gia đình trước, nên đã vô tình xếp bản thân mình thành thứ yếu.

Tôi thở dài: “Cậu có còn là L – người từng muốn hưởng thụ cuộc đời với tớ không đấy?”

Cô ấy bật cười: “Không phải tớ thì là ai?”

Qua điện thoại, tôi lại bắt đầu thấy lo lắng cho hôn nhân của cô ấy.

Tôi luôn nghĩ hầu như phụ nữ đều không đòi hỏi nhiều, họ cam tâm tình nguyện hi sinh cả đam mê và sự nghiệp, để đổi lấy sự tôn trọng từ người thân trong nhà, song cuối cùng lại chẳng tìm được bao nhiêu người biết ơn và ngưỡng mộ mình.

Tôi hiểu việc kết hôn sẽ khiến tâm lý của người ta thay đổi, kể cả tôi cũng vậy thôi. Chúng ta không thể tự kiểm soát sự thay đổi này, có thể gọi đó là “trách nhiệm”, chúng ta phải chịu trách nhiệm với gia đình và con cái, không thể thích làm gì thì làm như trước đây được nữa.

Tôi nghĩ sự thay đổi này rất tốt, nó giúp một người phụ nữ trở nên trưởng thành, chín chắn và có trách nhiệm hơn. Nếu sau khi kết hôn mà vẫn vô tư như trước đây thì cũng chưa chắc đã tốt. Nhưng đôi khi sự thay đổi này lại khiến ta tự đẩy mình vào ngõ cụt.

Giờ bàn một chút về nam giới nhé, trong buổi giới thiệu đó có khá khá nam giới tham gia chọn quà cho vợ hoặc bạn gái của mình, những người chọn quà cho vợ thì ngược lại. Có một người bạn thích hai món đồ có giá cách biệt khá lớn, cuối cùng anh ấy bỏ qua món đồ đắt tiền hơn, nói với tôi: “Mua đồ đắt quá cô ấy còn trách tôi ấy chứ, nên mua món rẻ thôi!”

Có lẽ sẽ có người cho rằng điều kiện kinh tế của người bạn này không tốt, nhưng thực tế thì không phải như vậy. Cách anh ấy nói cho thấy anh hoàn toàn tin là vợ mình chỉ thích đồ rẻ, không thích đồ đắt. Nhưng phụ nữ chúng ta điều biết, điều ấy đâu có đúng?

Ai chẳng thích thứ tốt?

Nhưng rất nhiều đàn ông lại tưởng lầm như vậy, bởi chính bạn mang đến cho anh ta cảm giác ấy. Anh ta cực kỳ tin tưởng, giữa chất lượng và giá cả, nhất định bạn sẽ chọn yếu tố thứ hai.

Tôi từng tán gẫu với L về vấn đề này, cuối cùng kết luận được rằng, có hai nguyên nhân khiến một phụ nữ trở nên tiết kiệm sau khi kết hôn: Phụ nữ có ý thức trách nhiệm với gia đình là do bản năng muốn vun vén cho gia đình nhiều hơn đàn ông, đồng thời phần lớn phụ nữ đều muốn dâng hiến tình cảm của mình và tự động đưa nhu cầu của mình về thứ yếu. Ngoài ra còn một nguyên nhân nữa xuất phát từ tiềm thức, qua sự tiết kiệm – phụ nữ hi vọng đàn ông có thể thấy được sự hi sinh của mình cho gia đình, nhờ đó xây dựng hình tượng “mẹ hiền vợ đảm” để thu hút đàn ông, đây là bản năng.

Nhưng bạn thân hỡi, bạn có nhiều ưu điểm để thu hút đối phương như vậy, có sao phải dựa vào sự tiết kiệm cơ chứ?

Khi bạn chung diện thật đẹp thì niềm vui và sự tự hào mà bạn cho anh ấy đã sớm thay thế sự tiếc nuối với tiền bạc rồi đấy. Bạn không những không đánh mất tình yêu của đối phương mà còn làm anh ấy yêu mình say đắm hơn. Trên thế gian này có rất nhiều đàn ông cạnh tình chỉ vì phụ nữ không chăm chút cho bản thân, nhưng lại có rất ít đàn ông rời bỏ vợ mình chỉ vì cô ấy ăn mặc thật đẹp, bởi vì đàn ông cực kỳ coi trọng thể diện.

Đương nhiên mọi chuyện đều không thể quá đà. Mấy năm qua, có rất nhiều luận điệu xúi giục phụ nữ sống phung phí, ví dụ như thích gì thì phải mua nấy, nếu không sẽ có phụ nữ khác tiêu tiền “giúp” bạn.

Xét từ một góc độ khác thì đây cũng là một hình thức giác ngộ mới của phái nữ, nhưng giác ngộ thái quá cũng không hẳn đã tốt. Tôi có quen một vị phu nhân, ngày trước sống vô cùng tiết kiệm, tần tiện chăm sóc cả gia đình, nhưng cũng chẳng được ai trong nhà thừa nhận.

Sau đó không biết chị ấy gặp phải chuyện gì mà bỗng cho rằng trước đây mình quá ngốc, thế là chỉ trong một ngày – chị ấy đã mua hết tất cả thứ mà trước kia chị ấy không dám mua, tiêu sạch tiền trong hai tấm thẻ tín dụng, dùng điều này thay lời tuyên bố từ nay về sau chị ấy sẽ yêu chính bản thân mình. Đương nhiên kết quả là một cuộc chiến gia đình đã bùng nổ.

Chúng ta không nên đề cao sự hoang phí, quan niệm này không đáng được tôn thờ, nhưng ít nhất thì đừng đối xử với bản thân quá kém so với chồng, chúng ta có thể vừa yêu thương người thân quanh mình, vừa chăm chút cho bản thân thật tốt, bởi vì nếu bạn quên mất chính mình, thì những người xung quanh cũng sẽ quên mất bạn.

Chương 31

BAO NHIÊU NGƯỜI CÒN ĐANG LÀM NHỮNG VIỆC NÀY?

Khu nhà của vợ chồng chúng tôi bị ô nhiễm nghiêm trọng, nhiều lần bị đài CCTV nhắc tới, cuối cùng thì năm ngoái chúng tôi cũng quyết định chuyển nhà. Năm nay lúc nhận nhà, chồng tôi nói:

“Chuyện trang hoàng nhà cửa cứ làm theo ý em, anh chỉ có một yêu cầu thôi, ấy là TV trong nhà phải thật lớn, xem cho thoải mái, ngoài ra anh muốn mua một bộ rạp chiếu phim gia đình BOSS nữa.”

Tôi hỏi anh ấy muốn mua loại giá bao nhiêu, anh ấy nói đắt hơn TV bình thường khoảng bốn, năm vạn tệ, loại tốt hơn thì khoảng mười mấy hai mươi vạn tệ. Tôi vừa nghe vậy thì thốt lên:

“Mười mấy vạn tệ, đắt thế cơ à?”

Thấy tôi kêu đắt, anh ấy lẳng lặng nói:

“Thế thì cứ mua loại bình thường thôi.”

Thấy dáng vẻ thất vọng của anh ấy, tôi bỗng nhớ tới hai chuyện khi tôi còn bé.

Lúc lên mười, tôi cố sức đeo nhẫn của mẹ vào ngón cái, sau đó ko tháo ra được. Tôi bèn gào khóc kêu đau, cha mẹ vội tới giúp tôi bèn cầm kim đến định vận gây chiếc nhẫn, nhưng mẹ tôi lập tức phản đối, nói làm thế thì sẽ làm hỏng nhẫn, sau đó mẹ tôi liền cố sức tháo nhẫn ra, khiến tôi đau đến òa khóc, ngón tay sưng đỏ, nhưng vẫn không sao tháo được, tôi bèn nói hay là vận đứt nhẫn đi, nhưng mẹ tôi kiên quyết không đồng ý.

Thế rồi mẹ tôi bảo tôi cố nhin để tháo nhẫn ra, ngón tay tôi đau như chịu cực hình, tôi vừa khóc vừa nói:

“Mẹ thà để con chịu nhiều đau đớn còn hơn là khiến chiếc nhẫn này không hoàn chỉnh.”

Mẹ tôi lườm tôi một cái:

“Ai bảo mày tự đeo vào tay.”

Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi lạnh buốt, tới bây giờ tôi vẫn chưa quên được tâm trạng của mình khi đó: Hóa ra trong mắt mẹ tôi thù một chiếc nhẫn còn quan trọng hơn ngón tay của con gái, hóa ra trong mắt mẹ tôi thì những thứ vật chất này còn quý giá hơn cảm nhận của tôi.

Về sau, mẹ giải thích với tôi rằng, thời đó mọi người đều rất nghèo, sao nữ làm hỏng chiếc nhẫn?

Tôi thông cảm cho bà, nhưng cảm giác không được trân trọng đã luẩn quẩn trong lòng tôi rất nhiều năm.

Còn một chuyện nữa, hồi tôi còn nhỏ thì điều hòa chưa phổ biến như bây giờ, mùa hè người thường đổ rất nhiều mồ hôi, tôi hay đợi tới trước khi đi ngủ rồi mới tắm, để sau đó ngủ cho thoải mái mát mẻ, nhưng mẹ tôi lại luôn ép tôi phải tắm rửa ngay sau khi ăn cơm, lý do là mẹ tôi muốn giặt hết quần áo trong ngày, mọi người trong nhà phải phối hợp với bà.

Tôi đã phản đối chuyện này rất nhiều lần, nhưng nếu sau bữa tối tôi không tắm rửa ngay theo yêu cầu của mẹ thì bà sẽ nhắc nhở, cần nhẫn thậm chí nổi giận.

Tôi và mẹ thường đối thoại như sau, tôi vừa buông đũa là mẹ tôi nói ngay:

“Mau đi tắm đi, để mẹ còn giặt quần áo.”

Tôi không nghe theo mà đi đọc sách hoặc làm bài tập.

Mẹ thấy tôi còn chưa đi tắm, bèn bực bội nói:

“Sao còn chưa đi tắm? Mau đi nhanh lên!”

Tôi nói:

“Trước khi đi ngủ con mới tắm cơ.”

Mẹ tôi sẽ quát:

“Trước khi đi ngủ mới tắm? Thế quần áo thì sao?”

“Quần áo mai giặt cũng đc mà! Giờ tắm rồi lát nữa lại đổ mồ hôi.”

“Mày có làm gì đâu mà đổ mồ hôi, có việc đi tắm thôi mà cũng phải để nói nhiều thế nhỉ? Mày không để mẹ đỡ mệt được à? Có ai bắt mày giặt quần áo đâu, chỉ bảo mày tắm sớm một chút cũng khó thế cơ à? Nếu có người giặt quần áo cho mẹ thì bảo mẹ tắm rửa lúc nào cũng được.”

Sau đó mẹ tôi sẽ căn nhắc cho tới khi tôi bắt đầu đi tắm, hoặc là ra khỏi nhà mới thôi.

Bà ấy không thể khiến tôi ngoan ngoãn ăn tối xong liền đi tắm ngay, tôi cũng không thể khiến bà ấy đồng ý việc trước khi ngủ mới tắm, tranh chấp kiểu này kéo dài tới lúc tôi không còn ở chung với cha mẹ nữa. Lúc rời khỏi nhà, tôi cũng không mấy tiếc nuối, mà chỉ thấy như được giải thoát, thậm chí còn hưng phấn vì được sắp được hít thở bầu không khí tự do.

Về chuyện này, tôi vẫn luôn không đồng tình với mẹ tôi. Theo quan điểm của tôi thì tối tắm rửa, mai giặt quần cũng có sao đâu? Không lẽ quan hệ mẹ con còn không quan trọng bằng mấy bộ quần áo?

Bởi vậy lúc đó tôi đã thầm thề rằng, tới lúc tôi có chồng có con, nhất định tôi sẽ tôn trọng thói quen sống của họ, tôn trọng cảm nhận của họ, tuyệt đối không để xảy ra tình trạng mất nhiều hơn được.

Khi thấy vẻ thất vọng của ông xã, tôi bỗng nhóe tới những chuyện hồi nhỏ, tôi nghĩ giờ phút này chắc hẳn anh ấy cũng đang buồn như tôi ngày bé. Tôi gần như có thể đoán được suy nghĩ của anh ấy lúc này: Hóa ra trong mắt cô ấy tiền còn quan trọng hơn mình. Chẳng qua trước giờ anh ấy trước giờ luôn rộng lượng, không phản kháng mãnh liệt như tôi hồi nhỏ mà thôi.

Tôi nói với anh ấy bằng giọng khẳng định:

“Nếu anh đã thích như vậy thì chúng ta không thể mua loại bình thường, chúng ta nhất định phải mua loại mà anh thích nhất.”

Ông xã tôi nói không cần, nhưng tôi có thể dễ dàng nhận ra niềm vui trong mắt anh ấy. Lúc này tôi cũng hiểu, trên thế gian không

gì quan trọng hơn cảm nhận của những yêu thương mình.

Hôm sau, tôi cũng anh ấy tới trung tâm điện tử để chọn bộ rạp chiếu phim gia đình mà anh ấy thích, cuối cùng chúng tôi không chọn loại đắt nhất, nhưng vẫn chọn một loại mà anh ấy cực kỳ yêu thích.

Sau chuyện này, tôi bắt đầu nghiêm khắc kiểm điểm lại bản thân. Lúc đó tôi không muốn tiêu quá nhiều tiền vào việc mua rạp chiếu phim gia đình, bởi vì bản thân tôi gần như không xem TV, kể cả có mua rồi sau này cũng rất ít xem, bởi vậy tôi liền thấy nó đắt, phí tiền. Nhưng nếu tôi là người thích xem phim thì có lẽ không những không thấy đắt, mà còn cho rằng nhất định phải mua loại tốt nhất, bởi vì ngàn vàng cũng khó mua được sự vui vẻ.

Nhiều khi chúng ta phản đối một chuyện không hẳn là vì chúng ta có lý, đôi khi chỉ vì chúng ta không hiểu hoặc không có hứng thú, nhưng lại dùng lập trường và sở thích của mình để phán đoán xem chuyện này có đáng hay không, song hành động này lại khiến người thân của chúng ta vô cùng thất vọng.

Một người vừa đau buồn vì cảm nhận của mình không được coi trọng, nhưng vẫn đối xử với người yêu của mình bằng phương thức tương tự, thậm chí khiến đối phương ngày càng thất vọng, thế rồi hai người dần xa cách mà không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là chúng ta phải thỏa mãn một cách vô điều kiện mọi yêu cầu của bạn đời.

Thứ nhất phải xem khả năng chấp nhận, nếu đối phương đưa ra một yêu cầu mà mình không thể đáp ứng, hoặc phải dốc hết sức lực mới làm được thì lại là chuyện khác; thứ hai phải xem phản ứng của đối phương, việc có đáp ứng yêu cầu của đối phương hay không không quan trọng, quan trọng là mình trân trọng cảm nhận của họ.

Khi đối phương đưa ra một yêu cầu mâu thuẫn với mình thì chỉ ít cũng nên nghe thử suy nghĩ của họ, xem có biện pháp giải quyết tốt hơn hay không, chứ không phải vừa nghe xong đã vội phủ quyết hay thậm chí có phản ứng quá khích.

Tùng có một người chồng đề nghị đổi xe mới, người vợ vừa nghe đã nổi giận:

“Bây giờ anh không có xe để đi à? Đổi sang xe gì? Anh chỉ biết

sống mình anh thôi, trong mắt anh còn có cái nhà này nữa không? Sau này còn nhiều việc cần đến tiền, không được mua xe mới.”

Đồng thời người vợ cũng dùng phương thức cực kỳ cay nghiệt – để cho chồng hiểu là nhu cầu của anh ấy ích kỷ và quá đáng tới mức nào.

Người chồng không nhắc tới chuyện mua xe mới nữa, khi những người đồng cấp trong công ty lần lượt đổi xe mới thì anh ấy vẫn lái chiếc xe cũ từ tám năm nay. Chuyện này trở thành một trong những nguyên nhân khiến anh ấy quyết định ly hôn.

Hai năm sau, anh ấy để hết tiền lại cho vợ rồi chọn ly hôn. Có người hỏi anh ấy có hối hận hay không, anh ấy nói anh ấy không hối hận, dù sao thứ mà vợ thích nhất là tiền chứ không phải anh ấy.

Tôi luôn thấy tiếc nuối vô cùng, nếu khi đó cô vợ kia hòa nhã nói với chồng:

“Em biết anh rất muốn đổi xe mới, nhưng em nghĩ giờ nhà mình nên tiết kiệm tiền, một thời gian nữa bọn mình hẳn mua xe mới, được không?”

Thì kết cục sẽ ra sao, nhưng tôi cũng hiểu, phương thức giải quyết vấn đề của mỗi người đều đã ăn sâu vào tiềm thức, không thể chỉ có lần này họ mới phản ứng như vậy, hơn nữa, trong cuộc sống không tồn tại chữ “nếu”.

Tiêu hết tiền thì có thể kiếm về, nhưng đánh mất trái tim thì thực sự là không còn nữa. Quan hệ tốt nhất chắc chắn là đối xử tốt với bạn đời, cũng đối xử với chính mình.

Chương 32

RỐT CUỘC VIỆC KHÉO ĂN NÓI QUAN TRỌNG TỚI MỨC NÀO?

Tôi có một cô bạn học chung suốt mười mấy năm, tạm gọi cô ấy là F đi. F có nhân phẩm cực tốt, tâm địa lương thiện, chân thành trọng nghĩa với bạn bè, bình thường cũng rất hay giúp đỡ người khác, nhưng cô ấy có một khuyết điểm chí mạng: Không khéo ăn nói.

Lúc đi học trung học xa nhà, tôi bất cẩn bị trộm mất năm trăm tệ, đây là tiền sinh hoạt hơn một tháng của tôi, thời đó không thuận tiện như bây giờ là chỉ cần chuyển khoản một phút sẽ nhận được tiền ngay. Khi ấy tôi còn không có thẻ ngân hàng, nhanh nhất cũng phải hai ngày cha mẹ mới gửi được tiền cho tôi.

Tôi nói với F bằng vẻ tội nghiệp:

“Bạn thân yêu ơi, tớ gặp nạn rồi, mấy ngày này tớ phải nhờ cậu vào cậu.”

F tức giận lườm tôi:

“Đáng đời cậu, ai bảo cậu bất cẩn như thế, tớ còn thấy cậu bị trộm vậy là ít đấy, bị trộm thêm vài lần cậu mới nhớ được.”

Lúc đó tôi phiền muộn vô cùng, thời ấy năm trăm tệ với tôi là một khoản tiền cực lớn, lòng tôi đang đau tới rỉ máu, rất hi vọng cô ấy có thể an ủi tôi, nhưng F không những không an ủi mà còn xát muối lên vết thương của tôi.

Trong lúc tôi đang nằm trên bàn mà than thở, F bèn đưa cho tôi một bát mì hải sản, nói:

“Có tớ ở đây, cậu không chết đói được đâu, mau ăn đi!”

Và thế là tôi vừa bần khoản vừa cảm kích ăn bát mì hải sản kia, nói thực bình thường chính F cũng không dám ăn món ấy đâu.

Trong những năm đi làm, có lần tôi theo lãnh đạo ra ngoài làm việc, tình cờ F ở cửa ngân hàng, tôi vội giới thiệu cho cô ấy đây là lãnh đạo của tôi, hi vọng cô ấy có thể giữ thẻ diện cho tôi, nhưng F chẳng hề do dự mà nói với lãnh đạo tôi:

“Ôi chào, lãnh đạo ạ, tôi rất đồng cảm với anh, lại đi tuyển Tình Tình nhà tôi vào làm việc, cậu ấy vừa cầu thả vừa nhõng nhẽo, lại còn xấu tính nữa, sao lại tuyển cậu ấy vào làm thế?”

Lãnh đạo bèn dùng ánh mắt hỏi dò tôi, ý nói:

“Đây là kẻ thù của em à?”

Tôi chỉ muốn đào lỗ mà chui vào, vội nói với lãnh đạo:

“Đúng vậy, bạn trai cậu ấy thay lòng đổi dạ chuyển sang yêu em, nên cậu ấy mới hận em như vậy.”

Sau đó nhân lúc F chưa kịp phản ứng, tôi vội đưa lãnh đạo rời khỏi hiện trường.

Những sự việc tương tự như thế diễn ra rất nhiều lần trong suốt mười mấy năm qua, nhiều lúc bức quá tôi cũng nghĩ: Sau này không chơi với cô ấy nữa, suốt ngày bị cô ấy làm cho khó xử, đúng là như tra tấn!

Nhưng khi cuốn sách đầu tiên của tôi xuất bản, F lập tức mua hai mươi cuốn tặng cho bạn bè người thân:

“Mọi người cùng ủng hộ nhé, có rảnh thì mua ủng hộ mấy cuốn.”

Thời điểm ấy, cô ấy vừa vay tiền mua nhà, mẹ lại mắc bệnh nặng, kinh tế rất túng thiếu, dù chỉ mua một quyển thì tôi cũng sẽ ghi nhận tình cảm của cô ấy. Còn có lần, tôi bất cẩn lạc đường, lại không bắt được taxi, F bèn lặn lội suốt hơn một tiếng để tới đón tôi. Bởi vậy cô ấy chính là một người khiến tôi vừa yêu vừa hận, không bao giờ giữ thẻ diện cho tôi, nhưng lại thật lòng đối tốt với tôi.

Tôi từng ảo tưởng vô số lần rằng, nếu F khéo ăn nói một chút thì cô ấy sẽ hoàn mỹ biết bao, quả thực là một người ai gặp cũng phải

quý. Tôi cũng từng chân thành nhắc nhở cô ấy nên thay đổi cách thức nói chuyện, nhưng thường bị cô ấy mắng lại:

“Từ bé bà đây đã như thế rồi, sao hử, bây giờ đại tiểu thư ngày càng khó chiều, không chịu được nữa à? Không chịu được thì tuyệt giao đi!”

Đúng là rất nhiều lần tôi giận tới mức muốn tuyệt giao, nhưng nghĩ tới việc cô ấy từng đối xử rất tốt với tôi, tôi lại không ngừng thuyết phục bản thân:

“Ai cũng có khuyết điểm, bản thân mình cũng có khuyết điểm, F chỉ không khéo ăn nói mà thôi, dù sao cũng hơn những kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm, đúng không?”

Thế là chúng tôi qua lại suốt mười mấy năm, dưới tác động của cô ấy, sức chịu đựng của tôi ngày một tăng cao.

Hồi đi học, khuyết điểm này của F cũng không mang lại quá nhiều phiền phức cho cô ấy, cùng lắm là cô ấy có ít bạn mà thôi. Nhưng khi đi làm, vấn đề bắt đầu lộ rõ.

F làm việc rất chăm chỉ, nhưng vì không khéo ăn nói nên thường xuyên đắc tội đồng nghiệp, ở công ty cô ấy gần như không có bạn bè. Nhưng mấy năm trôi qua, cô ấy cũng được thăng cấp thành một quản lý nhỏ. Sau đó trong bộ phận có một nhân viên mới vừa ra trường được phân thành cấp dưới của F, cô bé đó vừa khéo nói vừa giỏi làm, được mọi người trong bộ phận hết sức quý mến, đến F cũng rất quý cô bé ấy, đích thân chỉ dạy nhiều điều.

Một năm sau, trong bộ phận có trống vị trí chủ nhiệm, F nghĩ mình là người có tư cách nhất, nhưng không ngờ từ lãnh đạo tới đồng nghiệp, ai nấy đều bỏ qua cô ấy mà ủng hộ cô bé kia ngồi vào vị trí đó.

F rất buồn phiền, cô ấy than thở với tôi mọi chuyện không như ý ở chốn văn phòng, chưa xót nói với tôi:

“Tớ thiệt thòi ở khoản không khéo ăn nói, nếu không vị trí chủ nhiệm chắc chắn là của tớ. Cô ta hơn tớ ở điểm nào chứ? Chẳng qua là dẻo miệng hơn, giỏi nịnh bợ lãnh đạo hơn tớ thôi.”

Lần đầu tiên tôi nghiêm túc nói với cô ấy chuyện này:

“Thật lòng mà nói, cậu thấy cô bé ấy chỉ biết nịnh bợ mà không có năng lực gì sao?”

F miễn cưỡng đáp:

“Năng lực thì cũng có, nhưng tố cũng đâu kém cô ta.”

“Nếu hai người có năng lực sàn sàn mà người ta lại khéo ăn nói hơn, được mọi người quý mến thì tại sao lãnh đạo không chọn cô ta mà lại chọn cậu? Nếu là cậu thì cậu có để bặt một người thường khiến mình bực bội không?”

F phiên muộn một thời gian, rồi cũng dần chấp nhận sự thật này, thầm nghĩ dù sao mình cũng là người dẫn dắt cô bé kia, mình lại làm lâu năm hơn cô ta, có lẽ mình cũng sẽ không thiệt thòi nhiều. Nhưng F đã lầm, từ khi cô bé kia thành chủ nhiệm, thái độ với F kém xa lúc trước. Có lần F nghe thấy cô ta nói với người khác trong nhà vệ sinh:

”Đúng là chị ta đã dạy tớ vài thứ, nhưng một năm qua tớ nhận nhịn cũng rất cực khổ, nhiều lần tớ rất muốn cãi nhau với chị ta.”

Chuyện này khiến F khá sốc, nhưng việc khiến F thực sự cảm nhận được những thiệt thòi khi không khéo ăn nói, ấy là trong hôn nhân gia đình.

Chồng F có một anh trai sinh đôi, hai người kết hôn cùng năm nhưng mẹ chồng chỉ thích dâu cả, mà không thích F, theo lời F thì là:

“Mẹ anh ấy có chuyện tớ đều góp tiền góp công, chị ta chỉ biết nịnh nọt bà cụ, nhưng tớ làm nhiều như vậy mà bà cụ lại vờ như không thấy, gặp mặt chỉ ân cần hỏi han, trò chuyện với chị ta, chẳng để ý đến tớ.”

Tôi tin rằng F đã hi sinh rất nhiều cho mẹ chồng, nhưng tôi cũng hiểu tại sao mẹ chồng cô ấy lại quý dâu cả hơn, thử hỏi, có ai lại không thích trò chuyện với một người khéo ăn khéo nói?

Bên cạnh chúng ta luôn có nhiều ví dụ như vậy: Có người hi sinh rất nhiều nhưng lại không thể nhận lại lòng cảm kích và sự đền đáp tương xứng. Có người chỉ nói dăm ba câu mà đã được ngàn vạn yêu chiều, những người ở trường hợp đầu thấy rất khó hiểu: Sao bọn họ lại ngốc thế chứ, tôi chân thành như vậy mà bọn họ đều không nhận ra, cô ta chỉ nói vài lời xuôi tai mà bọn họ đã sung sướng vui vẻ rồi.

Thế nhưng hiện thực tàn khốc vậy đấy, trên thế giới này, người giỏi ăn nói sẽ luôn chiếm ưu thế.

Về sau F nói với tôi, cô ấy định đi học một khóa giao tiếp, học cách ứng xử của người khác. Tuy F tỉnh ngộ khá muộn nhưng cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi.

Có vài người luôn co rằng không khéo ăn nói là biểu hiện của sự thẳng thắn chính trực, khéo ăn nói là tiểu nhân dối trá, song thực ra đó chỉ là suy nghĩ của mình bạn mà thôi. Thúc tể thì rất nhiều người khéo ăn nói đều không phải hạng tiểu nhân dối trá, bọn họ cũng thật lòng đối với bạn bè người thân, luôn cư xử với mọi người bằng sự đáng yêu và dễ mến của mình, cố gắng để mọi người tiếp xúc cùng họ đều vui vẻ và thoải mái.

Chương 33

CHẲNG AI NGỐC HƠN AI

Trong một buổi họp mặt bạn bè, có cô gái nghe nói tôi là nhà văn viết sách về các vấn đề tình cảm, bèn hào hứng ngồi xuống bên cạnh tôi, cô ấy chia sẻ hiện đang gặp vấn đề trong hôn nhân, hi vọng tôi có thể phân tích giúp cô một chút.

Cô gái này kết hôn được ba năm, hiện có một con gái hai tuổi, vấn đề của cô ấy là thế này:

“Chồng em là người rất keo kiệt, mới kết hôn đã đề nghị em phải cùng gánh vác chi tiêu trong nhà với anh ấy, nhưng bạn bè quanh em đều được chồng nuôi, không ai bị yêu cầu phải chia sẻ kinh tế hết. Em nói chuyện này với anh ấy thì anh ấy chỉ nói: Người ta khác, mình khác. Đàn ông nhà người ta đều hào phóng, chỉ có mỗi anh ấy keo kiệt như vậy, chị nghĩ em nên làm gì bây giờ?”

Tôi hỏi cô ấy:

“Nếu em không thích đàn ông keo kiệt thì tại sao lại kết hôn với người keo kiệt?”

Cô ấy ảm ức nói:

“Lúc yêu nhau thì anh ấy đâu có như vậy, kết hôn rồi mới trở nên keo kiệt, em nghĩ nuôi gia đình là chuyện của đàn ông, tiền em kiếm được nên để em tiêu vặt thôi.”

Bỏ qua vấn đề keo kiệt hay hào phóng, tôi nói với cô ấy ý kiến của mình:

“Thực ra chị nghĩ việc anh ấy yêu cầu em cùng gánh vác chi tiêu trong nhà không có gì là không đúng, gia đình là của chung, cả hai phải cùng vun vén cho gia đình, yêu cầu này rất hợp lý.”

Cô ấy bèn hỏi vặn lại:

“Vậy nếu chồng chị cũng muốn chị gánh vác chi tiêu thì sao? Nếu anh ấy đưa ra yêu cầu này thì chị có vui vẻ chấp nhận hay không?”

Nếu hỏi ông xã tôi vấn đề này thì tôi bảo đảm là cô ấy sẽ tìm được tri âm. Theo quan niệm của ông xã tôi thì nuôi gia đình là việc của đàn ông, đàn ông càng để vợ mình sống thoải mái sung túc bao nhiêu thì người đó càng có năng lực bấy nhiêu, gánh vác chi tiêu trong nhà là trách nhiệm đương nhiên của đàn ông.

Nhưng dù anh ấy nghĩ như vậy, tôi cũng không chấp nhận nó như lẽ đương nhiên. Trước khi kết hôn, chúng tôi vừa ý một căn nhà, tôi liền chủ động lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm của mình, cũng không nhiều, còn chưa bằng một phần mười giá nhà, tôi nói với anh ấy:

“Em không có nhiều tiền như anh, nhưng em sẵn lòng góp sức vì gia đình chúng ta.”

Dưới sự kiên quyết của tôi, chồng tôi nhận lấy số tiền này, nhưng anh ấy kiên quyết chỉ để tên tôi trên sổ đỏ.

Anh ấy phụ trách hết toàn bộ tiền chi tiêu hàng ngày, danh ngôn của anh ấy là:

“Tiền của chồng là để vợ tiêu.”

Nhưng tôi sẽ thường chú ý đến nhu cầu của anh ấy, dùng tiền nhuận bút của mình để mua thứ mà anh ấy cần, thế nên chúng tôi chưa từng tranh cãi về vấn đề kinh tế.

Nghe tôi kể vậy, cô gái kia thở dài:

” Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, chị không cần chồng nuôi, chồng lại khăng khăng đòi nuôi chị, em muốn chồng nuôi gia đình, anh ấy lại một mực chi ly tính toán với em.”

Sau đó cô ấy không kìm lòng được mà hỏi tôi:

“Dù gì chồng chị cũng tự nguyện, sao chị phải khổ như vậy, cắt tiền của mình đi cũng đc mà, chẳng lẽ chị còn ngại nhiều tiền nữa à?”

Tôi đáp:

“sở dĩ anh ấy sẵn lòng làm như thế là vì chị sẵn lòng gánh vác chi

tiêu với anh ấy, nếu chị chỉ biết đòi hỏi thì anh ấy cũng sẽ trở nên hẹp hòi.”

Tôi nghĩ cô ấy vẫn chưa hiểu được đạo lý trong chuyện này, ông xã không muốn tôi chịu khổ, thương tiếc tôi, đó là tâm ý của anh ấy, còn việc tôi chủ động đề nghị cùng gánh vác chi tiêu, đó là thái độ của tôi. Nếu tôi tỏ thái độ “Tôi đã lấy anh rồi, anh nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi”, chưa chắc anh ấy đã biểu hiện như bây giờ. Chỉ có thông cảm và suy nghĩ vì nhau thì hôn nhân mới bền vững dài lâu.

Cũng giống như việc chúng ta hợp tác với người khác vậy, nếu một phía muốn chiếm hết lợi ích, đẩy toàn bộ nguy hiểm và bất lợi cho đối phương, thì ai thèm hợp tác với người đó chứ?

Người chín chắn nhất định sẽ biết chừng mực để đạt được cục diện đôi bên cùng có lợi. Thực tế thì lợi ích vừa đủ không những không khiến chúng ta chịu tổn thất, mà còn giúp chúng ta thu được lợi ích to lớn hơn, bởi vậy hãy nhìn xa trông rộng một chút.

Ở phần “Năng lực của bạn đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa?”, tôi đã giải thích cặn kẽ về hiện tượng này. Là con người thì ai cũng muốn được đối xử công bằng, hơn nữa còn có kha khá người muốn bản thân được nhận lại nhiều hơn cho đi, rất ít người chấp nhận chịu thiệt, nếu một người tỏ ra mình muốn được lợi và để đối phương chịu thiệt, thì tôi nghĩ hầu hết chẳng ai chịu chấp nhận đâu.

Trong cuộc sống có rất nhiều hiện tượng tương tự.

Một cô gái cuối 8x viết thư cho tôi:

“Chị Văn Tình thân mến, em rất thích bài viết ‘Lấy người giàu là sai ư?’ của chị. Cha em là một nhân viên vệ sinh, tiền lương rất thấp, đời này mẹ em phải bươn chải rất khổ cực, mới bốn năm mươi tuổi mà đã già như bà lão bảy tám mươi tuổi, bởi vậy em đã thề rằng mình nhất định phải lấy một người giàu có, cũng không để mẹ em phải sống khổ sở như thế nữa. Nhưng những người giàu mà em gặp được đều không tốt, họ đều chỉ muốn yêu chơi chút thôi, em có vài người bạn đều không xinh đẹp bằng em, nhưng đều lấy được chồng giàu, không lẽ số mệnh của em lại kém may mắn như vậy?”

Cuộc sống nghiệt ngã như thế đấy, người không mong lấy chồng giàu thì lại thành phu nhân danh giá, còn người chỉ mong lấy chồng giàu lại chẳng được như ý nguyện. Dù có lấy được chồng

giàu thì thường họ cũng không được hạnh phúc, thậm chí những người đàn ông giàu có ấy còn keo kiệt hơn cả đàn ông bình thường, thế là liền có thêm một từ mới để hình dung về họ: Phu nhân nghèo. Nhiều người cho rằng đây là bởi người tính không bằng trời tính, nhưng đó có thật là sự sắp đặt của số mệnh hay không?

Tôi từng chia sẻ đoạn văn này trên blog:

“Đàn ông thường dùng vật chất để theo đuổi phụ nữ, nhưng nếu phụ nữ vì vật chất mà cần câu thì lại không nhận được sự trân trọng từ anh ta, trong lòng anh ta, người phụ nữ này đã bị dán lên cái mác: Một phụ nữ có thể mua được bằng tiền, chỉ là một món hàng mà thôi. Phụ nữ thường dùng sắc đẹp để thu hút đàn ông, nhưng những người si mê sắc đẹp của cô ấy thường sẽ không có được cô ấy. Bởi trong lòng cô ấy đã quy loại đàn ông này thành những kẻ trăng hoa gian dối. Đây là bản tính chân thực nhất của con người, bởi vì trong thâm tâm chúng ta đều mong gặp được một người thật lòng yêu thương chúng ta.”

Tôi chỉ hồi âm cho cô gái nọ một câu: Muốn lấy người có tiền không phải là vấn đề, vấn đề là đừng lấy người ta chỉ vì tiền.

Đàn ông và phụ nữ trên thế gian này đều không có ai ngu ngốc cả, nếu phụ nữ tiếp cận đàn ông chỉ vì tiền, anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được, thử hỏi: Người đàn ông nào biết đối phương tiếp cận mình chỉ vì tiền mà còn chấp nhận yêu cô ấy thật lòng?

Thế nên chúng ta thường thấy những cô gái ham giàu hay bị lừa bịp nhiều hơn người khác, là bởi nguyên nhân này đây.

Tôi có một người bạn có quan hệ với cha mẹ cực kỳ tồi tệ, có lần cậu ấy than thở với tôi:

“Cha mẹ suốt ngày bảo tớ, họ đã nuôi tớ lớn nhường này, sau này họ sẽ sống dựa vào tớ, nhưng nghe họ nói vậy tớ lại thấy rất phản cảm, bọn họ càng muốn dựa dẫm vào tớ thì tớ càng không muốn bọn họ toại nguyện. Tớ biết nhiều người sẽ nói tư tưởng này của tớ quá bất hiếu, nhưng đây thực sự là suy nghĩ trong lòng tớ.”

Tôi rất thông cảm với cậu ấy, nếu cha mẹ tôi nói với tôi, bọn họ nuôi lớn tôi không hề dễ dàng, tới già sẽ dựa cả vào tôi, tôi cũng sẽ không thoải mái. Về mặt đạo nghĩa thì họ nuôi nấng tôi nên người, tôi phụng dưỡng họ về già là chuyện thường tình. Nhưng nói là vậy, tôi vẫn sẽ nghĩ thầm trong lòng: Cha mẹ nuôi lớn con chỉ để con chăm sóc cha mẹ khi về già thôi ư?

Thế là sẽ dẫn tới sự xa cách về mặt tình cảm, tình cảm đã phai nhạt rồi thì lòng hiếu thảo có còn quan trọng không? Có lẽ tôi sẽ bảo đảm cha mẹ không lo chuyện áo cơm, nhưng quan tâm chăm sóc thì rất khó.

Song cũng có những đấng sinh thành rất vô tư, một lòng chỉ mong con cái sống hạnh phúc, khỏe mạnh là họ đã thỏa mãn rồi. Họ hết lòng dạy dỗ, ủng hộ giấc mộng của các con, sẵn sàng chịu đựng nỗi buồn thương nhớ chứ không ràng buộc bước chân của các con. Những người cha người mẹ như vậy thường được con cái tôn trọng và yêu thương hết mực.

Cha mẹ chồng tôi đúng là những người như vậy, mỗi lần chúng tôi tới thăm, hai ông bà cụ đều rất vui vẻ, nhưng luôn dặn dò:

“Nếu hai đứa bạn thì không cần tới thăm cha mẹ đâu, cha mẹ vẫn khỏe lắm, làm bạn với nhau cũng không thấy buồn.”

Thấy chúng tôi mua nhiều quà tới, họ luôn vui vẻ, nhưng cũng không nỡ:

“Cha mẹ đâu có thiếu thứ gì, không cần lần nào tới cũng phải mua nhiều đồ như thế, cha mẹ già rồi không cần nhiều, nhưng các con hãy còn trẻ, đường còn dài, cứ tiết kiệm tiền mà tiêu!”

Nhưng tôi và chồng tôi sẽ càng cam tâm tình nguyện tới thăm họ, mua đủ thứ quà để họ vui vẻ, bởi vì trong lòng chúng tôi hiểu rằng: Đó là những người thực sự tốt với chúng tôi, cũng xứng đáng được chúng tôi đối xử tốt hơn nữa.

Người bình thường sẽ luôn sẵn lòng đối tốt với những người thực lòng thương yêu mình. Trên thế gian này, chỉ có những người không chịu cho đi mới trách người khác keo kiệt, nhưng chính họ lại quên mất vấn đề của bản thân.

Hãy dùng chân tình để đổi lấy chân tình, bởi chẳng có ai ngốc hơn ai đâu.

Chương 34

BẠN KHÔNG CẦN QUÁ BIẾT ĐIỀU

Quanh chúng ta luôn có nhiều trường hợp như thế này: Trong khi có những cô gái dịu dàng sẵn sàng, hiền lành tốt bụng chẳng có ai theo đuổi; thì các cô gái tùy hứng, khó chiều lại có kha khá vệ tinh vây quanh, sẵn lòng chiều chuộng, thậm chí dùng đủ mọi cách để khiến cô ấy vui vẻ.

Nhiều người than thở rằng:

“Đàn ông đúng là đáng khinh, dịu dàng sẵn sàng thì không thích, lại cứ thích mua dây buộc mình.”

Song đó là suy nghĩ của phụ nữ, không phải tiếng lòng của đàn ông. Phụ nữ tưởng đó là mua dây buộc mình, nhưng đàn ông lại thấy tràn trề hứng thú.

Tôi nghe điều này từ người bạn Gia Lạc ở Vân Nam.

Hôm đó, tôi đang chọn hàng ở Thụy Lệ với bạn thì có người tới tìm cậu ấy. Người ấy chính là Gia Lạc. Vì sợ ăn mặc quá đẹp sẽ bị hét giá cao nên chúng tôi vận đồ giản dị. Bình thường tôi mặc quần áo khá nữ tính nên lần này cũng chỉ mặc bộ đồng phục thời đại học.

Lúc đi dạo qua tiệm kim hoàn, tôi thấy một chiếc nhẫn mặt ngọc trông rất đẹp, bèn yêu cầu chủ hàng cho thử. Chủ hàng thoảng liếc chúng tôi rồi nói:

“Về cầm tiền đến rồi hãy đòi đeo thử!”

Lúc đó tôi liền nổi giận, Gia Lạc động viên:

“Đừng giận, ông ta thấy cậu mặc đồng phục nên tưởng cậu là sinh viên đây!”

Tôi bực bội nói:

“Là sinh viên thì bị kỳ thị à?”

Sau đó, tôi đi ngắm quanh mấy hàng bên cạnh, vừa hay thích một viên ngọc như ý. Sau một phen mặc cả thì quẹt thẻ tín dụng, thanh toán xong! Tôi đắc ý đi qua mặt chủ hàng kia.

Gia Lạc đi sau lưng tôi đã cười tới không thể khéo miệng được:

“Cậu không thấy vẻ mặt của ông chủ kia đâu, tớ cũng không ngờ cậu lại tùy hứng như thế.”

Tôi thưởng thức viên ngọc như ý trong tay:

“Ai bảo ông ta xem mặt mà bắt hình dong.”

Gia Lạc nói với tôi bằng giọng khẳng định:

“Chồng cậu nhất định là rất yêu chiều cậu.”

Tôi thốt lên:

“Sao cậu biết?”

Cậu ấy nói:

“Vì cậu tùy hứng mà. Có người yêu chiều thì mới tùy hứng chứ. Người tính khí thất thường mới tìm được người chiều chuộng cô ấy. Tớ đã gặp nhiều cô gái ngoan ngoãn, biết điều rồi. Họ biết điều là vì chưa có ai yêu chiều họ bao giờ, biết điều là phép tắc sinh tồn của họ.”

Tôi cười hỏi cậu ấy:

“Thế cậu thích cô gái biết điều hay cô gái tùy hứng?”

Gia Lạc trả lời cậu ấy thích những cô ấy không quá biết điều.

Tôi nhìn cậu ấy với vẻ hoài nghi:

“Sao lại thế, tớ tưởng đàn ông đều thích phụ nữ biết điều?”

Gia Lạc nói với tôi, cậu ấy chỉ mong được phụ nữ biết điều ở một

số trường hợp đặc biệt là được, những lúc khác thì không cần.

Để chứng minh bản thân không phải một chàng trai khác thường, Gia Lạc nêu cho tôi rất nhiều ví dụ. Ví dụ như Diêu Mộc Lan trong Kinh Hoa Yên Vân, tài năng xuất chúng, dịu dàng hiền hậu, vun vén cho gia đình, là một phụ nữ hào phóng khéo léo. Ai lấy được cô ấy đúng là có phúc ba đời, nhưng người chồng đối xử với cô ấy thế nào?

Dù trong sách có xây dựng Diêu Mộc Lan xuất sắc tới đâu, được người ngoài kính nể ra sao, cũng không thể thay đổi được số phận hẩm hiu của cô ấy trong hôn nhân.

Trương Ái Linh cũng vậy. Vì yêu Hồ Lan Thành, Trương Ái Linh hạ thấp mình đến không thể thấp hơn, nhưng cuối cùng Hồ Lan Thành vẫn phản bội cô ta. Phụng Công Chí nữa, biết điều vô cùng.

Thế nhưng, trái tim của đàn ông vẫn không thuộc về những người ấy. Dù bọn họ có ngoan ngoãn, biết điều tới đâu thì những gì họ trải qua cũng đang nói cho chúng ta rằng: Phụ nữ quá biết điều sẽ không có kết cục tốt.”

Gia Lạc nói đây là bản tính con người. Bản tính con người là một thứ rất lạ lùng, không tuân theo bất cứ đạo lý gì. Cậu ấy hỏi tôi:

“Ở nhà cậu có nấu cơm không?”

Tôi đáp rằng gần như không bao giờ, thì thoảng mới nấu một bữa. Cậu ấy hỏi tôi:

“Vậy những dịp hiếm hoi cậu xuống bếp, chồng cậu có phản ứng thế nào?”

Tôi đáp:

“Vô cùng vui vẻ, khen không dứt lời.”

Gia Lạc thở dài:

“Cậu biết không? Có biết bao người vợ luôn bận rộn lo toan một ngày ba bữa cho gia đình, nhưng chẳng có ai cảm kích. Chưa kể, hôm nào không nấu hoặc nấu không ngon còn bị chỉ trích. Một việc diễn ra hàng ngày, nếu chỉ đôi lúc không làm, thì mọi nỗ lực trước kia đều là công cốc; nhưng chẳng mấy khi làm, thì thoảng làm một lần, ông xã liền vô cùng mừng rỡ.”

Tôi bỗng tỉnh ngộ. Kỳ vọng của mỗi người đều không giống nhau. Phụ nữ biết điều sẽ nâng kỳ vọng của người khác về bản thân cô ta lên rất cao, nhưng phụ nữ không biết điều sẽ hạ thấp kỳ vọng của người khác về mình xuống. Đây chính là bản tính con người.

Chồng nói tan tằm có hẹn với đồng nghiệp, không về nhà ăn cơm. Vợ thoáng liếc thẳng ngày trên lịch, trên đó có một vòng tròn, hôm nay là sinh nhật cô ấy. Nhưng người vợ vẫn dửng dưng nói:

“Được rồi, anh uống ít thôi nhé.”

Chồng đề nghị, hôm nay chúng ta đi xem phim nhé. Vợ vốn đi tập yoga, nhưng thấy chồng tỏ vẻ không vui, bèn vội nói, thôi chúng mình đi xem phim!

Thoạt nhìn, người phụ nữ như vậy cực kỳ ngoan ngoãn, biết điều; nhưng lâu dần, đàn ông sẽ không còn tôn trọng, cũng không quan tâm tới cô ấy nữa. Bởi vì phụ nữ quá biết điều, nên một khi gặp chuyện, đàn ông nhất định sẽ để phụ nữ chịu thiệt trước; bởi vì cô ấy đã hi sinh quen rồi, cũng không bao giờ phản kháng, dù trong lòng không vui nhưng đàn ông đâu có biết được.

Bạn hạ thấp mình như vậy mà còn mong đàn ông trân trọng mình ư? Dù sao trên thế gian này cũng ko có nhiều đàn ông chín chắn và biết trân trọng.

Nhưng tệ nhất chính là khi phụ nữ nhận ra mình đã quá biết điều. Trong lòng cô ấy cũng không vui. Chẳng qua người phụ nữ ấy kiểm chế nhu cầu của chính mình để thỏa mãn nhu cầu của đàn ông, hi vọng nhờ điều đó mà lấy được niềm vui của đàn ông.

Thế nhưng đàn ông lại coi mọi thứ như lẽ đương nhiên từ lâu. Anh ta chẳng hề cảm kích. Vốn dĩ phụ nữ biết điều với hi vọng đàn ông có thể cảm động trước tình cảm của mình, quý trọng điểm tốt này; nhưng kỳ vọng không được như mong đợi, sao họ có thể vui vẻ được đây?

Bởi thế phụ nữ tuyệt đối đừng quá biết điều, không cần chuyện gì cũng làm vì đối phương, thỏa hiệp mọi thứ vì đối phương, không làm phiền đàn ông. Phụ nữ nghĩ mình rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng từ góc độ của đàn ông, anh ta sẽ không tìm được cảm giác về sự tồn tại của mình, cũng sẽ không biết anh ta có tác dụng gì với bạn, bởi vì bạn có thể tự lo liệu mọi thứ cho mình.

Lúc cần được đưa đón, hãy cứ để anh ta đưa đón; lúc cần được giúp đỡ, hãy cứ để anh ta giúp đỡ.

Đương nhiên, tôi không khuyến khích gây sự vô cớ. Nếu bạn cố ý làm khó đàn ông trong một số trường hợp thì chắc là EQ của bạn quá thấp. Biết chừng mực mới là khởi nguồn để bạn tùy hứng.

Tôi không quấy rầy ông xã khi anh ấy đang làm việc, nhưng nếu anh ấy đang lướt Weixin thì tôi sẽ không tốt tính như vậy. Thường thì tôi sẽ quần lấy anh ấy. Nếu anh ấy vừa xem đi động vừa trả lời một cách qua a, tôi sẽ rầu rĩ nói:

“Anh mà không để ý đến em thì em sẽ nổi giận đấy.”

Ông xã tôi nghe vậy chắc chắn sẽ ngoan ngoãn buông điện thoại xuống, ôm lấy tôi dỗ dành:

“Đừng giận, đừng giận mà.”

Đây chính là đạo lý:

“Nhỏ thì vui vẻ, lớn thì hại thân.”

Chương 35

ĐỪNG MƯỢN DANH TÌNH YÊU ĐỂ TRỰC LỢI

Gần đây bài viết: “Đàn ông không chịu chi tiền vì bạn chứng tỏ điều gì?” được chia sẻ rất nhiều trên blog bạn bè của tôi.

Quan điểm chính của bài viết là: Một người đàn ông không chịu chi tiền vì bạn thì chắc chắn là anh ta không yêu bạn. Quan điểm này được rất nhiều chị em phụ nữ tán đồng, vô số người chia sẻ về trang cá nhân của mình.

Ý đồ chia sẻ rất rõ ràng: Một, nói với những người phụ nữ quanh mình rằng, người đàn ông không chịu chi tiền vì bạn vốn không hề yêu bạn, mau bỏ quách anh ta đi.

Hai, nói với những người đàn ông quanh mình rằng, nhất định phải chi tiền vì phụ nữ, dù sao phụ nữ thời này cũng không dễ dụ như ngày xưa đâu.

Nói thực, ban đầu tôi cũng tán thành quan điểm này, đương nhiên tới giờ tôi vẫn tán thành vì tôi đã được trải nghiệm nó trong cuộc sống thực tế rồi. Bạn bè tôi đều biết, tôi tiêu tiền không hề tiết kiệm, mỗi lần ông xã muốn tặng quà cho tôi, tôi đều không quan tâm tới giá thành mà chỉ chọn thứ mình thích, mà thường thì chúng đều rất đắt. Tôi không nghĩ mình là người ham giàu, tôi làm vậy chỉ vì muốn thấy anh ấy dám chi bao nhiêu vì tôi.

Nhưng thấy nhiều cô bạn chia sẻ bài viết ấy như vậy, tôi cũng thử đặt trường hợp của mình vào đó, lại bỗng có cảm giác như mọi thứ trở nên quá đà.

Ví dụ, không thể lấy người đàn ông để bạn phải thanh toán tiền ăn, không thể tha thứ cho người đàn ông quên ngày kỷ niệm, và

đàn ông không chịu tặng quà chắc chắn là người keo kiệt.

Lý do rất đơn giản: Đi ăn mà để phụ nữ thanh toán thì không xấu hổ sao? Đến mua quà cũng tiếc tiền thì còn yêu đương gì nữa? Phụ nữ thấy đây là chuyện đương nhiên. Ai bảo anh là đàn ông? Là đàn ông thì nhất định phải hào phóng.

Thật lòng mà nói, tôi không thích đàn ông keo kiệt. Những người keo kiệt luôn khiến người khác thấy khó chịu, như thể anh ta không xứng làm đàn ông vậy. Chuyện tiêu tiền có hào phóng hay không, dường như đã trở thành một đặc điểm để xét xem một người đàn ông có khí phách của phái mạnh hay không.

Tôi quen một người đàn ông – trong mắt người đời – anh ta chắc chắn là một người keo kiệt. Mua đồ thì phải săn sale, đi siêu thị cũng phải tìm hàng giảm giá, tính toán chi li từng đồng, bình thường chẳng mấy khi mời mọc ai ăn cơm. Nhiều phụ nữ thầm rĩ tai nhau: Đừng bao giờ yêu người như vậy, keo kiệt tới phát sợ.

Nhưng một ngày nọ, trò chuyện với anh ta, tôi bỗng thấy thông cảm.

Anh ta nói với tôi: “Có lẽ mọi người đều nghĩ tôi keo kiệt, nhưng lương tháng của tôi chỉ khoảng năm ngàn tệ. Cha mẹ tôi cũng xem như có thể tự lo cho họ.

Tôi muốn sống được ở thành phố này thì phải dựa vào chính mình. Tôi còn phải mua nhà để lấy vợ sinh con, thế nên nhất định phải tính toán chi li, đã vậy rồi thì lấy đâu ra tiền mà hào phóng nữa.”

Bởi thế, anh ta vẫn keo kiệt như trước, nhưng trong khi rất nhiều người vẫn sống chẳng ra đâu vào đâu, thì anh ta đã mua được một căn hộ nhỏ ở khu phố khá đẹp.

Tôi bỗng nhận ra, tuy người đàn ông này rất ít khi thiết đãi người khác, nhưng anh ta cũng chưa từng để ai phải thiết đãi mình. Thỉnh thoảng, mọi người họp mặt gọi đến, biết mình không thể mời lại nên anh ta rất ít khi tham gia, cũng không lợi dụng người khác.

Tuy không hào phóng với đồng nghiệp nhưng nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, anh ta cũng giúp hết lòng hết dạ. Đôi khi, anh ta cũng mua cà phê cho người khác, còn mình thì chỉ uống nước lọc. Với tôi, một người đàn ông “keo kiệt” như vậy cũng không quá đáng ghét, phải không?

Thậm chí, tôi nghĩ anh ta còn là một người chồng không tồi trong tương lai. Chỉ cần không có nhu cầu vật chất quá lớn thì anh ta sẵn lòng sống yên ổn với vợ mình tới hết đời.

Những kẻ mà chúng ta cho là keo kiệt, hẳn là loại đàn ông sẵn sàng mua cho mình một đôi giày bốn ngàn tệ, nhưng lại không chịu mua cho vợ một chiếc váy bốn trăm tệ. Nếu anh ta hào phóng với bạn đời hơn là với bản thân, vậy thì không thể xem anh ta là một người keo kiệt.

Một cô bạn inbox hỏi tôi, cô ấy đang qua lại với một người đàn ông khá được, nhưng hình như anh ta hơi keo kiệt, bình thường toàn tặng quà nhỏ. Không lẽ anh ta không yêu cô ấy?

Tôi hỏi cô ấy quen người đàn ông này bao lâu, cô ấy đáp là một tháng. Mới qua lại một tháng, bảo có yêu hay không cũng còn quá sớm.

Có những cô gái vừa quen chưa lâu đã tìm mọi cách để đàn ông phải tặng túi, tặng xe, hơn nữa còn không thấy được rằng hành vi và yêu cầu này có chút không ổn. Họ lấy danh nghĩa rằng đây là biện pháp thử thách đàn ông trực tiếp và hữu hiệu nhất.

Tôi có một cậu bạn, quen một cô gái rất dễ thương. Cậu ấy định tìm hiểu người bạn gái này một thời gian rồi tiến tới hôn nhân. Một hôm, hai người đi dạo phố, cô gái kia thích một chiếc vòng Cartier, tỏ ý muốn cậu bạn tôi mua cho mình. Nếu không mua thì tức là không yêu cô ấy, không vượt qua thử thách của cô ấy.

Sau đó, cậu bạn nói với tôi, chỉ cần quan hệ hai người phát triển tới giai đoạn ổn định thì cậu ấy nhất định sẽ mua vòng cho cô gái kia. Nhưng lúc đó thấy cô ấy tỏ ra chuyện này là lẽ đương nhiên, cậu ấy liền lập tức bỏ qua cô gái đó.

Từ đấy, bạn tôi bắt đầu lạnh nhạt với đối phương. Đương nhiên, cô gái kia không chịu, mấy lần tới tìm gặp cậu ấy hỏi nguyên do cho bằng được.

Bạn tôi bèn nói thật, cô gái kia rất tức tối, lúc yêu thì đàn ông chi tiền là chuyện hiển nhiên, không phải sao?

Bạn tôi giận dữ vô cùng, hỏi ngược lại cô ấy: “Nếu tôi bỏ ra vật chất tiền tài thì em bỏ ra thứ gì?”

Cô gái kia lại thản nhiên đáp: “Tôi bỏ ra thanh xuân. Thanh xuân của tôi là vô giá.”

Bạn tôi thất vọng lắc đầu: “Phải rồi, thanh xuân của em là vô giá, thế nên tôi không mua nổi, em tìm người khác mua đi!”

Thanh xuân là vô giá bởi vì không thể mang nó ra để mua bán. Một khi tiến hành mua bán thì dù đồ vật có đắt tới đâu cũng sẽ có giá cả. Phụ nữ đánh giá cả lên người mình, thực ra là một kiểu tự hạ thấp bản thân. Đừng nghĩ yêu đàn ông thì bạn sẽ đánh mất thanh xuân, đối phương chắc chắn phải chịu trách nhiệm với bạn. Bạn phải tự chịu trách nhiệm về thanh xuân của mình, vì dù bạn không yêu bất kỳ ai thì bạn cũng sẽ già đi. Thanh xuân trôi qua là quy luật của tự nhiên, không phải lỗi của đàn ông.

Chồng tôi từng hỏi tôi một vấn đề: “Nếu lúc trước anh không có tiền liệu em có lấy anh không?”

Tôi đáp: “Không. Nếu anh không có tiền thì sẽ không còn là kiểu người mà em thích nữa.”

Chồng tôi không nói gì, song tôi có thể nhận ra anh ấy khá mất hứng. Dù sao cũng không người đàn ông nào thích vợ mình bày tỏ rằng nếu lúc trước mình không có tiền thì cô ấy sẽ không lấy mình. Đàn ông không tiền sợ bản thân không có thứ đáng để phụ nữ thêm khát, đàn ông có tiền lại sợ phụ nữ chỉ thêm khát tiền của mình. Đây là sự kỳ diệu của bản tính con người.

“Nhưng nếu bây giờ anh không có tiền, em sẽ cùng anh gây dựng sự nghiệp, hoặc cùng anh sống tần tiện tiết kiệm.” Tôi nghiêm túc nói với anh ấy.

Tôi từng cẩn thận nghĩ rằng, nếu chồng mình sa sút thì tôi sẽ làm thế nào? Dù con người cũng có lúc này lúc kia, lên lên xuống xuống là lẽ thường tình; nhưng liệu khi đó tôi có rời bỏ người đàn ông bên mình không? Thậm chí, tôi còn từng mơ thấy chồng tôi đột nhiên làm ăn sa sút, yêu cầu tôi rời xa anh ấy, nhưng tôi kiên quyết không đồng ý, khẳng khái muốn ở bên anh. Tuy chỉ là mơ nhưng suy nghĩ trong mơ lại cực kỳ chân thực.

Ngày xưa, nếu chồng tôi không có tiền, tôi sẽ không lấy anh ấy, bởi vì đã không yêu thì sao tôi phải làm khổ chính mình? Nhưng giờ nếu anh ấy không có tiền, tôi vẫn sẽ ở bên anh đến cuối đời, bởi chúng tôi yêu nhau tha thiết và sâu sắc, thế nên mọi vật chất đều không còn quan trọng nữa. Dù phải chịu khổ thì cũng cam tâm tình nguyện.

Đàn ông cũng vậy. Nếu vừa mới quen đã chi tiền như nước, thì hoặc là quá thừa tiền, hoặc là do anh ta còn chưa chín chắn. Đàn

ông chín chắn nhất định sẽ ước lượng xem – người phụ nữ này có đáng để anh ta tiêu tiền hay không, đáng để bản thân tiêu bao nhiêu tiền, bởi vì khi đó anh ta còn chưa yêu cô ấy.

Khi một người đàn ông đã yêu một người phụ nữ tha thiết, đừng nói là tiền, thời gian, sức lực, thậm chí sinh mạng, anh ta cũng sẵn sàng hi sinh vì cô ấy. Chẳng qua có quá nhiều phụ nữ đảo lộn trình tự này, họ luôn cho rằng đàn ông sẵn lòng tiêu tiền thì mới là yêu.

Thế nhưng khi bạn có được trái tim một người đàn ông, mọi thứ của anh ta đều thuộc về bạn.

Khi đàn ông chỉ trích phụ nữ ham tiền hám của, chỉ nghĩ tới lợi ích, thì trước hết hãy ngẫm lại, vì sao cô ấy phải chịu khổ cùng anh, anh đã đủ yêu cô ấy chưa?

Khi phụ nữ chỉ trích đàn ông keo kiệt, hẹp hòi, vắt cổ chày ra nước thì cũng xin ngẫm lại, vì sao anh ta phải ném tiền qua cửa sổ vì bạn, bạn có khiến anh ta cảm thấy xứng đáng không?

Dù là đàn ông hay phụ nữ, cả hai đều phải cho đi mới mong nhận lại. Anh tặng tôi một đời phồn hoa, tôi bên anh một đời chìm nổi.

Chương 36

HẠI NGƯỜI HẠI MÌNH

Bạn tôi thường than thở là tiền lương của cô ấy quá thấp, lãnh đạo lại chẳng được cái nết gì. Nếu biết tôi muốn đi dạo phố hoặc đi công chuyện, nhất định cô ấy sẽ tìm mọi cách để trốn việc ra ngoài. Tôi từng nhắc cô ấy rất nhiều lần là không nên làm như vậy, đã đi làm thì phải làm cho tử tế.

Nhưng cô ấy hoàn toàn không nghe tôi. Lý do là lương đã thấp, lãnh đạo còn không ưa mình, cố gắng để làm chi? Dù có bị đuổi việc thì cũng chẳng sao cả, việc lương cao thì mới khó tìm, chứ loại việc này kiếm đâu chẳng được? Biết đâu lại có ngày cô ấy nổi hứng, xin nghỉ việc trước ấy chứ!

Trong cuộc sống, có không ít người giữ thái độ như vậy đối với công việc. Nếu lãnh đạo tốt với mình hơn chút, đãi ngộ cao hơn chút thì thái độ làm việc sẽ chăm chỉ hơn chút; ngược lại, chúng ta làm việc qua loa đối phó, vì chỉ có thế thì bản thân mới cảm thấy không chịu thiệt. Tư tưởng này được rất nhiều người tán đồng, nổi tiếng nhất là cách nói: Anh chỉ trả lương cho tôi có 3000 tệ mà đòi tôi làm lượng công việc của 8000 tệ? Không thể để cho lãnh đạo công ty bóc lột tôi, tưởng tôi là đồ ngốc chắc?

Tất cả những người có tư tưởng ấy nên đọc câu chuyện dưới đây.

Một cây táo tới kỳ ra quả. Năm đầu tiên, nó ra 10 quả táo, 9 quả bị hái đi, nó còn lại 1 quả. Cây táo rất bất bình với chuyện này, bèn tự cắt nguồn sống, từ chối lớn lên. Năm thứ hai, nó ra 5 quả táo, 4 quả bị hái đi, nó còn lại 1 quả. "Ha ha, năm ngoái mình chỉ lấy được 10%, mà năm nay lấy được những 20%. Thắng to rồi, thắng to rồi!" Cây táo thấy rất vui vẻ.

Nhưng thực ra nó có thể làm thế này: Tiếp tục lớn lên. Ví dụ, năm thứ hai nó cho ra 100 quả, bị hái đi 90 quả, nhưng nó vẫn còn 10

quả. Rất có thể nó sẽ bị hái đi 99 quả, bản thân chỉ còn 1 quả. Nhưng không sao, nó còn có thể tiếp tục lớn lên, năm thứ ba nó sẽ ra 1000 quả,...

Kỳ thực, việc cây táo ra bao nhiêu quả không hề quan trọng. Quan trọng nhất là cây táo đang dần lớn lên! Tới khi trở thành một cây đại thụ che trời, những thứ từng ngăn cản nó lớn lên đã trở nên yếu ớt tới mức có thể lãng quên được rồi. Thực ra, việc nhận được bao nhiêu thành quả không quá quan trọng, quan trọng nhất là lớn lên, là trưởng thành.

Câu chuyện này nói về một điều khá tương tự với bài viết “Tư tưởng đó đã hại bao nhiêu phụ nữ rồi?”. Điểm khác là bài viết kia nhắc tới việc con người không muốn trưởng thành trong hôn nhân, còn câu chuyện này đều cập tới việc con người không muốn trưởng thành trong công việc.

Ngày trước, khi còn đi làm, công ty tôi tuyển hai thực tập sinh, một người là Tiểu Dự, người còn lại là Tiểu Trùng. Lúc mới vào làm, cả hai đều rất hăng hái và nhiệt tình, nhưng không may hai người lại bị chuyển tới một bộ phận mà tất cả nhân viên đều không thích. Bởi vì lãnh đạo của bộ phận đó rất độc tài, lại thích cướp công của cấp dưới.

Không lâu sau, Tiểu Trùng đã nắm được mạch ngầm chính của bộ phận này, cũng học được cách đối phó với lãnh đạo, việc nào trốn được thì trốn, không trốn được thì làm qua loa cho xong. Tiểu Trùng mau chóng hòa nhập với các đồng nghiệp khác.

Nhưng Tiểu Dự thì không hề bị những thứ đó ảnh hưởng. Sáng nào cậu ấy cũng tới văn phòng sớm nhất, mở cửa sổ, thay bình lọc nước, tan ca về muộn nhất, đóng cửa sổ. Lúc lãnh đạo có việc cần bàn giao, người khác đều từ chối, chỉ riêng cậu ấy là lập tức nhận việc, một mình tăng ca làm cho xong. Những hành động này của Tiểu Dự không khiến người trong bộ phận quý mến cậu ấy; trái lại, hầu như tất cả đều không ưa Tiểu Dự, cho rằng một mình cậu ấy chăm chỉ, khiến người khác trông có vẻ lười biếng, nhõn nhõn.

Thế là họ vừa uống nước lọc mà Tiểu Dự bê vế, vừa thăm mắng cậu ấy là đồ nịnh hót. Lãnh đạo cũng không ngốc. Anh ta biết Tiểu Dự là cấp dưới chăm chỉ và nghe lời nhất, nên việc gì cũng giao cho cậu ấy, vì thế Tiểu Dự là người bận rộn nhất trong bộ phận.

Dù vậy, lãnh đạo cũng chẳng hề ưu ái Tiểu Dự, các bản báo cáo mà cậu ấy thức đêm để hoàn thành, hôm sau đều do lãnh đạo thông

thả trình bày; khi Tiểu Dự gần như một mình hoàn thành hạng mục, thì trong hội nghị người được biểu dương luôn là lãnh đạo mà không phải cậu ấy; vào đợt thăng chức tăng lương, Tiểu Dự cũng chỉ ở hàng thường thường bậc trung trong bộ phận.

Bởi vì tuy những người khác không chăm chỉ làm việc, nhưng họ ở trong công ty từ lâu, còn Tiểu Dự lại là người dễ ức hiếp nhất.

Thỉnh thoảng, tôi không kìm lòng được mà hỏi Tiểu Dự, vì sao cậu không nghĩ cho bản thân mình? Tôi tưởng sẽ phải nghe than thở về lãnh đạo, ngờ đâu cậu ấy chỉ nói một câu mà tới giờ tôi vẫn khó có thể quên được:

“Em biết chị thấy lãnh đạo đối xử với em quá bất công, nhưng anh ta cho em rất nhiều cơ hội để học tập. Em dám khẳng định là hiện giờ, ở bộ phận này, không có ai hiểu rõ cách thức vận hành của tổ chức hơn em.”

Mấy năm sau, công ty thấy bộ phận ấy luôn là nơi có hiệu quả công tác thấp nhất, bèn quyết định thay máu lãnh đạo. Khi lãnh đạo cấp cao xuống thị sát, họ ngạc nhiên phát hiện, hóa ra trong bộ phận còn có một người như Tiểu Dự – cậu ấy hiểu rõ bộ phận này hơn cả lãnh đạo, cũng biết vấn đề chính nằm ở đâu.

Lúc đó, đoàn lãnh đạo cấp cao đề xuất việc đề bạt lãnh đạo trẻ. Sau nhiều cuộc họp, họ quyết định để Tiểu Dự tạm thời quản lý bộ phận, nếu Tiểu Dự đảm nhiệm tốt thì cậu ấy sẽ được bổ nhiệm chính thức, còn nếu Tiểu Dự không làm được thì công ty sẽ tuyển người khác.

Không còn bị lãnh đạo cản đường, Tiểu Dự mạnh dạn đưa ra nhiều chính sách mới, loại bỏ những thói xấu cũ, nhận được sự khen ngợi từ toàn thể lãnh đạo cấp cao. Thời gian thử việc chưa kết thúc Tiểu Dự đã được chính thức bổ nhiệm thành quản lý. Trong bộ ngành vốn có nhiều người không chịu nghe theo quyết định của công ty, nhưng nhìn theo hướng phát triển, cũng phải dần thay đổi thái độ.

Tôi rất mừng cho Tiểu Dự, nhưng vẫn hỏi cậu ấy một vấn đề: Nếu lần này công ty không chuyển lãnh đạo cũ đi, thì liệu cậu ấy còn chấp nhận dãi ngộ bất công như thế không?

Tiểu Dự thành thật nói, thực ra cậu ấy đã có ý định xin nghỉ việc rồi. mấy năm qua, Tiểu Dự đã học được những thứ mà cậu ấy muốn học, hoàn toàn có thể đảm nhiệm được công việc yêu cầu cao hơn. Cậu ấy bày tỏ chân thành: “Trong mấy năm đầu đi làm,

em vốn không quan tâm tới việc mình sẽ nhận được bao nhiêu lương, em chỉ muốn học tập thêm nhiều thứ để sau này còn cần dùng đến.”

Một người có tư tưởng như vậy, khi bước trên đường đời của mình, thì dù tạm thời có gặp khó khăn cũng sẽ không ảnh hưởng tới sự trưởng thành của cậu ấy, thậm chí còn trở hoàn cảnh tốt nhất thúc đẩy cậu ấy trưởng thành.

Tuy nhiên, trong chúng ta có bao nhiêu người ngộ ra điều này? Kể cả tôi cũng vậy, phải trải qua rất nhiều chuyện tôi mới có thể hiểu thấu đạo lý ấy.

Tùng có vị biên tập mở một chuyên mục, hi vọng tôi giúp chị ấy viết bài. Vì quan hệ khá tốt nên tôi cũng vui vẻ đồng ý.

Sau bữa tối, tôi liền nhốt mình trong phòng làm nhiệm vụ này. Sau khoảng nửa tiếng, tôi đi ra. Ông xã thuận miệng hỏi: “Nhanh vậy à?”

Tôi đáp: “Giúp một chút thôi mà, tạm tạm là được rồi.”

Ông xã bèn nhắc nhở: “Tuy nói là giúp đỡ nhưng tên tác giả bài viết vẫn là em, nếu em làm qua loa thì em đang bôi nhọ cái tên của chính mình đấy.”

Tôi lập tức tỉnh ngộ, vội về phòng xóa bài viết cũ đi, xây dựng lại ý tưởng, sau đó tập trung sáng tác, tới hai giờ sáng mới hoàn thành. Về sau, chị biên tập kia nói với tôi, chị ấy mời vài người viết bài giúp mình, nhưng nhận ra tôi là người viết nghiêm túc nhất. Thế là từ đó chúng tôi trở thành những người bạn tri kỷ.

Sau chuyện này, tôi bắt đầu kiểm điểm lại bản thân. Những việc tôi đang làm là vì người khác hay vì chính bản thân tôi? Sau khi hiểu thấu điều đó, tôi không bao giờ làm bất cứ chuyện gì một cách qua loa nữa.

Khi sự cho đi không được đền đáp tương xứng, chúng ta sẽ oán hận, buồn phiền, căm phẫn, cuối cùng quyết định không nhiệt tình cố gắng như trước nữa, nhằm trừng phạt những người không báo đáp xứng đáng cho chúng ta. Tuy tưởng rằng mình đang trừng phạt đối phương, lại không hề hay biết thực ra chúng ta đang trừng phạt chính mình. Lý do khiến nhiều người mắc sai lầm này, là bởi vì mỗi người chỉ tính toán cái được cái mất nhất thời, mà quên đi điều gì mới là quan trọng nhất.

Không phải vì được nhận lại nên chúng ta mới cho đi, mà chúng ta phải cho đi thì mới được nhận lại

Chương 37

HÔN NHÂN KHÔNG PHẢI NHU YẾU PHẨM

Chồng tôi thường hỏi một vấn đề, nếu không gặp được anh ấy thì tôi sẽ kết hôn với ai. Tôi đáp: “Nếu không gặp được anh thì rất có thể em sẽ độc thân cả đời.”

Câu này chắc chắn không phải là lời dỗ ngọt, bởi vì trước khi kết hôn, tôi thực sự nghĩ mình sẽ độc thân cả đời. Nhưng tôi cũng không cảm thấy đó là một chuyện đáng sợ.

Nhiều năm trước, cô bạn thân Dương Dương đã tán gẫu với tôi về đề tài này rồi. Thời điểm ấy chúng tôi đều đang độc thân.

Tôi nói với cô ấy:

“Nếu tớ không tìm được nửa kia như ý, tớ sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, kết bạn với dăm ba người cùng chung chí hướng. Sau ba mươi lăm tuổi, tớ sẽ cố gắng gây dựng sự nghiệp của mình. Khi kiếm đủ tiền dưỡng già, tớ sẽ tìm một viện dưỡng lão đẳng cấp năm sao để ở. Hàng ngày chơi mạt chược, chuyện trò với cụ ông cụ bà ở đó. Cuộc sống sẽ không hề cô độc. Nếu tới cuối đời mà vẫn chưa tiêu hết tiền thì tớ sẽ quyên góp cho trẻ em vùng cao.”

Dương Dương đáp:

“Ôi, tớ ủng hộ cậu. Nhưng nếu cậu tìm được nửa kia thì tớ cũng sẽ chúc phúc cho cậu. Bạn thân của tớ không thể rơi vào tay một kẻ không biết quý trọng được.”

Về điểm này, quan điểm của tôi và Đài Loan cực kỳ giống nhau, thế nên chúng tôi mới trở thành bạn thân suốt nhiều năm.

Trong mắt tôi, điều đáng sợ nhất không phải độc thân, mà là sống hết đời với một người mình không yêu. Với tôi, chuyện đó không khác gì tự sát. Một cuộc hôn nhân như vậy sẽ phá hủy nhiệt huyết và lý tưởng của tôi với cuộc sống, thậm chí khiến tôi không còn hứng thú gì với cuộc đời nữa. Vậy hôn nhân kiểu này tồn tại để làm gì?

Trước đây, khi tôi đi làm, có quen một chị gái. Chị ấy rất tốt, nhiệt tình hào sảng, năng lực cũng rất mạnh, là đối tượng được công ty bồi dưỡng trọng điểm. Chỉ là gần bốn mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn. Còn một vị đồng nghiệp khác có hôn nhân không mấy hạnh phúc, thường xuyên than phiền chồng cô ấy kém cỏi thế này thế kia; nhưng khi nhắc tới chị đồng nghiệp nọ, cô ấy sẽ tỏ ra mình ưu việt hơn hẳn người ta, cho là dù hôn nhân không hạnh phúc thì ít nhất mình còn có chồng có con. Chỉ bằng điểm này thôi là đã vượt xa chị đồng nghiệp chưa kết hôn kia.

Tôi nghĩ ngược lại.

Chị gái chưa kết hôn kia có một cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Sau khi tan ca sẽ chạy bộ, chơi bóng, đọc sách... Thật vui vẻ, phong phú.

Cuối tuần lên xem blog của chị ấy, không phải là leo núi ngắm cảnh, thì cũng là nấu một bữa cơm thật thịnh soạn ở nhà. Chỉ cần nhìn blog ấy thôi cũng có thể nhận ra đây là một con người đầy sức sống. Hơn nữa, chị ấy chưa từng băn khoăn về vấn đề hôn nhân, dù có người hỏi cũng chỉ vui vẻ đáp:

“Duyên còn chưa tới, tôi cũng không làm gì được.”

Tôi vẫn thường nói, một trong những hành vi nông cạn nhất của phụ nữ là coi việc lấy chồng hoặc lấy được chồng tốt làm tiêu chuẩn đo lường thành công của mình và người khác. Nếu lấy hôn nhân của để đo lường thành công của một phụ nữ thì ít nhất cuộc hôn nhân ấy cũng phải là một cuộc hôn nhân đáng giá; còn khi chỉ đơn giản là lấy chồng, thì điều đó chẳng có gì đáng để kiêu ngạo.

Hầu hết các cô gái chần chừ không chịu lấy chồng, không phải vì ai thèm lấy, mà vì họ đặt kỳ vọng vào hôn nhân, họ luôn mong muốn tìm được nửa kia chính xác. Bởi kỳ vọng này mà họ không muốn buông xuôi chấp nhận. Không nhiều cô gái kiên trì sống là chính mình, có rất nhiều người sẽ thỏa hiệp với cha mẹ và sự soi mói của xã hội. Họ tưởng mình chỉ thỏa hiệp một lần, nhưng kết

quả là họ lại thỏa hiệp cả đời.

Quanh tôi cũng có rất nhiều cô gái bán khoán về hôn nhân. Rõ ràng mới khoảng hai mươi nhưng đã tự gọi mình là gái ế, thậm chí còn đặt mục tiêu cho bản thân, trước hai mươi lăm tuổi nhất định phải kết hôn. Dù thế nào cũng phải lấy được chồng, thế nên mới có nhiều phụ nữ chấp nhận chịu đựng giày vò trong hôn nhân như vậy.

Tôi luôn cho rằng, hôn nhân không quan trọng sớm muộn, mà quan trọng là gặp đúng người. Lưu Nhược Anh hơn bốn mươi mới tìm được người cô ấy muốn gả, sau khi kết hôn thì hạnh phúc tới mức làm người khác ghen tỵ. Nhà văn Thiết Ngưng năm mươi tuổi mới gặp được nửa kia, nhưng người ấy khiến Thiết Ngưng cảm thấy sự chờ đợi suốt nửa cuộc đời của mình hoàn toàn xứng đáng.

Một cuộc hôn nhân tốt chưa bao giờ là quá muộn, dù người ấy không xuất hiện cũng không sao cả. Giả sử lấy phải một người không thương yêu, không quý trọng, thậm chí còn làm tổn hại chúng ta, sống chung như vậy có tốt hơn sống một mình? Chúng ta sống trên cõi đời này đã chẳng dễ dàng, có sao phải lấy một người như thế để tự hành hạ bản thân?

Tùng có cô gái hỏi tôi, tại sao bây giờ càng ngày càng ít đàn ông tốt, tôi đáp là vì phụ nữ sẵn lòng thỏa hiệp ngày càng nhiều. Người kém cỏi như vậy cũng vẫn có cô gái muốn lấy, thì sao phải cố gắng làm chi? Không cần thiết đúng không!

Nhưng điều khiến người ta khó chịu hơn cả chính là: Người dồn ép phụ nữ lại luôn là phụ nữ. Người luôn thúc giục con gái lấy chồng lại chính là mẹ ruột, người luôn soi mói con dâu lại chính là mẹ chồng, người làm khó dễ phụ nữ thường chính là một phụ nữ khác.

Mấy hôm trước, ở khu nhà mình, tôi nghe được một người mẹ nói với con gái:

“Đừng kén chọn nữa, mẹ thấy XX cũng không tồi đâu.”

Tôi thầm nghĩ, nếu con gái của bác thực sự thấy anh XX nó rất tốt, thì khỏi cần bác thúc giục, cô ấy sẽ tự động mặc váy cưới để lấy anh ta. Cô ấy không tình nguyện như vậy, đương nhiên là có những điểm khiến cô ấy không bằng lòng.

Tôi luôn thấy rất khó hiểu khi các bậc cha mẹ Á Đông thường được

coi là những người sẵn sàng hi sinh vì con cái nhất, nhưng tại sao họ lại cố chấp trong vấn đề hôn nhân của con như vậy? Như thế trong mắt họ, chỉ cần con cái kết hôn thì trách nhiệm của họ đã hoàn thành.

Nhất là những người thúc ép con cái kết hôn, họ có từng nghĩ, thúc ép con trai/ con gái của mình như vậy, nếu như sau này con trai/ con gái mình không hạnh phúc thì sẽ như thế nào? Chỉ một câu:

“Tôi cũng vì muốn tốt cho thằng bé/ con bé” mà bất chấp, can thiệp vào quyền tự do lựa chọn của con cái, nhưng lại không chịu trách nhiệm cho hạnh phúc cả đời của con trai/ con gái mình.

Về điểm này, mẹ của Dương Dương là người mà tôi nể phục nhất. Dương Dương kết hôn năm ba mươi tuổi. Năm cô ấy hai mươi tám tuổi, bà cụ có nói:

“Cứ từ từ mà tìm, tìm được người ưng ý thì tốt, còn không tìm được thì thà ở vậy cả đời còn hơn.”

Có người dị nghị về tư tưởng này, bà cụ bèn bực dọc nói:

“Chẳng lẽ tôi phải ép con cái tôi hạ giá để bán tháo đi à?”

Tôi từng đưa ra một giả thiết khá khó tin, là nếu mọi phụ nữ trên thế gian đều không chịu thỏa hiệp, phải chăng tố chất của đàn ông sẽ tăng cao gấp đôi. Cũng chẳng còn cách nào khác, nếu không hoàn thiện bản thân thì sẽ không lấy được vợ. Dù sao phần lớn đàn ông đều muốn kết hôn.

Nếu coi hôn nhân như nhu yếu phẩm thì ắt sẽ hạ thấp chất lượng hôn nhân. Tựa như nhu yếu phẩm trong cuộc sống của chúng ta, vì thiết yếu nên nhất định phải có, nếu không có thứ tốt hoặc thiếu thốn một chút thì cũng có thể thay thế. Giống như nhà ở vậy, không có tiền mua nhà rộng rãi thoáng đãng thì cũng vẫn phải ở trong nhà ẩm ướt âm u, dù sao cũng không thể lang bạt đầu đường xó chợ được, đúng không?

Nhưng nếu là một món đồ trang sức, vậy chắc chắn là phải thích thì mới mua, nếu không thích thì nhất định sẽ từ từ tìm kiếm, tới lúc tìm được thì đương nhiên đó là món mà mình thích nhất.

Tôi nói hôn nhân không phải nhu yếu phẩm, nhưng cũng không có ý bài xích nó. Nếu gặp được một người chân thành, tốt đẹp, hết lòng vì ta thì đương nhiên ta sẽ đồng ý ở bên họ tới tận cuối đời.

Song nếu gặp phải một người đàn ông chỉ biết nhận mà không biết cho, muốn phụ nữ phải hi sinh một mình, thì tại sao lại phải phó thác cuộc đời cho anh ta? Chúng ta đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, cứ sao phải chà đạp chính mình?

Tôi nghĩ tư tưởng tiến bộ nhất của một phụ nữ là không đặt nặng vấn đề hôn nhân gia đình, không đối xử một cách tùy tiện với cuộc đời của mình, không để mình phụ thuộc vào người khác, thậm chí không quan tâm tới miệng lưỡi người đời. Đó là một cách sống phóng khoáng và không gò bó. Nếu như cặp được nửa kia, hãy bước đi cùng người ấy, nhưng nếu không gặp được, bước đi một mình cũng chẳng sao cả.

Chương 38

CHUNG THỦY CHỈ LÀ YÊU CẦU TỐI THIỂU TRONG HÔN NHÂN

Có lần tôi cùng bạn đi dự một buổi họp mặt, bên cạnh tôi có một bác gái nói khá nhiều. Bác ấy biết bạn tôi còn độc thân thì nhiệt tình giới thiệu bạn trai cho cô ấy. Bạn tôi không từ chối được nên đành ngồi nghe bác ấy nói về người đàn ông kia.

Bác gái này nói người đó rất yên phận thủ thường. Vì đây là chuyện hạnh phúc cả đời của bạn tôi, nên tôi mong bác ấy giới thiệu thêm về các ưu điểm khác của đối phương. Bác ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ nói: “Cậu ấy là người rất yên phận.”

Tôi suýt ngất xỉu, còn bác ấy nhìn tôi với vẻ khó hiểu: “Còn cần ưu điểm gì nữa? Đàn ông yên phận là nhất rồi, chỉ cần yên phận là không che vào đâu được.”

Trên đường về, tôi hỏi bạn mình, liệu cô ấy có định đi gặp người đàn ông yên phận kia không.

Bạn tôi nhìn trời cảm khái: “Yên phận tức là sau khi kết hôn, tỷ lệ ngoại tình của anh ta khá thấp. Nhưng chỉ cần không ngoại tình thì có thể xem như một người chồng tốt?”

Tôi thoáng nghĩ rồi đáp: “Chung thủy chủ là yêu cầu tối thiểu trong hôn nhân.”

Bạn tôi nhún cười: “Cậu đúng là tri âm của tớ.”

Không biết từ bao giờ, chung thủy bỗng trở thành ân sủng lớn lao của đàn ông dành cho phụ nữ, như thể một người đàn ông chỉ cần

chung thủy với vợ thì anh ta sẽ được coi như một người chồng tốt; làm phụ nữ phải biết đủ, phải cảm tạ ân đức của anh ta, không còn mong mỗi gì khác. Còn việc anh ta săn sóc, có bao dung, có chí tiến thủ hay không đều không quan trọng.

Một người họ hàng nghĩ tôi quen biết rộng, nên yêu cầu tôi giới thiệu bạn gái cho con trai bác ấy. Tôi khéo léo từ chối, nói không phù hợp. Bác ấy thấy rất khó tin:

“Sao lại không phù hợp? Con trai bác tốt lắm, vừa ngoan ngoãn vừa hay ở nhà, chắc chắn sẽ là một người chồng tốt. Bác dám cam đoan đời này nó sẽ không bao giờ ngoại tình, ai lấy được nó là có phúc ba đời đấy.”

Người mẹ nào cũng nghĩ con trai mình là người ưu tú nhất thiên hạ, tôi có thể thông cảm cho điều này. Nhưng khách quan mà nói, tôi không muốn giới thiệu là vì không muốn hại con gái nhà người ta. Con trai bác ấy đúng là rất ngoan ngoãn, bởi vì gần như không giao tiếp với bất kỳ ai, ngày ngày ở nhà chơi game, ngoài game và ăn cơm thì cậu ta chẳng có hứng thú gì khác, kể cả việc tìm bạn gái. Cậu ta thấy đời mình chỉ cần có game là đủ.

Bởi vậy, người họ hàng kia mới phải nhờ người giới thiệu bạn gái cho con mình. Theo biểu hiện của con trai bác ấy, tôi cũng tin cậu ta sẽ không ngoại tình. Nhưng một người suốt ngày cắm cúi vào game, hoàn toàn không quan tâm tới bạn gái thì có thể mang lại điều gì cho đối phương?

Nếu có người lấy cậu ta, tôi đã tưởng tượng được những tháng ngày sau khi kết hôn, cô ấy sẽ nhận lấy nhiệm vụ từ mẹ cậu ta, giặt quần áo, nấu cơm, chăm sóc cậu ta. Nhưng tôi nghĩ không cô gái nào muốn lấy chồng mà lại có thêm một đứa con trai lớn, đúng không?

Thực ra, xã hội ngày nay đã bớt khắt khe với phụ nữ hơn rất nhiều, nhưng tôi nhận ra rất nhiều chị em còn sống khổ hơn cả phụ nữ thời cổ đại.

Thời cổ đại, có lẽ phụ nữ không được tự do, nhưng phân công rất rõ ràng: Nam chủ ngoại, nữ chủ nội; hầu hết phụ nữ chỉ cần giúp chồng chăm con là được.

Có lẽ thời đó đàn ông không biết tôn trọng phụ nữ, nhưng họ hiểu việc gánh vác gia đình là trách nhiệm của đàn ông.

Song hiện tại, rất nhiều phụ nữ vừa phải kiếm tiền nuôi gia đình,

vừa phải lo liệu việc nhà, còn vất vả hơn cả phụ nữ cổ đại, thế nhưng yêu cầu của bọn họ chỉ là: Chồng không ngoại tình.

Tôi từng tiếp xúc với một trường hợp thế này: Một chị vợ than thở với tôi rằng, chồng chị ấy nghiện rượu, ham mê bài bạc, số tiền anh ta kiếm được chẳng đủ để anh ta tiêu, thường xuyên uống rượu tới khuya, lúc say còn đập phá đồ đạc trong nhà.

Có hôm nửa đêm, chị và các con đã đi ngủ rồi, chồng chị ấy mới về, vừa vào đã cho vợ hai cái bạt tai. Phản kháng một chút, anh ta liền đập chị ấy xuống giường. Lại có lần, tự nhiên chồng nhục mạ vợ. Vợ chỉ đáp lại một câu, đối phương liền lao vào bóp định dùng dao phay chém. Nếu không phải cha mẹ chồng dạy đúng lúc, liều mạng ngăn cản con trai họ thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

Tôi nghe mà phát hoảng, hỏi chị ấy:

“Chồng chị đã như vậy rồi, sao chị không ly hôn với anh ta?”

Chị ngại ngùng nói:

“Tuy có nhiều tật xấu nhưng anh ấy không ngoại tình, dù sao cũng tốt hơn đám đàn ông suốt ngày lăng nhăng.”

Lúc đó, tôi thầm than trong lòng: Chị gái à, yêu cầu của chị đúng là quá thấp. Anh ta đánh chị chém chị, sinh mạng của chị đã bị uy hiếp rồi mà chị còn không muốn rời bỏ anh ta, chỉ vì anh ta không lăng nhăng bên ngoài.

Có lần tôi và ông xã cùng tán gẫu về đề tài này, anh ấy hỏi tôi anh có phải một người chồng tốt hay không.

Tôi đáp:

“Tự anh thấy thế nào?”

Chồng tôi trả lời cực kỳ tự tin, nói đó là điều đương nhiên.

Tôi đáp:

“Thế anh cho em biết anh tốt ở điểm nào đi.”

Anh ấy nói:

“Anh không lăng nhăng bên ngoài, em coi đi, bây giờ có bao nhiêu đàn ông ngoại tình, nhưng anh không hề, anh chỉ có một mình em.”

Lúc đó, tôi cũng đáp trả, nếu tôi không quan tâm tới anh ấy, chưa bao giờ chăm sóc anh ấy, cũng không bận tâm tới cảm nhận của anh ấy, nhưng tôi không ngoại tình, phải chăng tôi cũng là một người vợ tốt.

Chồng tôi nhất thời á khẩu.

Tôi luôn cho rằng, trong một cuộc hôn nhân, yêu cầu tối thiểu là phải chung thủy, nếu đến chung thủy còn không làm được thì cuộc hôn nhân này còn có ích gì?

Nhưng rất nhiều người lại coi chung thủy như yêu cầu cao nhất của hôn nhân. Tiêu chuẩn của họ với hôn nhân đúng là quá thấp. Chung thủy đương nhiên vô cùng quan trọng – nhưng sự quan tâm, tôn trọng, cùng trưởng thành trong hôn nhân cũng là những phẩm chất không thể thiếu, đúng không?

Có người hỏi tôi:

“Yêu cầu như vậy có phải là quá cao rồi không? Xã hội này có bao nhiêu người đàn ông làm được thế chứ?”

Nhưng tôi lại thấy yêu cầu ấy không hề cao. Hôn nhân cả đời dài như vậy, nếu đối phương không phải một người có thể sưởi ấm cho mình, thì làm sao mà sống tới hết đời được?

Thậm chí, tôi không quan tâm bao nhiêu đàn ông làm được như vậy, bởi vì chúng ta không cần lấy nhiều đàn ông, chúng ta chỉ cần tìm được một người phù hợp với yêu cầu mà thôi.

Cũng có người bắt đầu dĩ nói với tôi, làm phụ nữ ai chẳng mong chồng mình đối tốt với mình, quan tâm săn sóc một chút, chỉ là số cô ấy không may mắn như vậy, đành nhượng bộ mà cầu mong thứ khác, chỉ cần anh ta không lăng nhăng bên ngoài là được.

Song quan điểm của tôi lại ngược lại. Nếu trong cuộc sống hằng ngày, một người đàn ông không quan tâm tới vợ, không chú trọng tới cảm nhận của vợ, thì sớm muộn gì anh ta cũng ngoại tình; bởi vì một khi gặp được người khiến anh ta động lòng, anh ta sẽ không nhớ ra trong nhà còn có một người vợ. Nhưng một người chồng quan tâm, lo lắng tới cảm nhận của vợ, tỷ lệ anh ta ngoại tình sẽ nhỏ hơn nhiều, bởi vì anh ta không muốn vợ mình thương tâm đau lòng.

Thế nên, tư tưởng “Đàn ông cư xử kém một chút cũng không sao, chỉ cần anh ta không lăng nhăng là được.” – đáng ra không nên

tồn tại trên đời.

Chương 39

KHI QUANH TA TOÀN ÁC Ý

Cô bạn Q bị phần nói với tôi, cô ấy muốn xin nghỉ việc. Tôi rất ngạc nhiên, đang yên đang lành sao tự nhiên lại muốn nghỉ việc!

Q cảm giận nói với tôi ngọn nguồn sự việc.

Năm ngoái, cô bắt đầu quan hệ yêu đương với một lãnh đạo trong công ty. Đối phương là người từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại. Vì sợ ảnh hưởng trong công ty không tốt, nên anh ta không tiết lộ chuyện mình đã ly hôn cho nhiều người, tới khi tiếp tục yêu Q thì mới công bố chuyện ly hôn.

Nhưng điều này mang lại cho Q rất nhiều phiền phức, khi mọi người biết họ đang yêu nhau thì tin đồn bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt, đồn dập chỉ thích Q phá hoại gia đình người khác.

Nhưng điều khiến Q giận dữ nhất chính là những tin đồn đó hoàn toàn không phải sự thật. Q thử giải thích với bọn họ, nhưng những người kia luôn vờ vịt nói:

“Đương nhiên là chúng tôi tin cô, cô đừng suy nghĩ nhiều.”

Thế nhưng lúc không có mặt Q, họ sẽ bàn tán hăng say hơn, thậm chí coi Q thành mục tiêu công kích mới.

Q nói với tôi:

“Cậu biết không? Việc anh ấy ly hôn chẳng liên quan gì đến tớ, thậm chí hồi trước tớ còn không biết tình hình hôn nhân của anh ấy thế nào. Tớ không ngờ lòng người lại độc ác như vậy. Những người không giao du với tớ bàn tán thì thôi, đây còn toàn người có quan hệ tốt với tớ nữa chứ! Tớ không thể làm việc trong môi trường như vậy nữa, tớ muốn xin nghỉ việc.”

Q còn nói với tôi, cô ấy rất muốn tranh cãi một trận ra trò với những người này rồi mới nghỉ việc. Đặt mình vào vị trí của Q, tôi cực kỳ thông cảm cho cô ấy, nhưng làm vậy đâu có ích gì?

Tôi cổ vũ Q bằng lời của Kim Tinh:

“Hãy tập trung leo lên cao hơn. Lúc bạn hưởng thụ cảnh sắc tươi đẹp khi Mặt Trời mọc và Mặt Trời lặn trên đỉnh núi, bọn họ còn ở dưới chân núi chơi những trò vật vãnh từ mười năm trước, vốn không thể làm tổn thương được bạn.”

Ai trong chúng tôi cũng có lúc bị hiểu lầm và công kích. Giải thích và đáp trả là bản năng của con người. Nhưng có lẽ chúng ta cũng từng gặp trường hợp “càng giải thích càng không ai tin”, thậm chí trong mắt người khác, đó còn là biểu hiện của sự chột dạ và ngại biện.

Phản kích cũng vậy thôi.

Khi bạn trút giận xong sẽ thấy lòng rất hả hê, nhưng bạn không biết rằng đối phương còn hả hê hơn bạn, bởi vì cuối cùng bạn cũng hồi đáp rồi, vậy là mọi người sẽ cùng nhau diễn vở kịch này, thật là đặc sắc! Bạn sẽ mau chóng nhận ra, vì sự phản kích của mình mà bạn còn phải nhận thêm nhiều công kích hơn, trước sau trái phải bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có.

Bạn không biết phải làm thế nào, khóc không ra nước mắt, nhưng đối phương sẽ càng thêm hưng phấn.

Bởi vậy, giải thích và phản kích chưa bao giờ là cách thức hồi đáp tốt nhất. Chúng ta phải biết quý trọng thời gian, mỗi ngày chỉ có 24 giờ, không ai có tới 48 giờ hết. Nếu phí thời gian vào việc giải thích và phản kích, thì thà dùng thời gian ấy để hoàn thiện những thiếu sót của bản thân. Thời gian là kho báu quý giá nhất trên thế gian này, lãng phí nó vào những chuyện vô nghĩa là bạn đang khinh thường nó, cũng đang khinh thường chính cuộc đời mình.

Nhưng chúng ta nên thử nghĩ xem, tại sao những hiểu lầm và công kích ấy lại có thể tác động tới bạn?

Bạn để ý việc bị người thân hiểu lầm có thể là vì bạn quan tâm tới họ; nhưng trong cuộc sống, có rất nhiều kẻ hiểu lầm và công kích chẳng liên quan gì tới bạn hết, vậy sao bạn phải để ý tới những kẻ đó?

Câu trả lời chỉ có một: Nội tâm của bạn quá yếu đuối, bạn đứng ở

một vị trí quá thấp.

Có câu thành ngữ “Bỏ đá xuống giếng” – nhưng nếu bạn không đứng trong giếng thì làm sao người ta bỏ đá xuống được?

Giả sử lúc này bạn đang đứng trên cao, người ta có thể bê tảng đá quăng lên trời ư?

Nếu sự thật là vậy thì chỉ có một kết cục, ấy là những tảng đá đó sẽ không đập được vào người bạn, mà sẽ rơi trúng những kẻ đã tấn công kia.

Bạn thân yêu ơi, khi hiểu thấu điều này rồi, bạn còn muốn giải thích và phản kích nữa không? Đối mặt với hiểu lầm và công kích, chúng ta chỉ có thể làm hai việc:

Một, nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn;

Hai, để thời gian chứng minh tất cả.

Với người sáng tác mà nói, hiểu lầm và công kích tồn tại ở khắp nơi. Quan điểm bất đồng, hoặc không thích xem cũng có thể trở thành lý do để công kích.

Ví dụ, câu chuyện do tôi sáng tác, có người thấy rất chân thực, thậm chí còn coi đó như trải nghiệm của chính tôi, nhưng nếu tôi viết tiểu dựa trên một câu chuyện có thực, sẽ có người thấy nó nhất định là giả. Thời tôi đăng Hôn nhân nhà giàu trên Tianya, mỗi tuần có hơn triệu lượt đọc, rất nhiều người yêu thích nhưng cũng có vô số người mắng chửi.

Sau đó, topic truyện ấy có hơn bốn triệu lượt đọc, lượt bình luận vượt quá mười ngàn, khen chê cũng ngày càng nhiều, nhưng tôi chưa từng đáp lại bất cứ ai. Lúc đó tôi chỉ nghĩ: Thời gian sáng tác còn không đủ, hơi đâu mà giải thích hoặc phản kích. Hướng chỉ toàn người xa lạ, sao phải so đo với họ, tôi cứ tập trung vào viết lách là được.

Ban đầu, những kẻ công kích mắng tôi rất hăng máu, họ cho rằng mình thắng thế, họ nghĩ tôi không dám hồi đáp, càng mắng càng hăng say. Nhưng tôi vẫn viết theo ý mình, điều khác biệt duy nhất đó là: Vì có nhiều quan điểm bất đồng nên tôi càng yêu cầu khắt khe với văn chương của mình hơn.

Một thời gian sau, topic truyện của tôi dần dần sạch sẽ, vì tôi không trả lời nên những kẻ đó cảm thấy vô vị, họ chuyển sang

mắng chửi ở các topic khác. Những người tiếp tục theo dõi đều là những người yêu thích tác phẩm của tôi, có nhiều người còn ủng hộ tôi tới tận bây giờ. Mỗi lần tôi ra sách, họ đều mua về đọc.

Nhớ thời đó cũng có một tác giả sáng tác truyện rất hot, nhưng cô ấy viết khá chậm. Có một số độc giả không hài lòng, cho rằng tác giả cố ý nhử độc giả. Hai phía tranh cãi, cuối cùng cô giận dữ ngừng viết, rất nhiều độc giả yêu thích tác phẩm đó bình luận trong topic rằng hi vọng cô ấy quay lại. Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy, những kẻ mắng chửi tác giả tới nỗi tác giả ngừng viết hẳn là rất hả hê, nhưng hành động ngừng viết ấy của cô lại khiến những độc giả thực lòng ủng hộ thất vọng và hụt hẫng.

Mấy năm sau, tôi tình cờ trở thành bạn bè với vị tác giả này, nhưng cô ấy đã ngừng sáng tác từ lâu. Tình cờ chúng tôi gặp nhau trên Tianya. Cô ấy hỏi tôi, ban đầu tôi bình tĩnh như vậy là bởi vì tôi thực sự bình tĩnh, hay là vì tôi không đọc nội dung bình luận.

Tôi đáp, thực ra, lúc rảnh tôi sẽ lên đọc một chút, khi ấy tôi nghĩ dù sao vẫn có nhiều người ủng hộ mình, tôi nên sáng tác vì những người ủng hộ mình, không thể phụ sự ủng hộ của họ. Bởi thế, tôi vẫn tiếp tục viết tới tận bây giờ.

Sau đó, có một độc giả nhắn tin cho tôi:

“Tôi không giống các độc giả khác của chị, vì ban đầu tôi không thích chị, tôi nghĩ chị chỉ giả bộ thôi, sự bao dung và thông tuệ của chị đều là giả tạo. Nhưng sau mấy năm, chị vẫn luôn như vậy, tôi liền bắt đầu thưởng thức chị, tôi hi vọng mình có thể trở thành người như chị.”

Vậy mới nói, có rất nhiều hiểu lầm vốn không cần giải thích, bởi vì thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Cô bạn Q của tôi cuối cùng vẫn lựa chọn nghỉ việc. Cô ấy nhắn tin cho tôi thế này:

“Tớ nghỉ việc không phải vì bị bọn họ đánh bại nên mới trốn tránh, mà vì tớ đã quyết định bước ra khỏi vòng luẩn quẩn này, nỗ lực hoàn thiện để bản thân trở nên tốt đẹp hơn.”

Tôi thầm khen ngợi cô ấy. Sau khi nghỉ việc, Q làm nhượng quyền cho một hãng rượu vang. Nhờ sự nỗ lực của chính mình và sự giúp đỡ từ bạn trai, cô ấy mau chóng thành công. Những gian khổ trong quá trình gây dựng sự nghiệp có thể tạm không nhắc tới.

Mấy hôm trước, khi chúng tôi hẹn nhau đi uống trà, cô ấy nói với tôi:

“Tớ còn định ‘Quân tử báo thù,mười năm chưa muộn’ nữa cơ, nhưng mới một năm mà tớ đã thay đổi suy nghĩ rồi. Những chuyện tớ từng bận tâm giờ lại chẳng thể tác động đến tớ. Tớ biết bọn họ vẫn xì xào, nói tớ dựa vào anh ấy mới có thành tựu hôm nay, nhưng bây giờ những lời nói ấy không thể làm tổn thương tớ nữa, thậm chí tớ còn phải cảm ơn bọn họ, chính bọn họ đã khiến tớ ngày một hăng hái nỗ lực.”

Tôi thấy nó đáng vẻ tự tin hiện tại của Q đẹp hơn trước đây rất nhiều. Thử nghĩ xem, nếu Q buồn phiền, phần nộ, phản kích vì những lời ác ý kia thì cô ấy sẽ biến thành người nhạy cảm và vô vị; nhưng lựa chọn rời đi, mới có thể nhận ra thế giới ngoài kia rộng lớn và đặc sắc đến nhường nào, đặc sắc tới mức bạn sẽ mê đắm nó từng giây từng phút, đâu còn thời gian và sức lực để quan tâm tới những lời ác ý kia nữa?

Thậm chí, bạn sẽ nghĩ, nếu không có những lời ác ý đó, có lẽ cả đời này bạn cũng không thưởng thức được sự muôn màu của thế gian, cũng không thể vươn lên tầm cao mới trong cuộc sống. Tới lúc đó, bạn sẽ biết ơn những kẻ ác ý với bạn từ tận đáy lòng.

Chương 40

VÌ SAO CHÚNG TA LẠI GIỮ KHOẢNG CÁCH VỚI HỌ?

G nói với tôi: “Về sau, ngoài bạn học cũ hoặc đồng nghiệp cũ cực kỳ thân thiết, anh sẽ giữ khoảng cách với tất cả bạn bè cũ, và đặt những năm tháng đã qua vào trong hồi ức.”

Tiên sinh G hơn tôi 6 tuổi, chúng tôi quen nhau từ rất lâu rồi. Khi đó tôi vừa đi làm, lương không cao, còn anh ấy là trợ lý, lương thưởng cũng thường thường. Nhưng chí hướng của tiên sinh G rất lớn, anh ấy nói không quan tâm lương cao hay thấp, quan trọng là học được điều gì, bởi vì sớm muộn anh cũng rời công ty để khởi nghiệp.

Năm 2008 khủng hoảng kinh tế thế giới, rất nhiều người muốn khởi nghiệp đều tạm thời gác lại dự định của mình, chờ tới khi tình hình khá hơn rồi mới tính bước tiếp theo. Song tiên sinh G lại kiên quyết nghỉ việc để tới Quảng Châu. Lúc đó đến tôi còn thấy anh quá liều lĩnh, đợi thêm một thời gian thì sẽ chắc chắn hơn, nhưng anh ấy đã hạ quyết tâm rồi.

Một ngày trước khi đi, anh mời tôi và vài người bạn khác đi ăn cơm, trong bữa cơm anh nghiêm túc nói với tôi:

“Sau này ở xa nhau, chắc sẽ có ít cơ hội gặp mặt, nhưng anh mong chúng ta sẽ là bạn bè suốt đời, dù là khi buồn cùng hay khi phú quý.”

Mấy năm sau, tiên sinh G nỗ lực làm việc ở Quảng Châu, cuối cùng cũng có thành tựu nhất định, nhưng vì nóng lòng phát triển nên trong một lần hợp tác lớn, anh bị công ty đối tác lừa gạt, tổn thất mấy chục triệu tệ, đối tác bỏ trốn ra nước ngoài, anh ấy không tìm được chúng, cuối cùng đành bán hết nhà cửa xe cộ để trả nợ. Lần

khởi nghiệp đầu tiên đã thất bại như vậy đấy.

Sau đó anh ấy rút kinh nghiệm xương máu, quay về Chiết Giang, thông qua quan hệ với ngân hàng để vay một khoản tiền, bắt đầu khởi nghiệp về ngành đồ chơi trẻ em.

Rút kinh nghiệm từ lần khởi nghiệp đầu tiên, anh ấy thận trọng kinh doanh xưởng đồ chơi trẻ em của mình, mấy năm sau, doanh nghiệp dần trở nên nổi tiếng, hiện giờ đồ chơi của công ty anh đã xuất khẩu sang tận Châu Âu.

Đạo trước, ông xã tôi mua đồ chơi cho cháu trai từ Italia, kết quả lại phát hiện ra là “Made in China”, tiên sinh G xem thử liền cười ha ha, đặc ý nói với chúng tôi đây là đồ chơi do công ty mình sản xuất.

Tiên sinh G có thành công ngày hôm nay ngoài việc cực kỳ chăm chỉ nỗ lực, thì chủ yếu là vì anh ấy rất trọng tình cảm, nhớ tình xưa. Bây giờ anh ấy lại nói muốn giữ khoảng cách với những người bạn cũ, tôi đoán rằng hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Anh kể từ khi sự nghiệp phát lên, anh thường xuyên nhận được điện thoại của bạn học hoặc đồng nghiệp cũ đã lâu không liên lạc, mở đầu câu chuyện luôn là:

“Tổng Giám đốc G đấy à, còn nhớ tôi không? Hay giờ phát đạt rồi nên không biết tôi là ai nữa?”

Mỗi lần nghe được những lời tương tự, anh đều thấy rất ngọt ngào, như có áp lực từ thứ gọi là “Tình xưa” phủ vào mặt.

Anh giải thích:

“Không biết em có hiểu được cảm giác đó không, bình thường chúng ta cũng hay trêu đùa nhau như vậy, nhưng khi thốt ra từ miệng một vài người, anh sẽ thấy vừa chua chát vừa khó chịu. Sau đó bọn họ sẽ đề nghị anh giúp chuyện gì đó, nếu anh từ chối thì chính là không nể tình xưa.”

Tôi hiểu tiên sinh G muốn biểu đạt điều gì, trên thế gian này, ngoài hành vi áp đặt đạo đức, còn có một cụm từ gọi là “áp đặt tình cảm”. Sống trên đời, không ai trong chúng ta hi vọng người khác nói mình là kẻ bạc bẽo vô tình.

Suốt một năm nay, anh ấy cứ vướng vào vòng luẩn quẩn ấy không thể thoát ra, thế rồi một buổi họp mặt bạn bè gần đây đã thúc đẩy

anh ấy quyết định giữ khoảng cách với những con người kia. Hai tháng trước, một bạn học thời cấp 3 đề nghị tổ chức họp mặt liên hoan, rất nhiều người hưởng ứng, cuối cùng họ quyết định tới chơi ở một làng du lịch, mỗi người phải góp khoảng một ngàn tệ, ngày họp mặt sẽ thu tiền.

Người tổ chức cố ý gọi điện cho tiên sinh G, dặn anh ấy nhất định phải tham gia, bây giờ trong tất cả bạn bè thì anh là người thành đạt nhất, không đến là không nể mặt bạn cũ. Vì khó từ chối thịnh tình nên anh đã lùi ngày công tác Nhật Bản được lên kế hoạch từ trước để tham dự họp mặt với bạn học.

Lúc nộp tiền, không biết ai nói:

“Tổng Giám đốc G, bây giờ cậu là ông chủ lớn rồi, buổi hôm nay để cậu mời đi, cho chúng tớ hưởng xái một chút.”

Anh cũng hào phóng nói:

“Không thành vấn đề, hôm nay cứ để tớ lo, mời bạn cũ ăn cơm là vinh hạnh của tớ.”

Khi anh ấy đang định đưa thẻ tín dụng cho người tổ chức thì bỗng có người nói:

“Tuy chúng ta không giàu như G nhưng tiền để tham dự họp lớp vẫn còn, cơ sao phải kiếm chút lời mọn như thế?”

Thế là tiên sinh G mời cũng không được, không mời cũng chẳng xong, vô cùng bối rối. Cuối cùng lớp trưởng quyết định chấp hành theo phương án cũ, để mọi người cùng không khó xử thì mọi chi tiêu đều chia đều.

Tiên sinh G cảm khái với tôi:

“Nhưng nguyên nhân chính khiến anh không muốn tham gia họp lớp nữa, ấy là anh nhận ra anh và họ đã không còn là người của một thế giới, không thể trò chuyện với nhau. Phái nữ tán gẫu thì toàn nói về con cái, than phiền về mẹ chồng; phái nam thì hoặc là khoác lác, hoặc là khoe khoang mình được lãnh đạo xem trọng thế nào, không thì cũng oán trách bản thân có tài mà không gặp thời, rồi hỏi anh nên làm gì để giàu lên nhanh chóng. Anh rất muốn trò chuyện với một vài người, nhưng họ lại nghĩ trò chuyện với anh có vẻ như ‘thấy sang bắt quàng làm họ’, chỉ chào hỏi khách sáo rồi ngồi cách anh rất xa. Sau đó anh liền mượn cớ có việc bận rồi ra về từ sớm.”

Nhưng điều khiến tiên sinh G bất ngờ chính là, sau buổi họp mặt ấy, có người gọi điện cho anh ấy vay tiền, lại có người muốn người nhà vào làm trong công ty anh ấy, ai cũng nói: “Bạn bè với nhau cả, giúp đỡ một chút không khó đâu nhỉ?”

Tiên sinh G xem xét rồi giúp một hai người, còn lại đều từ chối, dù sao đã vươn tới vị trí ngày hôm nay, anh ấy vẫn phân biệt được giữa tình nghĩa và thực tế. Người bị từ chối đương nhiên không vui, đi rêu rao khắp nơi rằng anh không nể mặt bạn cũ, chuyện dễ như trở bàn tay mà cũng không chịu giúp.

Tôi rất thông cảm cho tiên sinh G, giúp một hai lần đúng là không có vấn đề gì, nhưng nếu phải giúp quá nhiều người thì làm sao mà lo hết được?

Kết quả cuối cùng chính là ngày càng xa cách với những người đó. Nhưng không giống với những người bình thường, người thành đạt một khi tỏ ra xa cách với bạn cũ nữa, ắt là sẽ phải chịu chỉ trích.

Trong cuộc sống, tôi thường xuyên nghe được người ta trách móc bạn cũ:

“Thôi đừng nhắc tới anh ta nữa, anh ta thì sướng rồi, nào thèm để ý chúng tôi? Tầm mắt của người ta cao lắm!”

Trên thế gian này có một logic không bằng luôn tồn tại: Trong một nhóm người có một người nổi bật nhất, thường sẽ xảy ra hai hiện tượng sau, người nổi bật kia sẽ ngày càng xa lánh những người còn lại, hoặc là những người còn lại sẽ ngày càng xa lánh người nổi bật kia. Con người ở hiện tượng đầu thường bị lên án là kẻ bội tình bạc nghĩa, còn những người ở hiện tượng sau lại được khen ngợi là tự tin thanh cao.

Nhưng thế gian này cũng rất công bằng, khi bạn bị xa lánh hoặc xa lánh những người kia, sẽ có bạn bè tri kỷ mới bước vào cuộc sống của bạn, trở thành những người có cùng tư tưởng và tiếng nói chung với bạn.

Xa lánh những người bạn cũ cũng không phải vì coi thường hay khinh rẻ họ, nhiều khi không phải cố tình xa lánh, mà là thế giới của chúng ta đã không còn giống nhau. Khi ai đó tám chuyện với bạn về thị phi của người khác, bạn chỉ thấy vô vị, trong đầu toàn nghĩ tới việc làm thế nào để hoàn thiện bản thân; khi ai đó than thở với bạn công việc không tốt, bạn chỉ thấy than thở thì có ích gì, trong đầu toàn nghĩ tới việc làm sao để hoàn thành mục tiêu

của mình.

Người ta không hiểu thế giới của bạn, bạn cũng lạ lẫm với thế giới của người ta, dần dần, hai người ngày một xa cách, cho tới khi mỗi người chỉ còn là hồi ức của đối phương, dù bạn rất muốn hàn gắn thì cũng không thể nữa rồi.

Mới đây thôi, tôi có hẹn với một cô bạn đã lâu không gặp, tôi vui vẻ tới nơi hẹn. Chúng tôi đã từng trò chuyện với nhau thâu đêm suốt sáng, là những người quan trọng trong cuộc sống của nhau.

Nhưng buổi hẹn lần này không thể khiến tôi tìm về cảm giác ngày xưa. Khi trò chuyện, cô ấy không ngừng kể với tôi về đứa con sáu tuổi, đương nhiên tôi biết người mẹ nào cũng muốn nói về những điểm đáng yêu và thú vị của con cái mình, tôi cũng vui vẻ nghe cô ấy kể một vài chuyện của bé, nhưng lâu rồi không gặp, tôi mong cô ấy có thể tâm sự về cuộc sống hiện tại, về sở thích và lý tưởng của cô ấy, con cái có thể là một đề tài trong đó, nhưng không nên là toàn bộ.

Tôi cố gắng đổi đề tài, nhưng chưa tới hai câu, chủ đề của cô ấy lại quay về con cái. Cuối cùng, cô ấy hài lòng nói với tôi:

“Bạn thân à, mau sinh con đi, rồi tớ sẽ dạy cho cậu cách để nuôi con vừa béo vừa khỏe, tới lúc ấy, ngày nào bọn mình cũng có thể tâm sự về con cái.”

Tôi không đáp lại mà mỉm cười cáo từ. Khi bước ra ngoài, tôi bỗng thấy phiền muộn, thế giới của chúng tôi đã không còn giống nhau, cũng không bao giờ trở về được nữa.

Mối quan hệ giữa người với người thực ra chính là sự gặp gỡ bề mặt tư tưởng. Những người có thể giao du với nhau lâu dài, thì đều có thể bước vào thế giới tinh thần của đối phương. Cũng có những người đã từng bước vào thế giới của nhau, nhưng vì hoàn cảnh và cuộc sống khác biệt, lại dần tách rời khỏi thế giới của đối phương.

Người đã đi xa, trở thành hồi ức của chúng ta; người vừa mới tới, trở thành cuộc sống của chúng ta.

Chương 41

DÙ CÒN ĐỘC THÂN HAY ĐÃ KẾT HÔN THÌ ĐỀU PHẢI YÊU CHIỀU BẢN THÂN

Cô bạn Wen của tôi đăng một status: “Cây hoa hồng mới trồng đã mọc rễ, lá cây xanh tươi rất đáng yêu, tới mùa hoa sang năm, trong vườn toàn là hoa cỏ, bỗng thấy cuộc sống của mình cũng tràn ngập hương thơm.”

Kèm theo là mấy miếng bánh ngọt mà cô ấy mới làm, tuy không quá đẹp nhưng tôi thấy vô cùng ngon miệng, trông dễ thương hơn ngoài hàng nhiều. Thế là tôi liền bình luận phía dưới: “Đạo này rảnh rồi thế, tớ chỉ mong được đến ở với cậu ở chốn bồng lai tiên cảnh này thôi.”

Cô ấy mau chóng trả lời: “Thế thì tới đây đi, tớ mới học nấu mấy món, nếu cậu không ngại làm chuột bạch thì để tớ nấu cho cậu ăn!”

Tất nhiên là tôi muốn tới, nhưng vẫn sợ chính mình đột ngột xuất hiện làm phiền cuộc sống của người ta, tôi bèn trả lời: “Thế tớ đến thế nào?”

Cô ấy đáp: “Mau tới đi, hôm nay chỉ có hai đứa mình bên nhau thôi.”

Thế là tôi về phòng thay quần áo, mau chóng sửa soạn rồi lái xe tới chỗ Wen.

Wen có một căn hộ chung cư ở trung tâm thành phố, rất gần nơi cô ấy làm việc, nhưng cô ấy cho thuê căn hộ đó, rồi dùng một nửa số tiền cho thuê để thuê một ngôi nhà nhỏ ở vùng ngoại ô. Trước

đây tôi từng tới chơi mấy lần, bầu không khí ngoại ô trong lành, ngôi nhà nhỏ rất gọn gàng trang nhã, khiến một người đang sống giữa chốn phồn hoa đô hội như tôi đây phải về nhà bàn bạc với ông xã chuyện chuyển tới biệt thự độc lập, bởi vì tôi muốn trồng hoa cỏ.

Ông xã tôi lập tức bác bỏ đề nghị của tôi, lý do là: Anh ấy thường xuyên đi công tác, trong nhà chỉ có phụ nữ nên ở biệt thự thì quá mất an toàn. Ở nhà cao tầng tuy không gần gũi với thiên nhiên nhưng ít nhất thì cũng an toàn, muốn leo lên cao để đột nhập vào nhà cũng không dễ dàng. Thế là tôi chỉ biết hâm mộ cuộc sống nhàn nhã ung dung của Wen, thi thoảng cũng tới làm phiền một chút.

Năm nay Wen 32 tuổi, tới nay chưa kết hôn, theo tiêu chuẩn của xã hội thì cô ấy đã là gái ế trăm phần trăm, nhưng Wen chưa từng bận tâm chuyện gia đình, đây cũng là một trong những lý do khiến tôi rất yêu quý cô ấy. Con người cô ấy luôn toát lên ý vị “Năm tháng tĩnh lặng, mỉm cười an nhiên.”

Wen cũng không còn độc thân, năm hai mươi bốn tuổi cô ấy gặp được mối tình đầu, vì hai người bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều nên cuộc tình này kéo dài suốt sáu năm. Vào sinh nhật ba mươi tuổi, Wen được cầu hôn, cô ấy vui vẻ đồng ý.

Trong lúc cô ấy đang vô cùng hạnh phúc chuẩn bị làm cô dâu, thì lại bất gặp bạn trai tay trong tay cùng một phụ nữ khác dạo phố, người phụ nữ kia khinh bỉ nói:

“Anh ấy lấy cô chỉ vì cô có nhà ở nội thành mà thôi.”

Bạn trai lạnh lùng cho người phụ nữ kia một cái tát, cầu xin Wen tha thứ, nhưng Wen chỉ hờ hững nói với anh ta duyên phận tới đây là kết thúc. Anh ta cầu xin suốt ba ngày, Wen không hề dao động, cuối cùng anh ta giận dữ nói:

“Em cũng không phải thiếu nữ hai mươi tuổi, sao có thể nói chia tay là chia tay, giờ mà còn không kết hôn thì em sẽ biết sau lưng người ta gọi em là gì không, là Tê Thiên Đại Thánh đó!”

Wen vẫn hờ hững nói: “Đó là việc của tôi, không liên quan tới anh.”

Lúc đó có người khuyên Wen, nếu anh ta đã cầu xin tha thứ thì hãy tha thứ cho anh ta một lần đi!

Dù sao cũng ba mươi tuổi rồi, tìm người khác rất mất thời gian, nhưng Wen lại xin nghỉ để bay tới Tam Á. Một tháng sau, khi Wen quay về, nụ cười đã trở lại trên môi cô ấy.

Tôi luôn cho rằng, chọn chia tay ở năm ba mươi tuổi cần nhiều dũng khí hơn chọn chia tay ở hai mươi tuổi rất nhiều, nếu có thể sắp xếp tốt cuộc sống của mình sau khi chia tay, thì càng khiến người ta kính nể.

Lần này, khi tới chơi, tôi thấy trong vườn nhà Wen có thêm rất nhiều cây mới. Tôi bước đến, cô ấy bèn đưa cho tôi một cái xẻng nhỏ, chúng tôi cùng ngồi trong sân làm cỏ, xới đất, chăm sóc hoa cỏ, thời gian chậm chậm trôi đi.

Buổi trưa, Wen nấu cơm còn tôi chỉ việc phụ giúp, sáu món mặn một món canh, vô cùng phong phú. Trong lúc ăn, Wen nhận được một cuộc điện thoại, hình như là bạn bè gọi tới, giục cô ấy mau lấy chồng đi. Wen chẳng lấy làm bận tâm, mỉm cười đáp, nếu gặp được người phù hợp thì cô ấy sẽ suy nghĩ.

Sau khi ngắt máy, tôi hỏi cô ấy: “Có thường xuyên nhận được những cuộc gọi như vậy không?”

Cô ấy nói mình lớn tuổi rồi, thi thoảng cũng có.

Tôi chỉ hỏi cô ấy có vui không, cô ấy cười đáp:

“Chỉ cần biết mình muốn gì thì sẽ không buồn, hướng chi tớ cũng không theo chủ nghĩa độc thân, nếu chưa gặp người phù hợp, tớ sẽ vui vẻ sống một mình, còn gặp được người phù hợp, tớ cũng sẽ kết hôn, nhưng dù còn độc thân hay đã kết hôn thì đều phải yêu chiều bản thân.”

Lúc này tôi chỉ muốn nói với cô ấy ba chữ: “Cậu tuyệt lắm!”

Một cô bạn khác của tôi – J, cũng sần sần tuổi Wen, thường xuyên nhắn tin cho tôi vào đêm khuya hoặc sáng sớm:

“Cậu ơi, bây giờ tớ đang rất buồn, tớ thấy mình thật chán nản, tớ có thể tâm sự với cậu không?”

Hầu hết những lúc ấy tôi đều đang ngủ say, tới khi tôi thức dậy, rửa mặt, đi bộ xong xuôi, về đọc tin nhắn của cô ấy thì thường đã là mấy tiếng sau; còn thỉnh thoảng tôi sẽ trả lời cô ấy với giọng siêu buồn ngủ:

“Ngủ đi ngày mai lại là một ngày mới.”

Đôi lúc tình cờ gặp nhau, tình trạng của cô ấy luôn không tốt, sắc mặt vàng vọt, mắt đỏ đần vô hồn, quần áo lôi thôi.

Khi gặp mặt, cô ấy sẽ kéo tay tôi hỏi:

“Cậu à, cậu nói xem làm thế nào mới gặp được người thích tớ? Không lấy chồng bây giờ thì tớ sẽ già mất.”

Tôi nói với cô ấy:

“Ráng yêu chiều bản thân, mua sắm làm đẹp đọc sách du lịch, làm gì cũng được, nhưng đừng hối hận ăn năn, khi cậu sống hạnh phúc thì đương nhiên sẽ thu hút đàn ông theo đuổi cậu.”

Nhưng tuổi tác dần tăng mà tình trạng của cô ấy ngày một kém hơn, tôi rất ít khi vào blog của cô ấy, vì chỉ cần ấn vào là sẽ thấy toàn những lời than trời trách đất, đọc các status đó thì tâm trạng có tốt tới mấy cũng trở nên ngột ngạt.

Thực ra cô ấy cũng đi xem mắt mấy lần rồi, nhưng những người đàn ông kia đều mong chóng chia tay với cô ấy, điều này đúng là giầu đổ bìm leo, J càng chán ghét bản thân hơn. Tôi khuyên J đừng sống như vậy, rủ đi mua sắm thì cô ấy uể oải nói: “Dù sao tớ cũng không có bạn trai, mặc đẹp cho ai ngắm!”

Có lần, J ốm sốt gọi tôi tới, tôi thấy vài gói mì trong thùng rác nhà cô ấy, bèn hỏi:

“Sao cậu lại ăn thứ này? Ngày trước cậu nấu ăn khá ngon mà, sao không nấu cơm mà ăn?”

Cô ấy uể oải nhìn tôi: “Sống một mình nên tớ không muốn nấu, ăn gì chẳng được.”

Tôi thực sự muốn kéo cô ấy dậy mà lớn tiếng nói cho cô ấy biết, dù còn độc thân hay đã kết hôn thì đều phải yêu chiều bản thân.

Trên thế gian này tôi chỉ khâm phục hai kiểu người: Một là kiểu dù còn độc thân nhưng vẫn sống vui vẻ hạnh phúc, khiến mọi người xung quanh thấy thích thú mới lạ; một là kiểu dù đã kết hôn nhưng không bỏ quên bản thân, vẫn yêu chiều chính mình, trở thành tấm gương để người khác noi theo.

Bạn ơi, mong rằng bạn có thể trở thành những người như thế.

Chương 42

BẠN CÓ QUYỀN CHỌN LÀM NGỌC QUÝ HOẶC LÀM ĐÁ NỨT

Cuối tuần, chồng tôi đưa tôi tới câu lạc bộ của bạn anh ấy, hai vợ chồng người bạn đã hơn bốn mươi tuổi, không có con cái nhưng nuôi bốn con chó.

Tôi có thể xem như một người yêu chó, nhưng so với bạn của ông xã tôi thì còn thua xa: Sáng sáng đánh răng, rửa mặt, rửa chân cho bốn con chó, sau đó mới lo đến bản thân. Buổi tối bốn con chó này ngủ trên giường của họ, trong lúc chuyện trò, thỉnh thoảng họ sẽ quay ra hôn hít chúng.

Chồng tôi không chịu được cảnh này, nhăn nhó hỏi: “Hai người không thấy ghê à?”

Họ hoàn toàn không bận tâm tới vẻ mặt của chồng tôi, vẫn quần quýt với mấy chú chó con.

Trên đường về, ông xã không ngừng lắc đầu, tỏ ý không thể chịu đựng được việc hôn hít chó hết lần này tới lần khác. Tôi cười hỏi: “Có bắt anh hôn đầu mà anh lại kích động như thế?”

Ông xã nói nếu là tôi hôn chó thì anh ấy cũng không chịu được, anh ấy thực sự không thể chấp nhận việc bạn đời hôn chó xong lại hôn mình. Tôi nghiêm túc nói:

“Thế nên bọn họ mới thuộc về nhau, đều yêu chó, đều không thích sinh con.”

Bởi vậy tôi nghĩ, vợ chồng người bạn đó đúng là một cặp trời sinh. Có sở thích, tư tưởng gì cũng không quan trọng, quan trọng tìm được người phù hợp với mình để sống đến hết đời, một khi tìm

nhâm, hoặc là sẽ phải đổi người, hoặc là sẽ hành hạ nhau cả đời.

Tôi biết một đôi vợ chồng, họ ly hôn chỉ vì tranh cãi xem sân thượng nên dùng để phơi quần áo hay để ngắm cảnh. Anh chồng là kiểu người lẳng mạn, anh ta thấy việc treo quần áo trên ban công thật là mất mặt. Còn cô vợ là kiểu người thực tế, cô ấy thấy ban công có nắng, là nơi tốt nhất để phơi quần áo, chỉ cần có nắng là cô ấy sẽ phơi quần áo ra ban công.

Vì những chuyện nhỏ nhặt này mà hai người họ hành hạ nhau suốt sáu bảy năm, cuối cùng ly hôn. Đương nhiên, mâu thuẫn của họ còn xảy ra ở nhiều phương diện, chung quy vẫn vì quan niệm sống không giống nhau.

Sau đó cô vợ lấy chồng khác, người đàn ông này cũng là kiểu người thực tế như cô ấy, hai người vui vẻ phơi quần áo, chăn màn ngoài ban công, rồi cùng thưởng thức thành quả lao động, vui vẻ đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày.

Cô ấy hạnh phúc nói với tôi:

“Lấy một người đàn ông có tư tưởng giống mình thực sự rất thoải mái. Tôi luôn nghĩ việc thay đổi quan niệm của một người là vô cùng khó khăn, hướng chỉ đời người ngắn ngủi như vậy, sao phải sống bên một người không hợp với mình, rồi mất cả đời để thay đổi đối phương?”

Có cô gái nói với tôi, cô ấy rất hâm mộ cách sắp xếp hôn nhân tuyệt vời của tôi. Thực ra nói “sắp xếp” thì cũng hơi quá, đúng hơn là tôi và ông xã rất hợp nhau, dù là quan niệm sống hay là nếp sống đều rất tương tự.

Tôi thích chưng diện, không thích làm việc nhà. Vừa hay ông xã cũng không thích phụ nữ chỉ biết ở nhà mọi trợ, anh ấy thích những phụ nữ ăn mặc chỉn chu đẹp đẽ, còn những thứ khác không quá quan trọng.

Nếu tôi lấy một người đàn ông khác, biết đâu khi tôi vui vẻ mặc chiếc áo mới mua và hi vọng nhận được lời khen từ chồng, anh ta sẽ chỉ nhún mày:

“Sao nền nhà bẩn thế, không lau đi à?”

Nếu tôi tỏ ý một món trang sức tuyệt đẹp, anh ta sẽ nói:

“Em không thấy tiếc tiền à, phải tiết kiệm tiền để chuẩn bị cho

mọi tình huống chứ.”

Nếu anh ta hồ hởi đưa sổ tiết kiệm cho tôi xem:

“Em coi này, chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều tiền”

Thì tôi sẽ chỉ hững hờ đáp: “Phải tiêu đi thì mới là tiền của mình.”

Làm nhau mất hứng như vậy, thì dù tôi có là chuyên gia tâm lý, hiểu rõ hai giới và cực kỳ thông minh, thì tôi cũng không thể có được cuộc sống mà mình mong muốn.

Còn mẹ chồng tôi, rất nhiều người nghĩ tôi phải khéo miệng lắm thì bà cụ mới thích tôi như thế. Song trên thực tế, lý do chính khiến chúng tôi hòa hợp với nhau là bởi quan niệm sống khá giống nhau. Nếu bà cụ khăng khăng cho rằng sau khi kết hôn phụ nữ phải hi sinh cho gia đình nhiều hơn đàn ông, dù tôi có khéo miệng gấp mười lần cũng chẳng ích gì, chỉ sau vài tháng, chắc bà cụ sẽ phán tôi “tội chết”.

Nếu bạn cảm thấy khổ sở trong mối quan hệ, làm đủ mọi cách vẫn không thể có được hạnh phúc mình mong muốn, có lẽ không phải vì bạn chưa đủ tốt, mà chỉ vì bạn chưa gặp được đúng người – người đang bên bạn không thể mang lại hạnh phúc cho bạn.

Khi bạn gặp được đúng người, bạn sẽ nhận ra mình rất tốt và tự tin vào bản thân. Để tôi thử hình dung việc gặp đúng người là thế nào nhé! Một nụ cười một ánh mắt của bạn đều tuyệt đẹp trong mắt anh ấy; nếu bạn tiết kiệm, anh ấy sẽ nghĩ bạn vun vén cho gia đình; nếu bạn hào phóng, anh ấy sẽ thấy bạn tràn trề sức sống;

Nếu bạn gặp vấn đề gì, không cần tranh cãi với anh ấy nhiều, anh ấy sẽ mỉm cười bao dung với bạn. Bạn sẽ cảm thán từ tận đáy lòng:

“Hóa ra trên thế gian này còn có cuộc sống và tình yêu thoải mái như vậy, hóa ra trên thế gian này còn có một người yêu tôi như châu ngọc.”

Đúng đấy cô gái à, trong mắt Mr.Right thì bạn chính là một viên ngọc quý, còn trong mắt Mr. Wrong thì bạn còn chẳng bằng viên đá nứt. Mong rằng mỗi chúng ta đều chọn làm ngọc quý mà không phải đá nứt.

Chương 43

ĐÚNG MỤC LÀ SỰ TẠO NHÃ TUYỆT VỜI NHẤT CỦA PHỤ NỮ

Một năm trước khi tôi đi dạo phố với bạn, bạn tôi cầm một chiếc túi màu hồng phấn lên, hỏi tôi có đẹp hay không.

Tôi đáp: “Đẹp lắm, rất hợp với con gái cậu.”

Bạn tôi oán trách lườm tôi một cái: “Tớ mua cho mình mà.”

Đương nhiên tôi sẽ không nói lớn tuổi rồi thì đừng dùng màu sắc quá nổi, nhưng vẫn thấy chiếc túi kia không phù hợp. Sau đó cô ấy kéo tôi đi làm tóc, tôi yêu cầu nhà tạo mẫu làm cho tôi xoăn sóng to, trông thành thực nữ tính một chút.

Còn bạn tôi yêu cầu họ duỗi thẳng tóc xoăn, rồi cắt tóc mái bằng. Nhà tạo mẫu chần chừ hỏi cô ấy có chắc không?

Cô ấy nhìn vào gương rồi nói chắc nịch: “Làm vậy đi, làm vậy trông trẻ hơn nhiều.”

Ba tiếng sau, chúng tôi nhìn kiểu tóc của đối phương, cô ấy hỏi tôi: “Đẹp không?”

Tôi thành thật về cảm giác của mình, trông đúng là trẻ hơn một chút, nhưng có gì đó là lạ, không hợp lắm.

Cô ấy hồ hững đáp:

“Mới đổi kiểu tóc nên cậu nhìn chưa quen thôi, phụ nữ Pháp sáu mươi tuổi còn hãy còn chăm chút cho bản thân, phụ nữ Châu Á

chúng ta càng phải như vậy, bằng không làm sao cạnh tranh được với con gái trẻ cơ chứ?”

Tôi nhớ tới một chuyện thời đại học, lúc đó bạn cùng phòng Hiếu Lộ của tôi nhận làm gia sư, ngày nào cũng phải đi phụ đạo cho một bé gái người Đài Loan. Sau đó cô ấy muốn xin nghỉ để cùng bạn trai đi chơi ở Đới Bắc Hà, nhưng cũng không nỡ nghỉ việc hẳn, nên bèn năn nỉ tôi làm giúp cô ấy một tuần, tôi cũng đồng ý.

Hiếu Lộ âm thầm dò hỏi tôi:

“Cậu dạy gì cũng được, không quan trọng, nhưng nhất định phải khen bà nội của Lạc Lạc trẻ tuổi, à mà đừng bao giờ gọi bà ấy là bà nội theo Lạc Lạc.”

Tôi nhìn cô ấy với vẻ khó hiểu: “Thế thì gọi là gì?”

Cô ấy nghiêm túc nói với tôi: “Bà ấy thích người khác gọi mình là tiểu thư Trương, mặc dù bà ấy đã sáu mươi một tuổi rồi, nhưng nói chung cậu phải nhớ kỹ hai điều này, chờ tớ về là được.”

Tôi tới gia đình đó với sự hiếu kỳ vô hạn, cô giúp việc dẫn tôi tới gặp bà nội của Lạc Lạc. Vừa bước vào tôi đã vô cùng kinh ngạc:

Bà ấy mặc một chiếc áo ngắn viền ren, phía dưới là một chiếc váy bông, chân đi một đôi xăng đan đế xuồng, ăn mặc y như một thiếu nữ mười tám. Khó khăn lắm tôi mới thốt được ra ba chữ “tiểu thư Trương”, nhưng bảo khen bà ấy trẻ tuổi thì tôi không nói ra được.

Theo lời cô giúp việc, hồi xưa bà ấy cũng không như vậy từ khi chồng qua đời, bà phải gánh vác hai tập đoàn một mình, chẳng dễ dàng gì mới nuôi lớn ba đứa con trưởng thành, năm sáu mươi tuổi, bà ấy quen một người bạn trai nhỏ hơn mình hai mươi tuổi, từ đó bắt đầu ăn mặc thế này.

Tôi hiểu bà ấy muốn trông xứng đôi với người bạn trai kém hơn mình hai mươi tuổi, muốn ăn mặc trẻ trung để chứng minh mình chưa già, nhưng tôi lại thấy rất không phù hợp.

Một lần tôi đi du lịch ở Cổ Trấn, có gặp một bà cụ tuổi tác tương đương bà ấy, bà cụ sườn xám thâm tơ tằm, tai đeo khuyên tai ngọc lục bích, tóc búi cao, thực sự tao nhã, thậm chí còn tinh tế hơn rất nhiều cô gái trẻ tuổi.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng nhận ra cái không phù hợp kia

xuất phát từ đâu: Bà nội Lạc Lạc luôn theo đuổi sự trẻ trung, nhưng lại quên mất hiện thực, bởi vậy hành vi của bà ấy vừa khoa trương vừa gây sốc. Còn bà cụ ở Cổ Trấn thì thuận theo tuổi tác, vừa đúng mực vừa đẹp mắt.

Phụ nữ nào cũng sợ già, nhớ tới sinh nhật hai mươi tuổi, bạn bè giục tôi ước nguyện, tôi đã ước tới năm mình bảy mươi tuổi thì trông trẻ như mười tám tuổi. Nhưng hiện giờ tôi không nghĩ tuổi trẻ là tài sản lớn nhất của phụ nữ, với mỗi người thì già đi chính là quy luật của tự nhiên, song kết cục lại rất khác nhau.

Đương nhiên trẻ tuổi xinh đẹp là rất tốt, nhưng nếu chỉ có trẻ tuổi xinh đẹp thì không hẳn. Có những người thích tuyên truyền tư tưởng kiểu này “Đàn ông bốn mươi còn là một nhành hoa mà phụ nữ bốn mươi đã như đậu phụ nát”, khuyến khích các cô gái phải lấy chồng trước hai mươi lăm tuổi, nếu không chỉ có thể lấy được một người chẳng ra gì hoặc đã qua một (vài) đời vợ. Bởi vì đàn ông tốt đã bị cướp sạch từ lâu rồi. Nhiều cô gái nghe vậy thì vô cùng lo lắng, mới hai sáu hai bảy tuổi đã có bệnh “sợ ế”.

Nhưng có thật là như vậy không?

Trẻ hơn, xinh hơn, đáng đẹp hơn – đó là tiêu chuẩn để đàn ông già tìm bồ trẻ, không phải tiêu chuẩn để đàn ông chín chắn tìm vợ. Quanh tôi có rất nhiều đàn ông thành công đều lấy phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, có tố chất – họ chưa chắc đã xinh đẹp, nhưng sự tao nhã và đúng mực của họ đủ để lấn át rất nhiều cô gái trẻ tuổi.

Phụ nữ có quá nhiều phẩm chất để thu hút đàn ông, ví dụ như tính tình lương thiện, đúng mực, thông minh... Nếu tiêu chuẩn để đàn ông lựa chọn phụ nữ chỉ là trẻ tuổi, thì đó chắc chắn là một người đàn ông nông cạn. Chúng ta có bằng lòng sống hết đời với một người đàn ông như vậy hay không?

Nếu thực sự lấy phải một người đàn ông như vậy thì đúng là rất đáng lo, vì bạn biết điều thu hút anh ta chỉ là tuổi trẻ, nên bạn sẽ càng sợ hãi sự xuất hiện của những cô gái trẻ hơn mình.

Không thể phủ nhận rằng các cô gái trẻ trung thật hấp dẫn, chẳng cần tốn công ăn mặc, họ cũng đã thật thu hút, giàu sức sống. Nhưng rất nhiều thứ đôi khi tuổi trẻ bạn chưa thể có được, ví dụ như sự từng trải, tầm nhìn, kiến thức,...đều cần thời gian tích lũy.

Bởi vậy thanh xuân trôi đi cũng không đáng buồn, vì ai cũng từng có thanh xuân, nhưng khi nó trôi qua mà bạn không lắng đọng

được trí tuệ, sự từng trải và thấu hiểu lẽ đời, đó mới thực sự là điều đáng buồn.

Thời trẻ tôi cũng từng sợ bản thân sẽ già đi, khi ấy ngoài tuổi trẻ tôi chẳng có gì hết, nên rất sợ mình sẽ đánh mất ưu thế duy nhất này. Nhưng bây giờ khi đã sắp đầu bốn, tôi lại không sợ mình già nữa. Trước đây tôi sợ hãi vì nghĩ rằng nếu không còn trẻ thì sẽ không còn được người khác quan tâm. Nhưng giờ đây tôi là một người hoàn toàn độc lập, có đam mê, sở thích và tâm thái trầm tĩnh lắng đọng, tôi chẳng còn bận tâm tới việc liệu mình có phải trung tâm của thế giới hay không.

Khi nhìn ra xa hơn, tôi nhận thấy thế giới này có quá nhiều điều đẹp đẽ, những thứ tôi có được khiến tôi không còn lo lắng về tuổi tác. Thời gian của tôi bị chi phối bởi vô số điều tốt đẹp, ngày nào cũng phong phú và tràn đầy ý nghĩa, thế nên, từ tận đáy lòng tôi cảm thấy sự chảy trôi của thời gian là xứng đáng.

Già không đáng sợ, tầm thường vô vị mới đáng sợ. Những người phụ nữ không vui vẻ khi về già, thực ra thời trẻ họ cũng không có cuộc sống muôn màu, họ vội vã lấy chồng, bước vào hôn nhân, không chăm lo hoàn thiện bản thân. Còn những cô gái không ngừng nỗ lực thời còn trẻ, khi về già sẽ càng thêm tinh tế tao nhã. Năm tháng đã tặng cho họ một vẻ đẹp khác.

Tôi rất yêu thích nữ ngôi sao Hàn Quốc Lee Young Ae, thời trẻ cô ấy rất đẹp, nhưng ở tuổi bốn mươi, cô ấy càng đẹp hơn nữa – vẻ tao nhã và tinh tế tỏa ra từ cô khiến tôi cảm nhận được sự thần kỳ của thời gian.

Thế nên trong cuộc thi chung kết Hoa hậu Hàn Quốc cách đây không lâu, sự có mặt của cô trở thành tiêu điểm của cuộc thi, thậm chí còn lấn át cả Hoa hậu tuổi trẻ xinh đẹp. Cô ấy chỉ dịu dàng ngồi đó, nhưng lại thu hút sự chú ý của vô số người.

Tôi rất thích Lee Young Ae, nhất là ánh mắt của cô, trong trẻo dịu dàng, không có một chút vẩn đục, từng hành động đều tỏa ra nét đẹp cao sang trang nhã. Bởi vậy, có được phong thái tuyệt vời nhất trong độ tuổi của mình, còn hơn là tỏ ra trẻ tuổi nhờ quần áo và vẻ ngoài.

Ngày hôm sau cô bạn tôi buồn phiền nói với tôi, tuy cô ấy mới đổi kiểu tóc, nhưng chồng cô ấy lại không muốn đi cùng với cô, anh ta không chịu được việc người khác nhìn mình bằng ánh mắt soi mói. Cô ấy bất đắc dĩ đổi kiểu tóc lần nữa, tóc ngắn gọn gàng, quần

áo màu vàng nhạt, giày cao gót cao vừa phải.

Lúc ấy tôi thật sự thấy bạn mình xinh đẹp và tao nhã. Cách ăn mặc trước kia sẽ khiến cô ấy được ngoạn nhìn nhiều hơn, nhưng có lẽ họ đều quay lại nhìn với vẻ không đồng tình. Bây giờ chưa chắc cô ấy đã thu hút được sự chú ý của nhiều người, nhưng những người ngắm nghía cô ấy đều là những người thực sự thấy cô ấy đẹp.

Khi chúng ta không còn trẻ nữa, hãy thoải mái đón nhận sự thật này, không nên níu kéo tuổi trẻ. Năm tháng sẽ mài dũa một cô gái nhiệt huyết nỗ lực thành một viên ngọc quý long lanh, cũng sẽ khiến những phụ nữ lười nhác ngày càng thảm hại.

Hi vọng chúng ta sẽ được năm tháng mài dũa thành những viên ngọc thật sự quý giá.

Chương 44

LỜI CUỐI SÁCH

Mỗi lần viết tới chữ “Hết”, tôi đều thấy hụt hẫng đến khó hiểu, cảm giác ấy cũng giống như phải chia tay với người thân yêu nhất của mình. Sự cảm tính này hoàn toàn khác với vẻ lý tính và tỉnh táo của cuốn sách này, thế nên mỗi người chúng ta đều là những bản thể phức tạp và đa diện.

Cuốn sách này có tổng cộng 43 chương, có thể xem như là chút tâm đắc và cảm nhận từ cuộc sống thực tế của tôi. Nếu có thể giúp bạn hiểu thêm được điều gì đó, tôi đã cực kỳ thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Tôi thường nhận được nhiều lời nhắn của độc giả, họ cảm ơn tôi vì các bài viết của tôi đã giúp họ được dẫn dắt và ngộ ra nhiều điều. Nhưng thực ra tôi lại muốn cảm ơn mọi người, nếu không có sự ủng hộ và yêu thích của các bạn, có lẽ tôi không thể đi tới ngày hôm nay. Từ năm 2010 tới giờ, sáng tác đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi, tôi nghĩ tôi sẽ sáng tác cả đời, bởi vì tôi thực sự quá yêu thích công việc viết lách.

Dù là trong cuộc sống là trên mạng, tôi cũng gặp quá nhiều cô gái không hạnh phúc, tôi luôn nghĩ mọi chuyện lẽ ra không nên như vậy, khó khăn lắm chúng ta mới có mặt trên thế gian này, sao lại để bản thân sống không hạnh phúc như vậy?

Tôi mong mỗi cô gái đều tự nhủ:

“Tôi là một cô gái tuyệt vời, tôi xứng đáng có cuộc sống tuyệt vời hơn, tìm được nửa kia xứng đáng với tôi.”

Tôi mong mỗi cô gái đều có tư tưởng này:

“Việc tôi có thể lấy ai được quyết định bởi tôi là người thế nào. Để

xứng đáng với cuộc sống tốt đẹp hơn, tôi sẽ cố gắng hoàn thiện chính mình.”

Khi chúng ta đủ xuất sắc và thông tuệ, chúng ta sẽ có được một trái tim thông thái và một đôi mắt trong trẻo, nhìn thấu thực tại và sự khắc nghiệt của thế gian, phân biệt được mọi thị phi sai đúng, nhưng vẫn sống tự tin và nhiệt tình. Một cô gái như vậy chắc chắn sẽ khiến người đời thán phục.

Hi vọng chúng ta đều sẽ trở thành một cô gái như vậy.